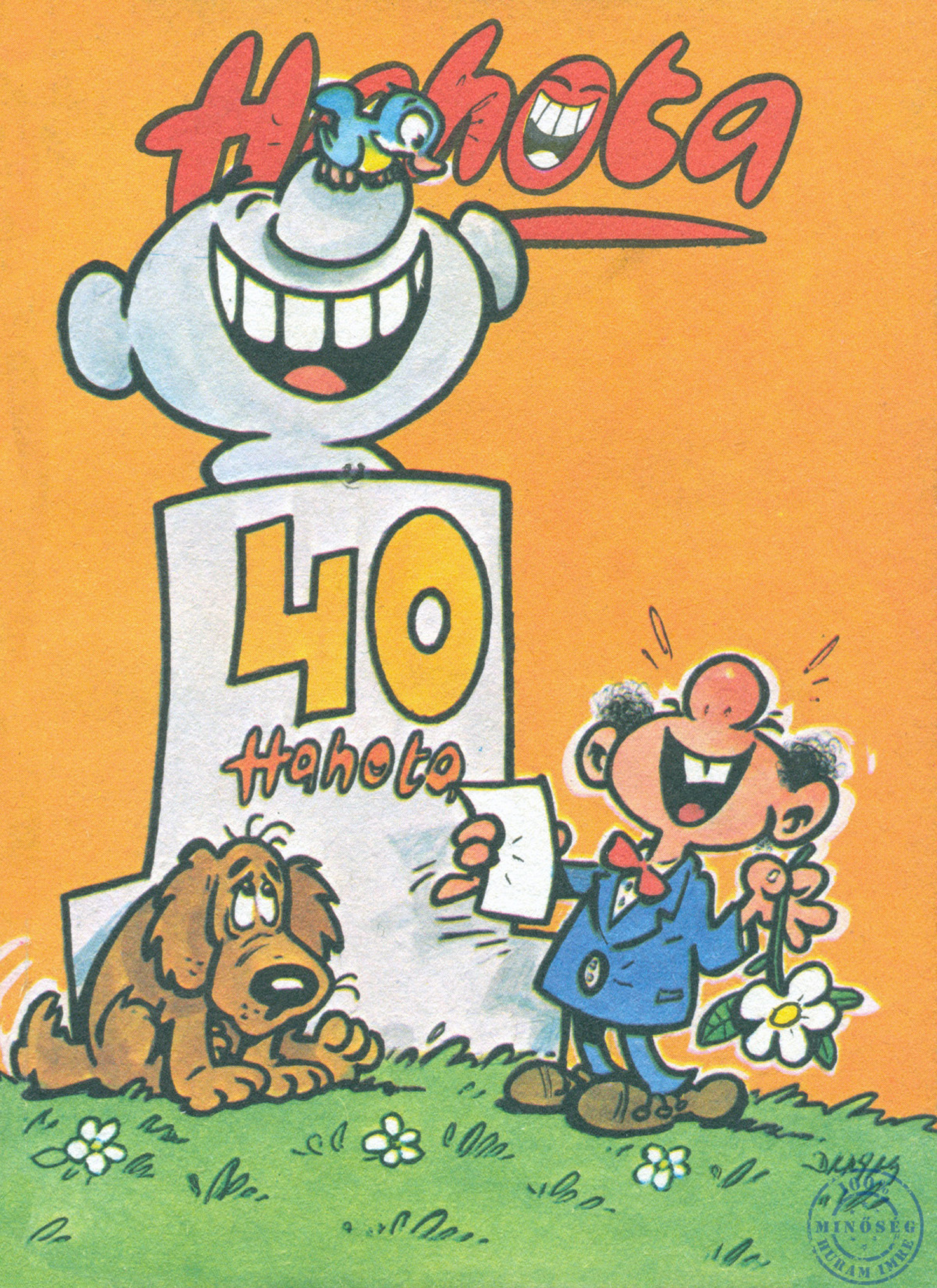
Hahota
40
Hahota

SZKENNELÉS ÉS UTÓMUNKÁK:
HURAM IMRE
2013

VERESÉGEK CSÚCSFORMÁBAN!

A világhírű vegyész büszkén mutatta készítményeit a sportolók főedzőjének.

— Ezekben az üvegekben valóságos varázsszerek vannak. Egyetlen korty tökéletesen elegendő belőlük ahhoz, hogy a versenyző legyőzhetetlen legyen. Nos, használják egészséggel, barátom!

Írta: Cser Gábor
Rajzolta: Dargay Attila

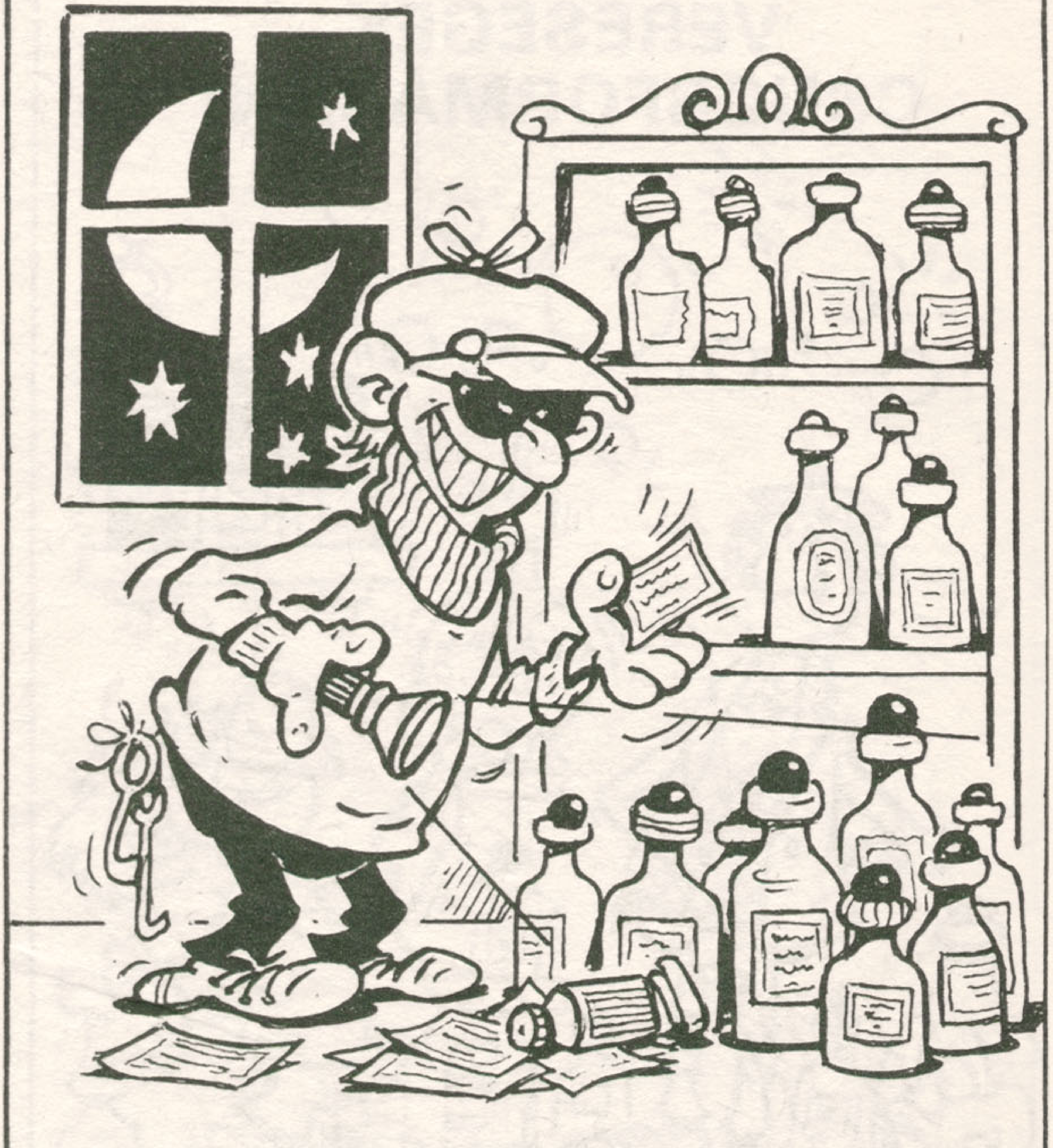

A készülő ármányról azonban az ellenfelek is tudomást szereztek, és nyomban megbízták a Siket Fajd fedőnévre hallgató ügynököt, hogy cserélje össze az egyes sportágak címkéjét a titokzatos üvegeken.

A hatás minden képzeletet felülmúlt. Az ökölvívó például a focistának készült folyadékból ivott egy kortyot, és nyomban dekázni kezdett a kesztyűjével. Ellenfele csodálkozva nézte egy ideig a szokatlan mutatványt, aztán gondolt egyet, és kiütötte . . .

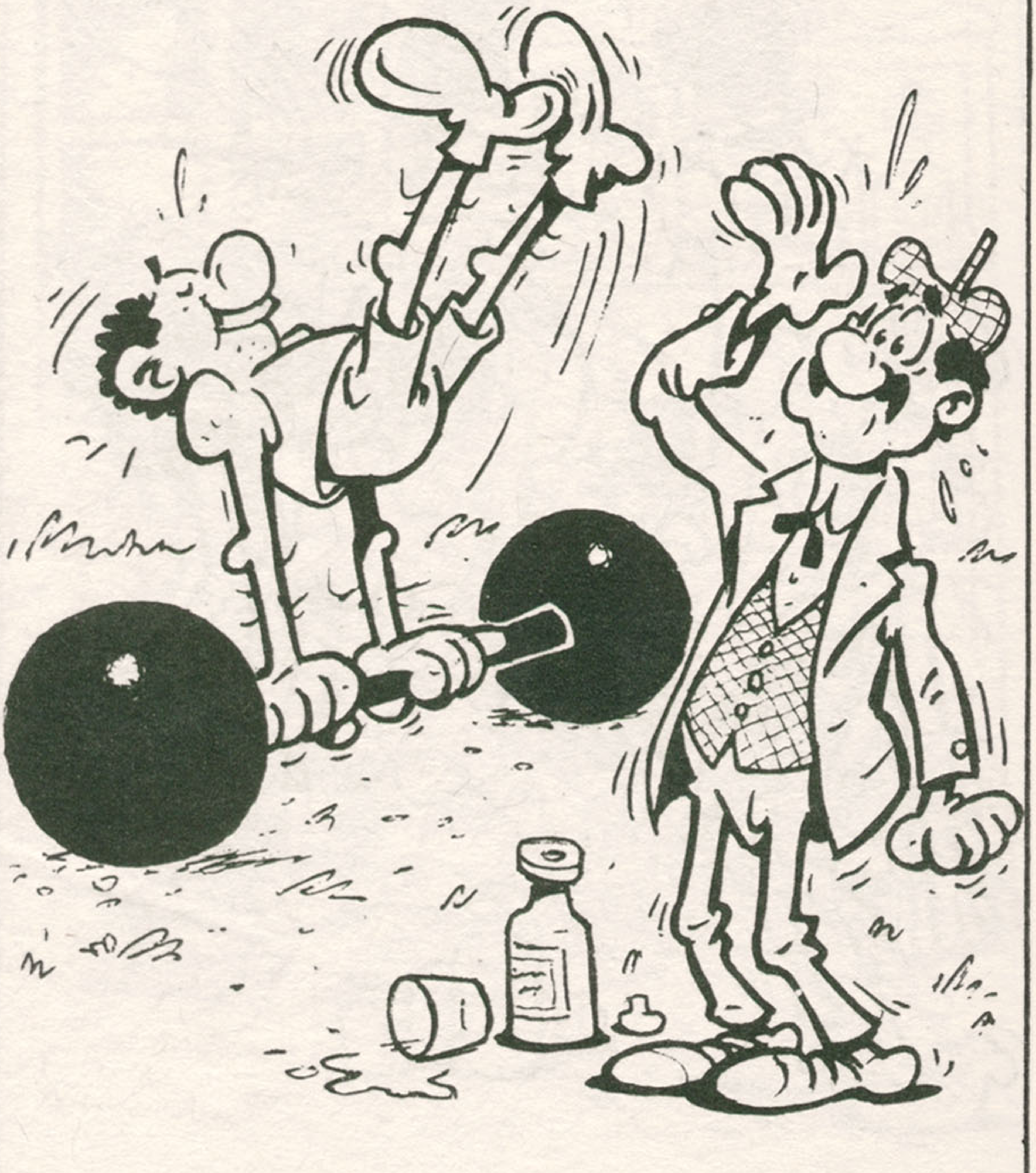

A súlyemelő parádés lólengéssel ejtette ámulatba a nézőket, a zsűri azonban mereven ragaszkodott a súlyemelés eredeti szabályaihoz, és nem fogadta el a gyakorlatot.

A ritmikus sportgimnasztika versenyein óriási feltűnést és derültséget keltett egy törékeny kislány, aki történetesen a diszkoszvetőknek szánt varázsitalból kortyintott.

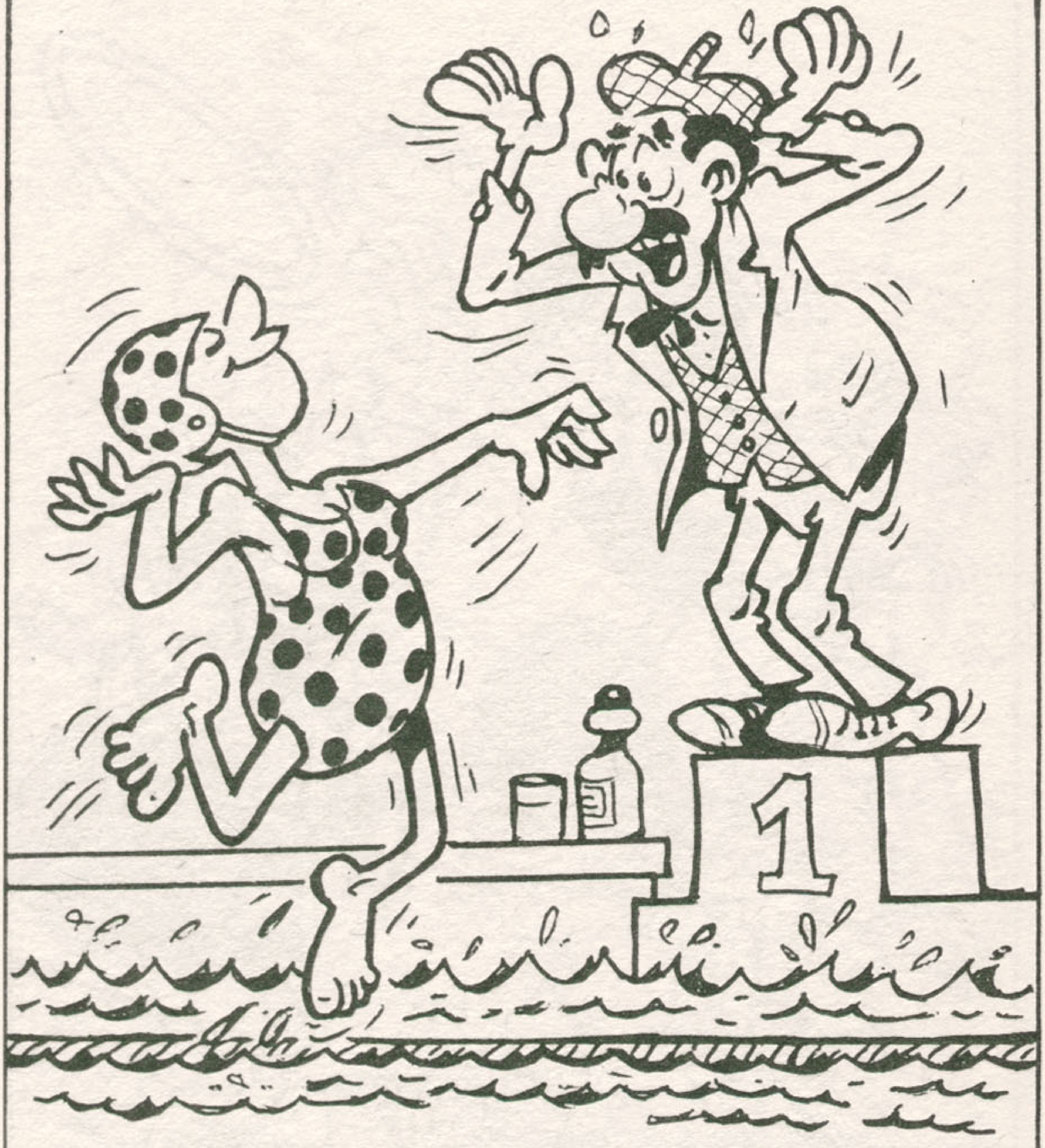

Az úszónő is remek teljesítményt nyújtott, a tornacsarnokban bizonyára 10 pontot kapott volna gerendagyakorlatára. Egy úszóversenyen azonban a legtökéletesebben bemutatott hátraszaltó sem hozhat sikert . . .

A labdarúgók a sors kifürkészhetetlen akaratából a röplabdázók üvegéből ittak egy-egy kortyot a mérkőzés előtt. A játékvezető már el sem rakta a sárga lapot, végül — mielőtt végképp az őrületbe kergették volna — szándékos kezezésért kiállította az egész csapatot.

A rúdugró, hogy, hogy nem, váratlanul gerelyhajítónak képzelte magát az összecserélt csodaszer hatására. A világrekord természetesen ezúttal sem forgott veszélyben . . .

A vívó — bármilyen rezzenéstelenül és pontosan célzott is a párbajtőrrel — egyetlen találatot sem volt képes elérni. Ezt a sajátságos harcmodort valószínűleg a jövőben sem oktatják majd egyetlen vívóteremben sem.

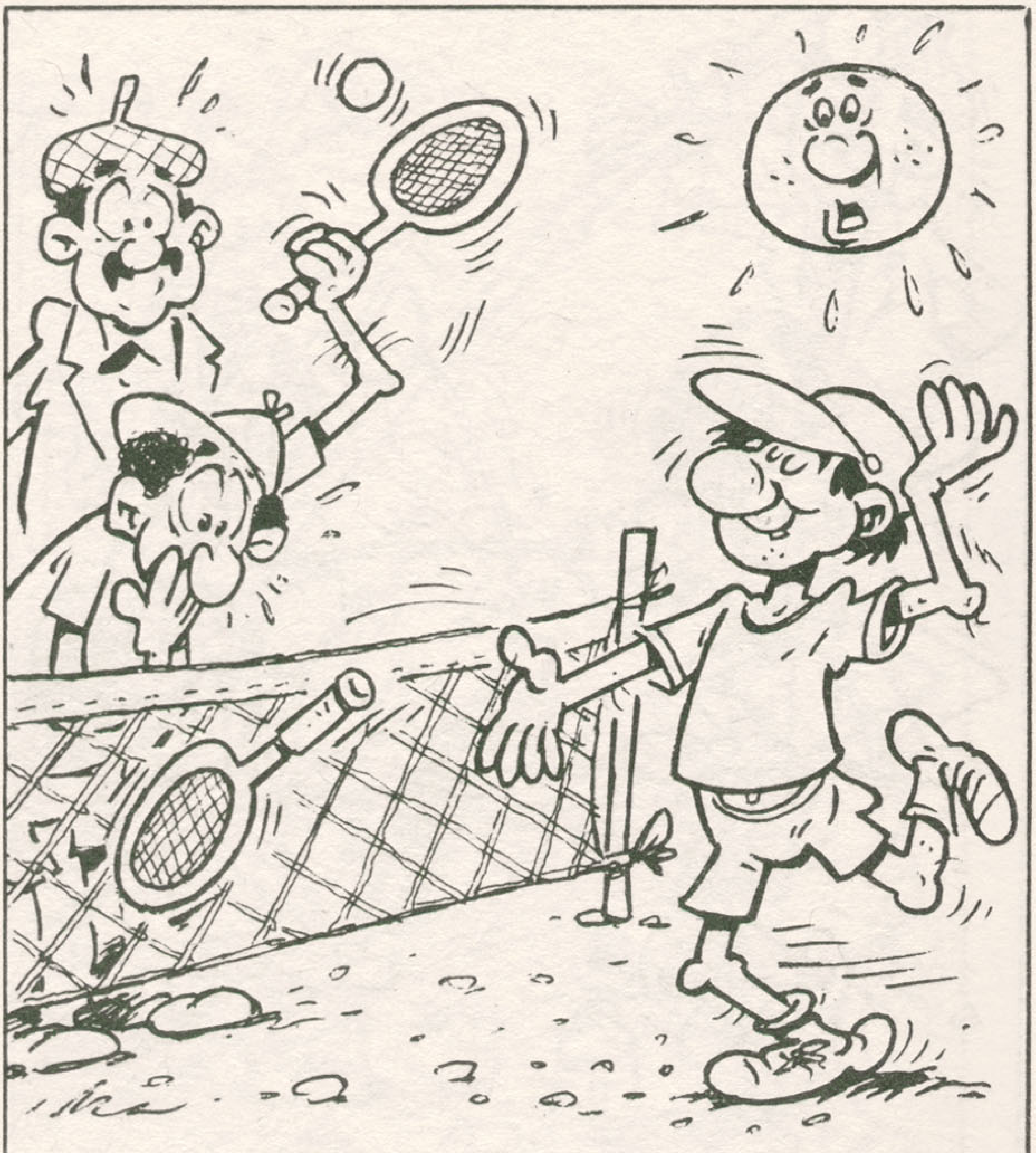

Bizonyos sportágakban az a legmámorítóbb pillanat, amikor a labda a hálóba vágódik. Ilyen sportág például a kézilabda is. Viszont egyáltalán nem ilyen a tenisz! . . .

A tekebajnoktól sokat vártak, ám az eredmény minden várakozást felülmúlt. Több dobásra már nem is volt szükség, az eredményjelző már ezt az elsőt sem tudta jelezni a közbejött akadályok miatt.

A lóugrás igazán remekül sikerült, bár talán szerencsésebb lett volna, ha a díjugratásra készülő versenyző a nyeregben marad. Ebben a versenyszámban ugyanis inkább a lovaknak kell ugraniuk . . .

Az események érthető módon megviselték a sportolók főedzőjét, aki elhatározta, hogy soha többé nem folyamodik sportszerűtlen eszközökhöz. És hogy kísértésbe se essék ezentúl, az utolsó üveget maga itta ki.

Az utolsó üveg tartalma — mit ád az ég? — a futók számára készült, így aztán az edző elhatározta, hogy kihasználja váratlanul szerzett képességeit, és űzőbe vette a híres vegyészt.

A futóknak készült szerből bölcs előrelátással a feltaláló zsebében is lapult egy üveggel, és amikor látta, hogy az edző fenyegető arccal közeledik feléje, ő is felhajtotta a magáét. Így aztán . . . azóta is futnak, ha meg nem álltak.

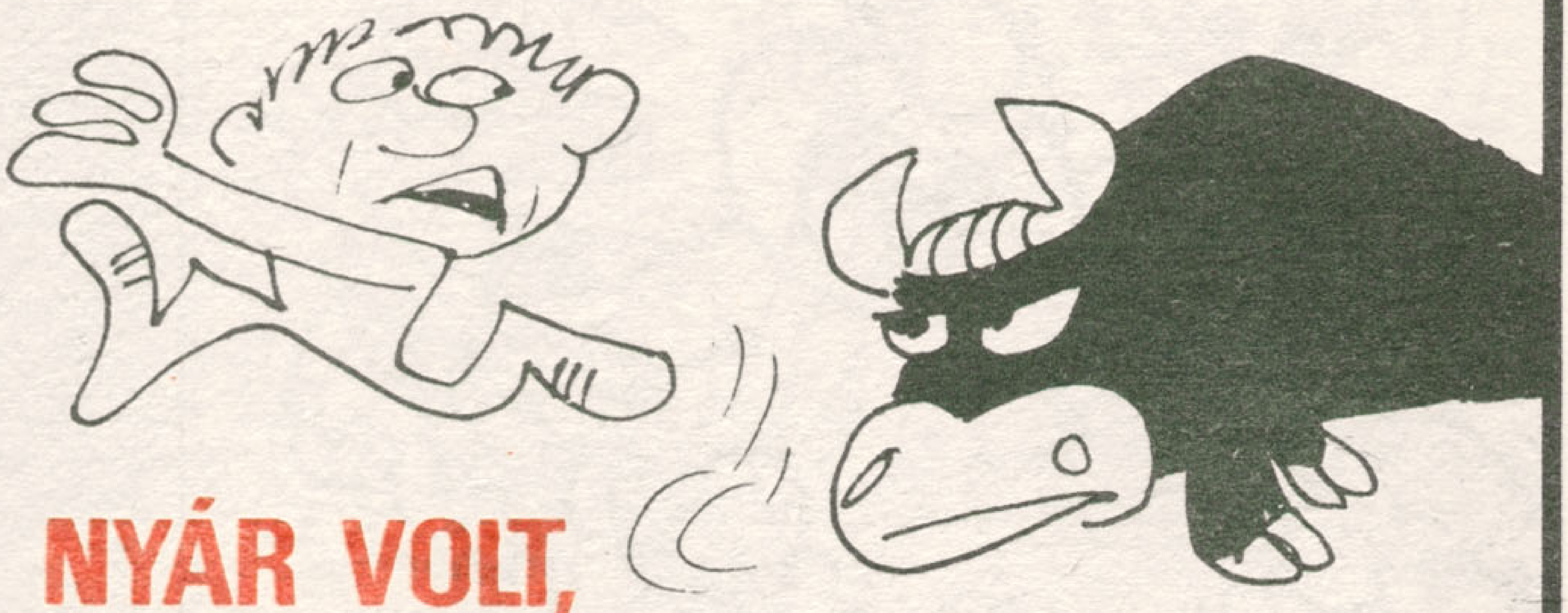

NYÁR VOLT, NYÁR . . .

Összeverődtünk hát megint, akár az argentín válogatott a focivilágbajnokság döntőjében, aztán kezdte lökni mindenki a magáét, mi volt nyáron, hogy volt nyáron. Sajátságos módon újra meg újra feljött kis országunk és édes szüleink gazdasági állapota, akár a hideg töltött káposzta másnap reggel.

Elsőnek a pufók Triznyait tüntettem ki megszólításommal, ha már egyszer hátrányos helyzetű, legalább ne érezze magát annak.

— Úgy tudom, dagadt, hogy te az idén Franciaországban nem voltál, igaz?

Csóválta a fejét, amely másra úgysem volt alkalmas.

— Nyavalyát — mondta. — Franciaországban tavaly nem voltam. Az idén Spanyolországba nem jutottam el.

— Keserű sors, dagadt — mentem át részvevőbe. — Sőt sanyarú.

— Korántsem — szólt Triznyai, bár a fene se tudja, hol tehetett szert ilyen hülye szavakra. — Egyszerűen megjátszottam, hogy Spanyolországban vagyok és kész.

Bár feltettem magamban, hogy ez többé nem fordulhat elő, ismét szíven ütött a hülyesége.

— Hogyhogy, dagadt? — próbáltam a józan ész útjára terelgetni. — Hogyhogy?

— Nagyon egyszerű. Leruccantam a kies Teplincre.

— A kies Teplinc és a kies Madrid — pengettem béketűré-

sem utolsó húrjait. — Szép kis különbség.

— Korántsem — csóvált újra a dagadt. — Nézd, Madridban sem ismerek senkit, Teplincen sem ismerek senkit, hát akkor hol itt a difi?

— Neked beteg a lelked, dagadt — mondtam a valóságot. — Ha ma Spanyolországról beszélsz, Teplincet csak jövő csütörtökön hozhatod szóba, mert a kettőt nem is lehet egy napon említeni. Madridban a legfantasztikusabb kalandok érhetnek, míg ezzel szemben Teplinc nem több egy görcsös ásításnál.

— Karmold össze magad, Fafej — vigyorgott azzal a csúnya fejével. — Mert a teplinceinél spanyolosabb kaland Madridban sem érhetett volna. Továbbmegyek, Pamplonában sem. Na képzeld csak el, rögtön az első nap felhúzom a tulipiros, ribizlievő sapkámat, kislattyogok a pagonyba, hát kettőt sem pisloghatok, ott áll mellettem Dezső bácsi. Nem fogod elhinni, tizenkét markos legény szabadított ki szorult helyzetemből.

Már bizseregtek az ujjaim. Még egy szó és ádámcsutkán kapom ezt a hóhányót.

— Hogyhogy, dagadt? — ziháltam. — Hogyhogy?

— Hát istenem, két markos legény engem pecázott le a fa tetejéről, tíz pedig Dezső bácsit tuszkolta vissza a faluba.

— Triznyai — hörögtem —, ki volt az a Dezső bácsi? Ki volt az a Dezső bácsi?!

— Ki lett volna? Világos, hogy a téesz bikája.

A szeplős Májer kutyasétáltatást vállalt busás borravalók reményében, mire egy kétmázsás dán dog végigsétáltatta őt a deliblháti homokbuckáktól az alibunári mocsárig. A cseles Nátrádi beszállt a Szedd magadba, telezabálta magát zöld barackkal, mire nyolc doktor, tizenkét ápoló és harminckét kedvesnővér túlórában pumpálta a gyomrát a keretytyei elfekvőben. Az okos Nehadoma egyenesen kéregetésre adta a fejét.

— Betanultam néhány örökzöld kapitalista slágert, aztán kiálltam a rézmányi buszpályaudvarra, hogy majd jönnek a turisták, én dalolni, táncolni sem szégyellek, s ők erre amennyi pénzük van, mind beleszórják a pléhbögrémbe. Még egy kettest is beletettem jó előre, mégis csörögjön a fenekén valami. Na, jött is a busz, a turisták kiszálltak, én rázendítettem, ők odatódultak . . .

— Na és? Na és?

— Kivették a bögrémből a kettest, és egy tízfillérest dobtak a helyébe, mégis csörögjön valami a fenekén.

Akkor már kórusban csodálkozott az egész osztály.

— Ne marháskodj, okos — üvöltöttük. — Miért tettek volna ilyesmit?

— Én is ezt kérdeztem.

— És?

— Kisült, hogy albán turisták.

Feltűnt, hogy a málé Sundán per abszolúte nem vesz részt a hajcihőben, csak visszataszító módon vihorászik, amúgy befelé.

— Hát te, málé? — fordultam feléje. — Mit csináltál a vakációban?

— Primán éreztem magam — sugárzott, mintha hasadó anyagot reggelizett volna. — Odahaza heverésztem a kellemesen hűvös szobámban, a mamám félóránként hozta a jeges limonádét, néztem a tévét, néztem a videót, kutya jól telt a nyaram.

— És ezt hogyan érted el, málé? — kiáltottam. — Azt mondd meg, hogyan érted el?

— Pofonegyszerű — vigyorgott ez az istenátka. — Készültem a pótvizsgára.

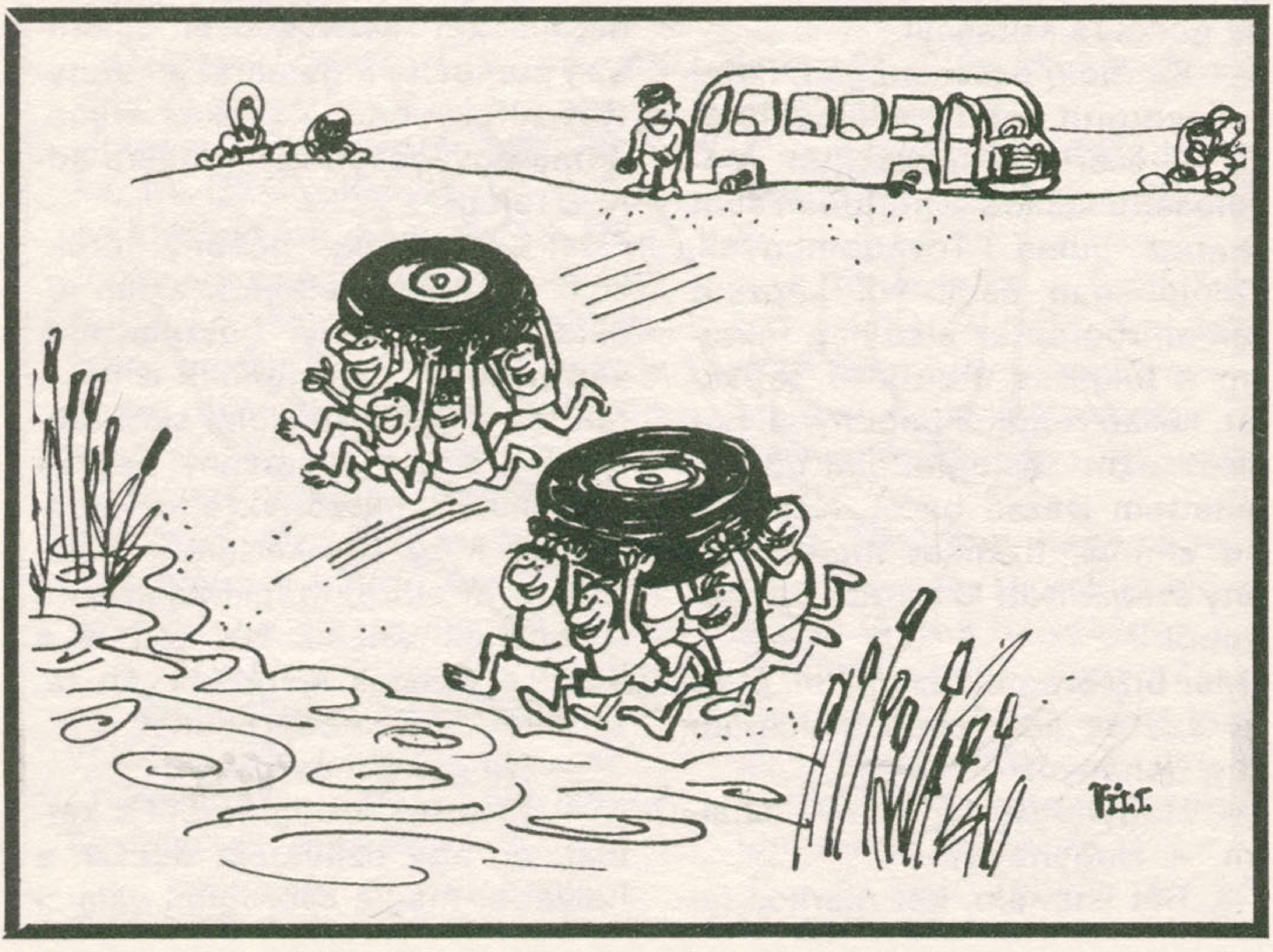

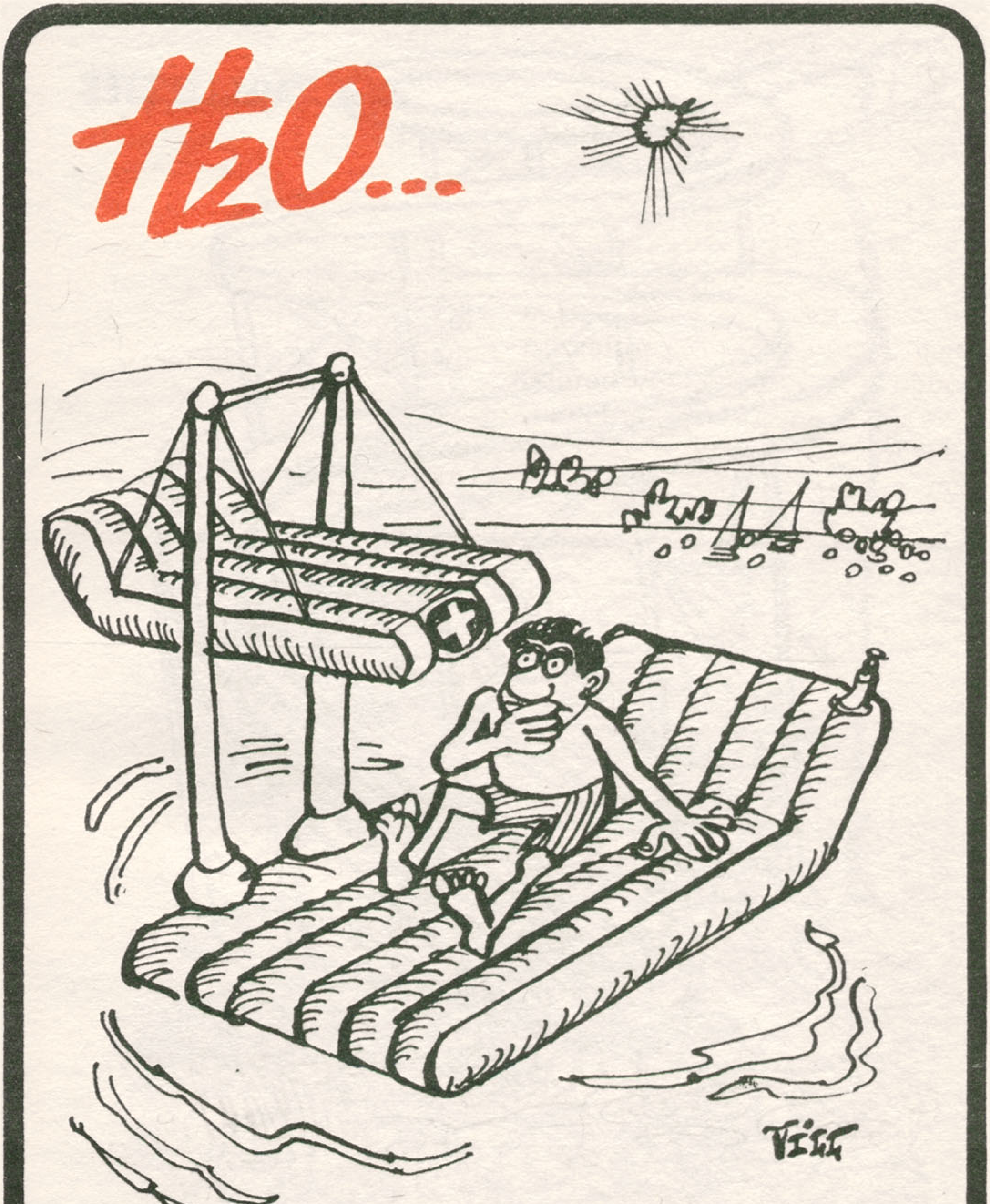
H2O...

MEGLEPETÉS

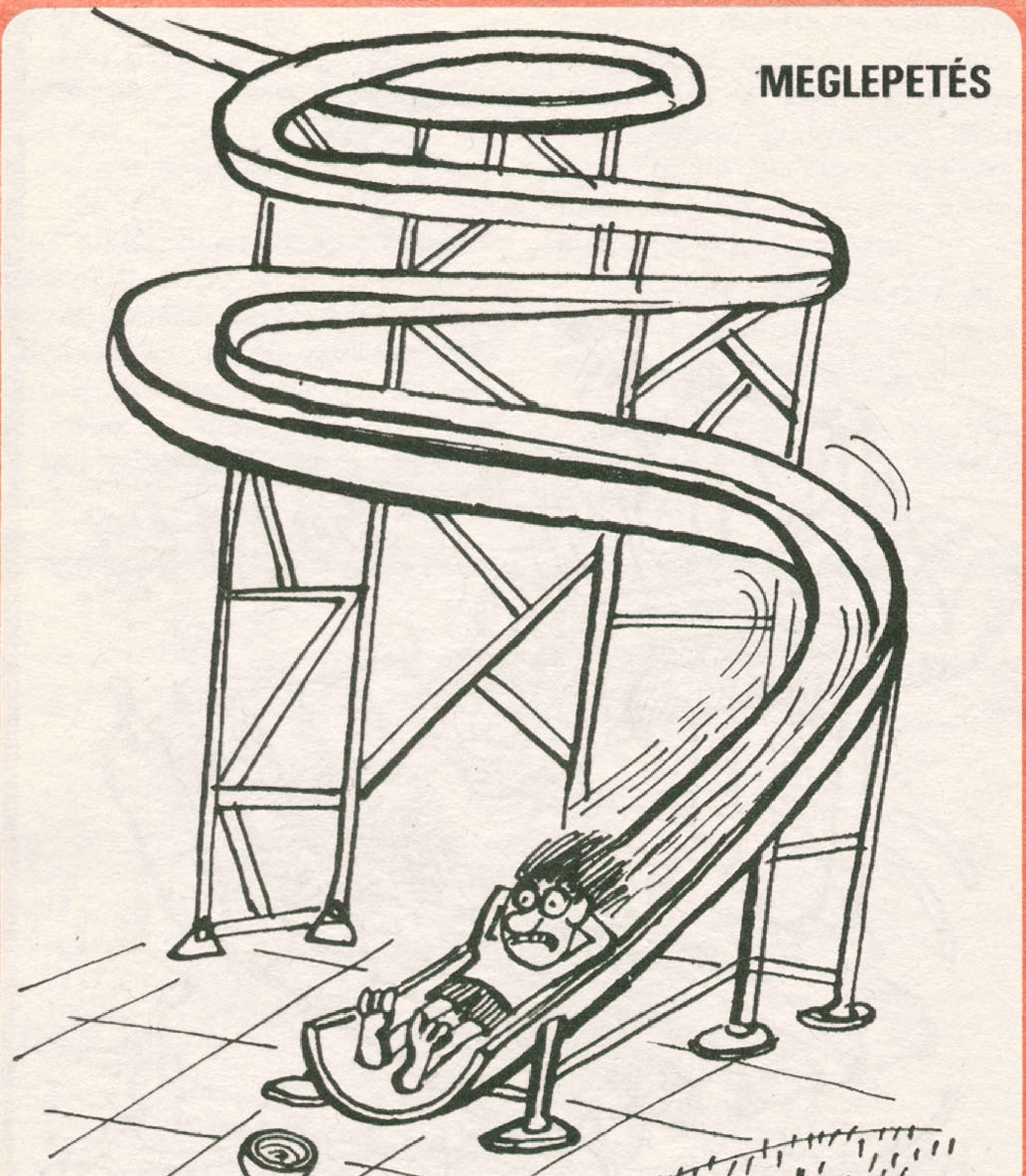

ÉBER ÚSZÓMESTER

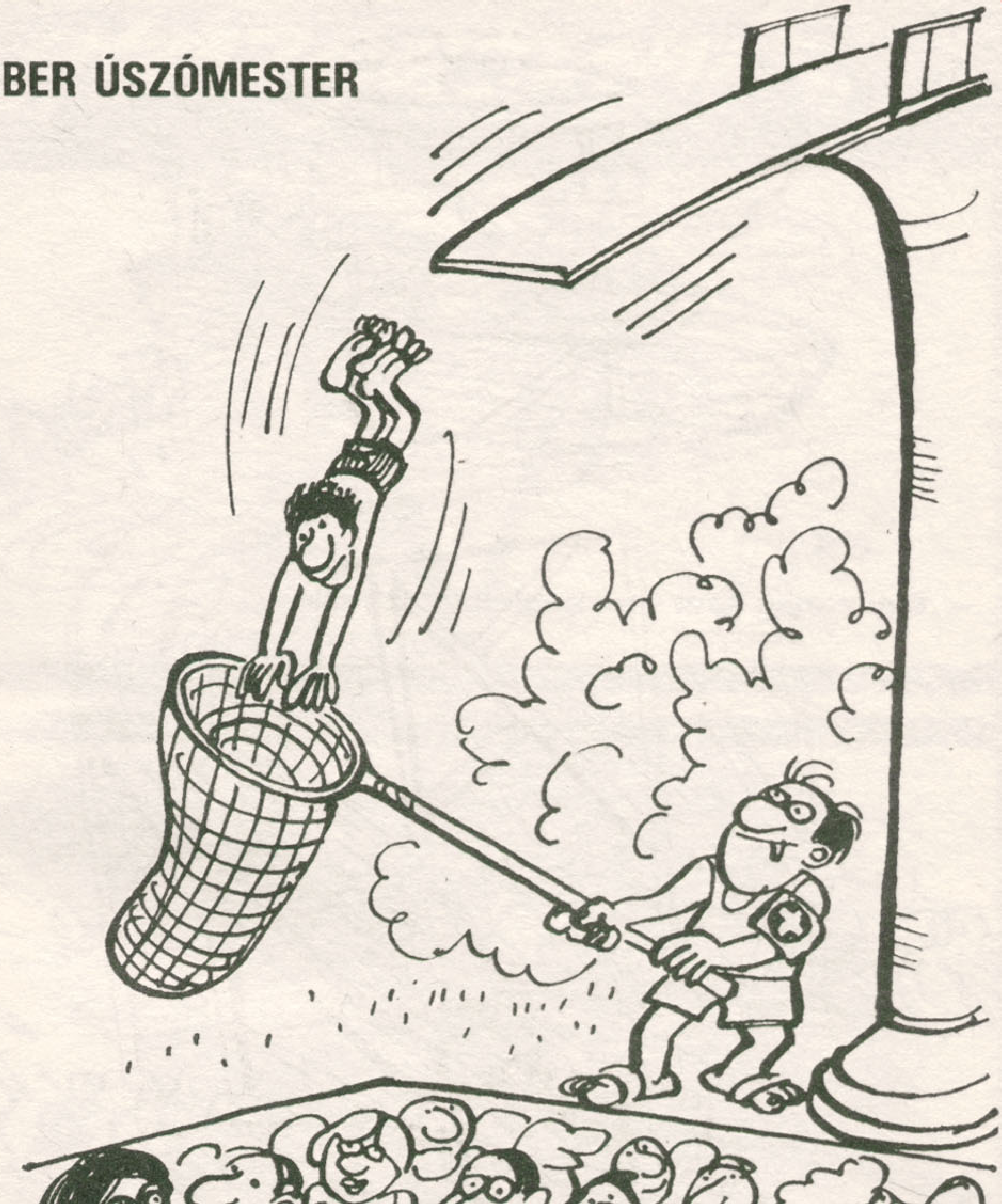

— Egy percig sem tud meglenni víz nélkül!

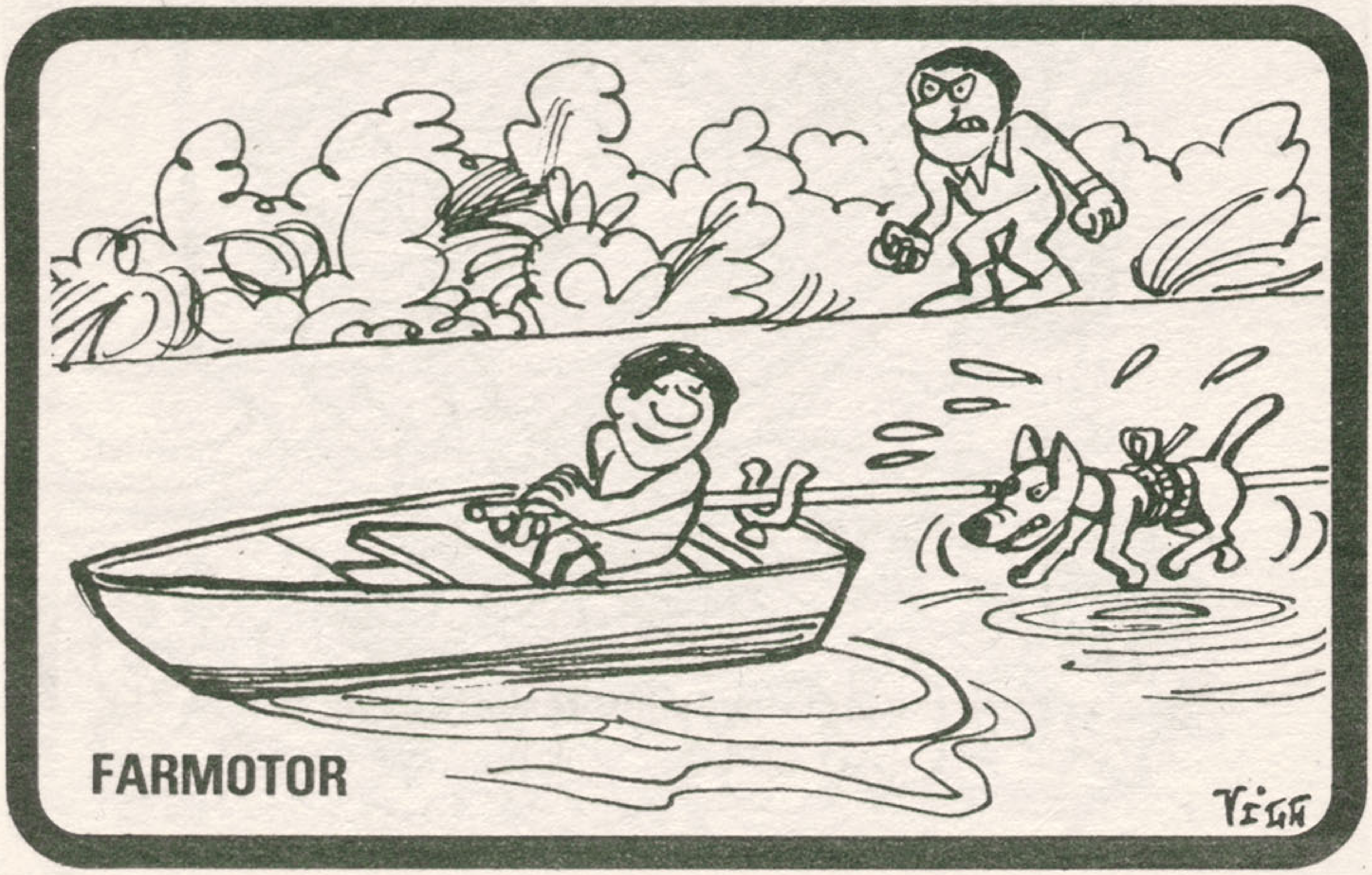

FARMOTOR

utazgatunk...

— Egyszer részt vettem egy hajótörésben, és ez teljesen kikészítette az idegeimet. Azóta úgy érzem, mintha egyedül lennék egy lakatlan szigeten . . .

— Már megint rossz címet adott a varázsló. A zergék egy másik barlangban laknak . . .

ÉLMÉNY-BESZÁMOLÓ

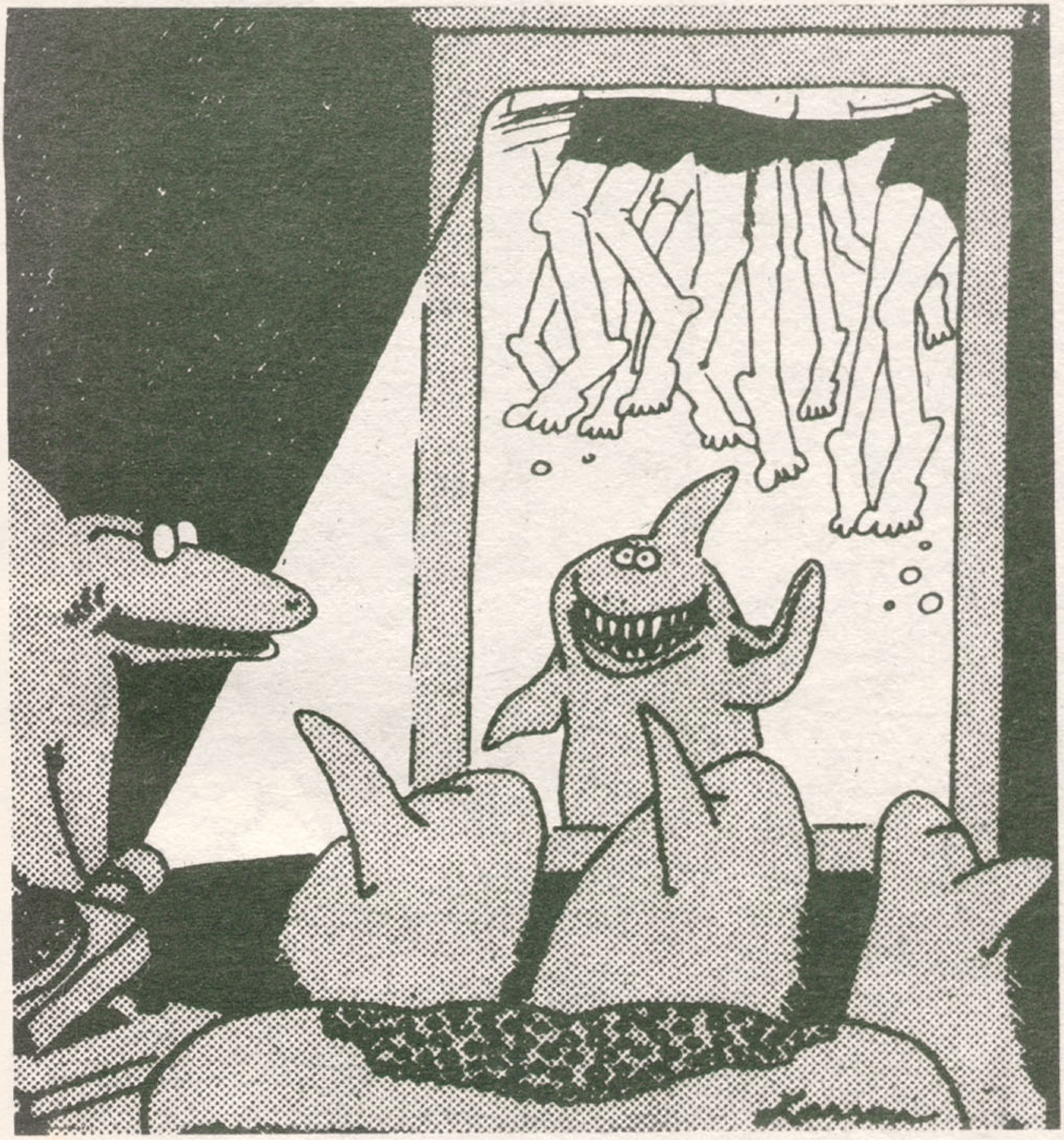

— Erre a remek étteremre Miami közelében bukkantunk!

EMBERRÉ VÁLÁS

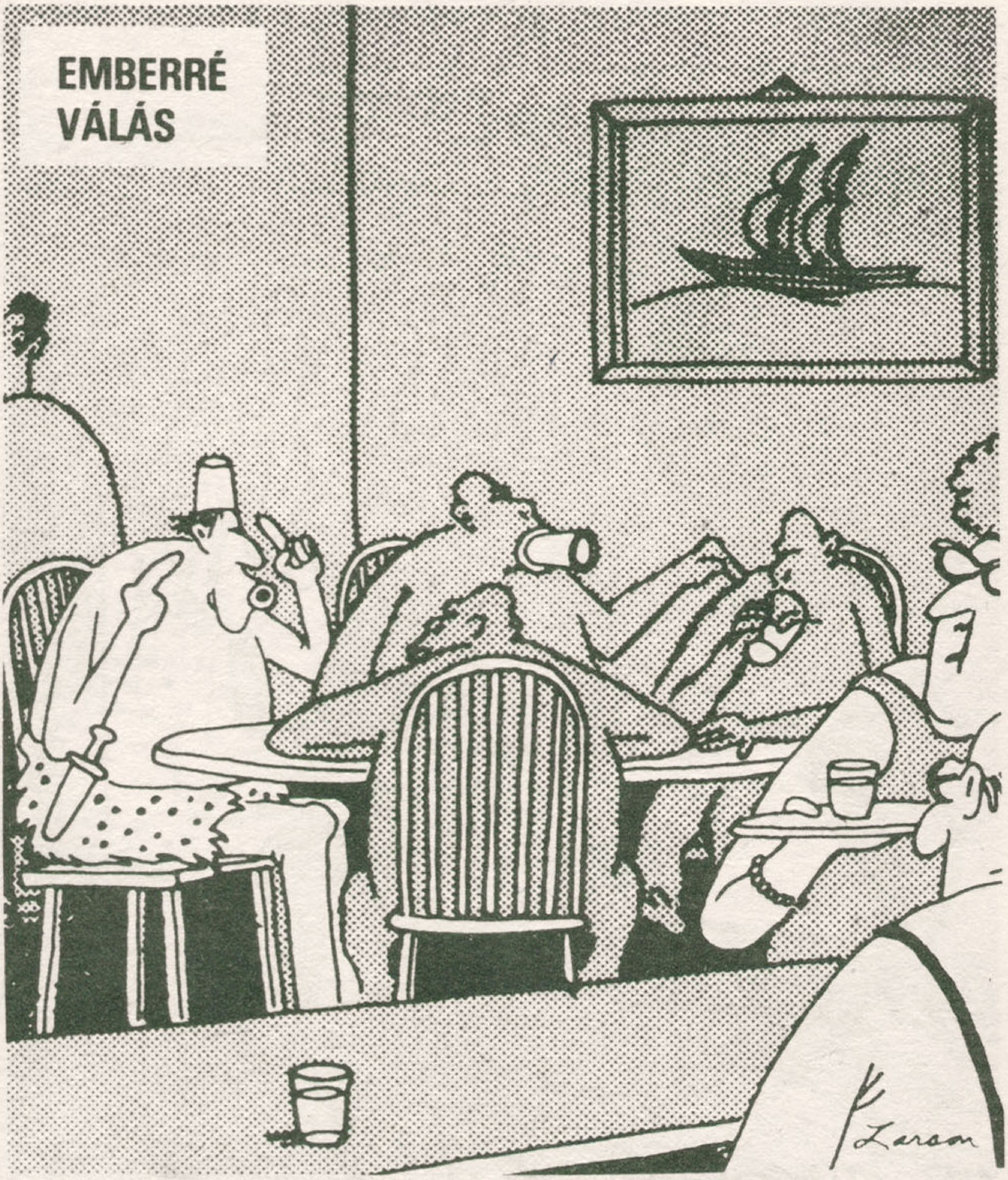

— Ennek az antropopithecusnak a szeszélyei az agyamra mennek. Most banánszörp helyett dupla wishkyt kér, jéggel és szódával . . .

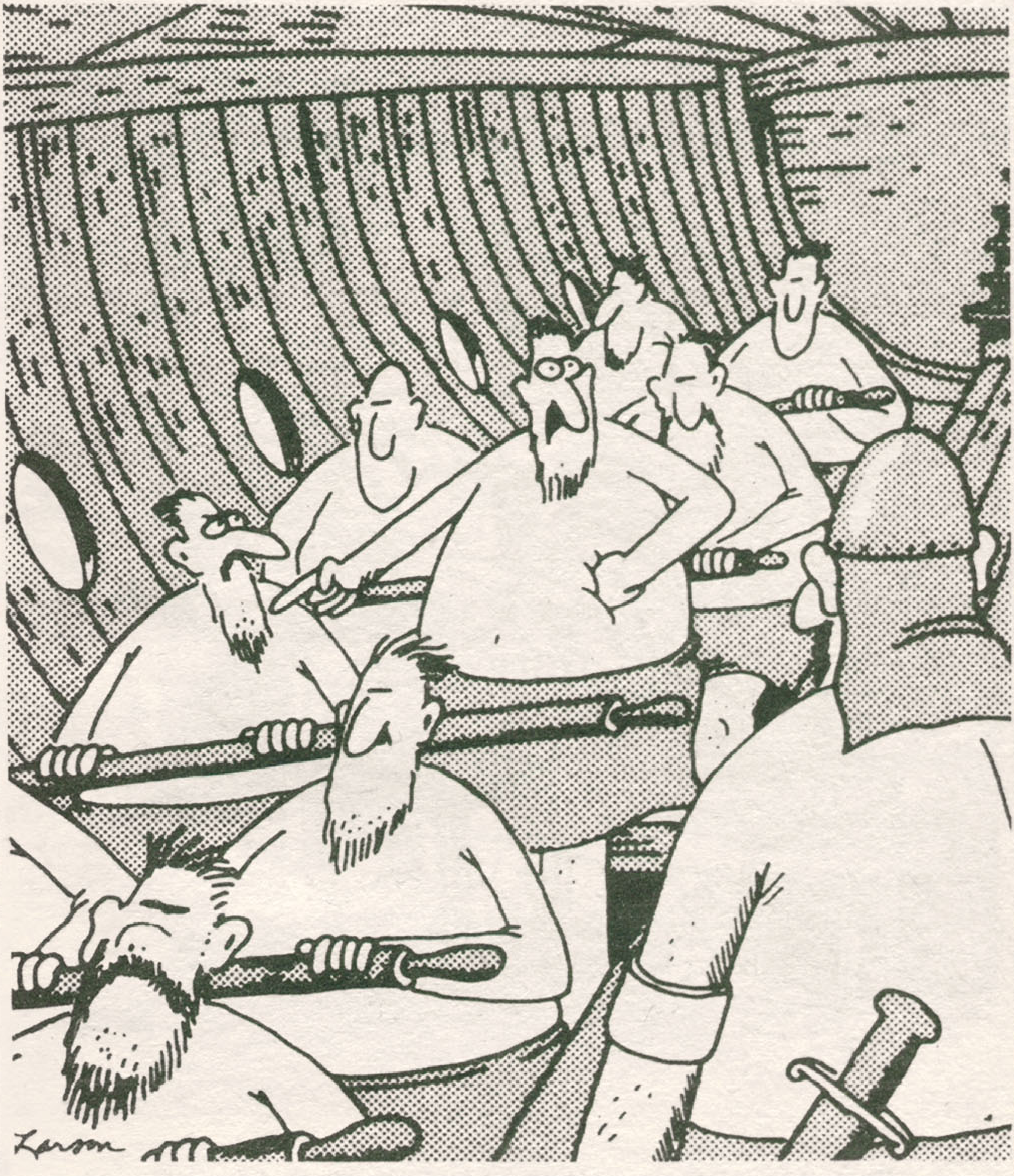

— **Disznóság! . . . Én az utolsó szó jogán ablak melletti helyet kértem!**

— Elnézést . . . Ön a rettegett kukola törzs főnöke . . . ?

— Elsősegély? . . . Ötödik emelet, százharmincnyolcas ajtó. És ne tessék kopogni, majd szólítják!

— Ne légy nyűgös, énekesmadaram. Te mondtad, hogy fizessek be egy olcsó tengeri társasutazásra. Ez volt a legolcsóbb . . .

DERŰ-TABLETTÁK

LAKÁSVISZONYOK

— Lakása?

— Almássy tér. Balra a negyedik pad, a homokozó mellett.

MEGLEPŐ

— Asszonyom, az ön arca miért olyan piros?

— 1920-ban hallottam egy disznó viccet. Azóta pirulok.

SZÉP KIS OLVASÓ

— Ön mit olvas legszívesebben?

— Nekrológot.

MŰGYŰJTŐ

— Nézze meg ezt a festményt. A kerete valódi Rembrandt.

SIKERÉLMÉNY

— Egy szélhámos karmaiba kerültem, akitől sikerült kicsalnom az összes pénzét.

MESTERDETEKTÍV

— El kell ismernem, hogy nem ön a gyilkos, de bizonyítékaim vannak rá, hogy éjfélkor szabálysértést követett el, mely 500 forinttal büntethető.

PECH

Bélának olyan rossz külseje van, hogy valahányszor valódi dollárt akar beváltani, mindig letartóztatják hamis valuta forgalmazása miatt.

RÉMES

— Szegény nővérem két éve kórházban van.

— Sajnálom. Tüdő?

— Nem.

— Szív?

— Nem.

— Hanem?

— Ápolónő.

TAVASZ

— Halálosan szerelmes vagyok. Csak még nem tudom, hogy kibe.

ÜZLETBEN

— Azt az udvarias eladót keresem.

— Ja, a Gézát? Szabadságon van.

NŐI DOLGOK

— Edit, hová tetted a csokornyakkendőmet?

— Csináltattam belőle egy fürdőruhát.

EMLÉKMŰ

Valamikor lovasszobrot mintáztak róla, ma már csak a lóra emlékeznek.

VONATON

— Megkérhetem, hogy Szolnokon ébresszen fel?

— De hát ez a vonat Buenos Airesbe megy . . . !

MECÉNÁS

— Vettem egy villamosjegyet, de nem utazom vele. Én így segítem az államot.

KITŰNŐ MUNKAERŐ

— Lépjen be hozzánk. Annyi lesz a fizetése, amennyit akar.

— Az nekem kevés.

REMEK SZÍNHÁZ

— Nálunk olyan jegyszedők vannak, hogy ha megbetegszik a főszereplő, bármelyik be tud ugrani helyette.

HA EZ ÍGY MEGY TOVÁBB

— Vettem egy szelet dobostortát részletre.

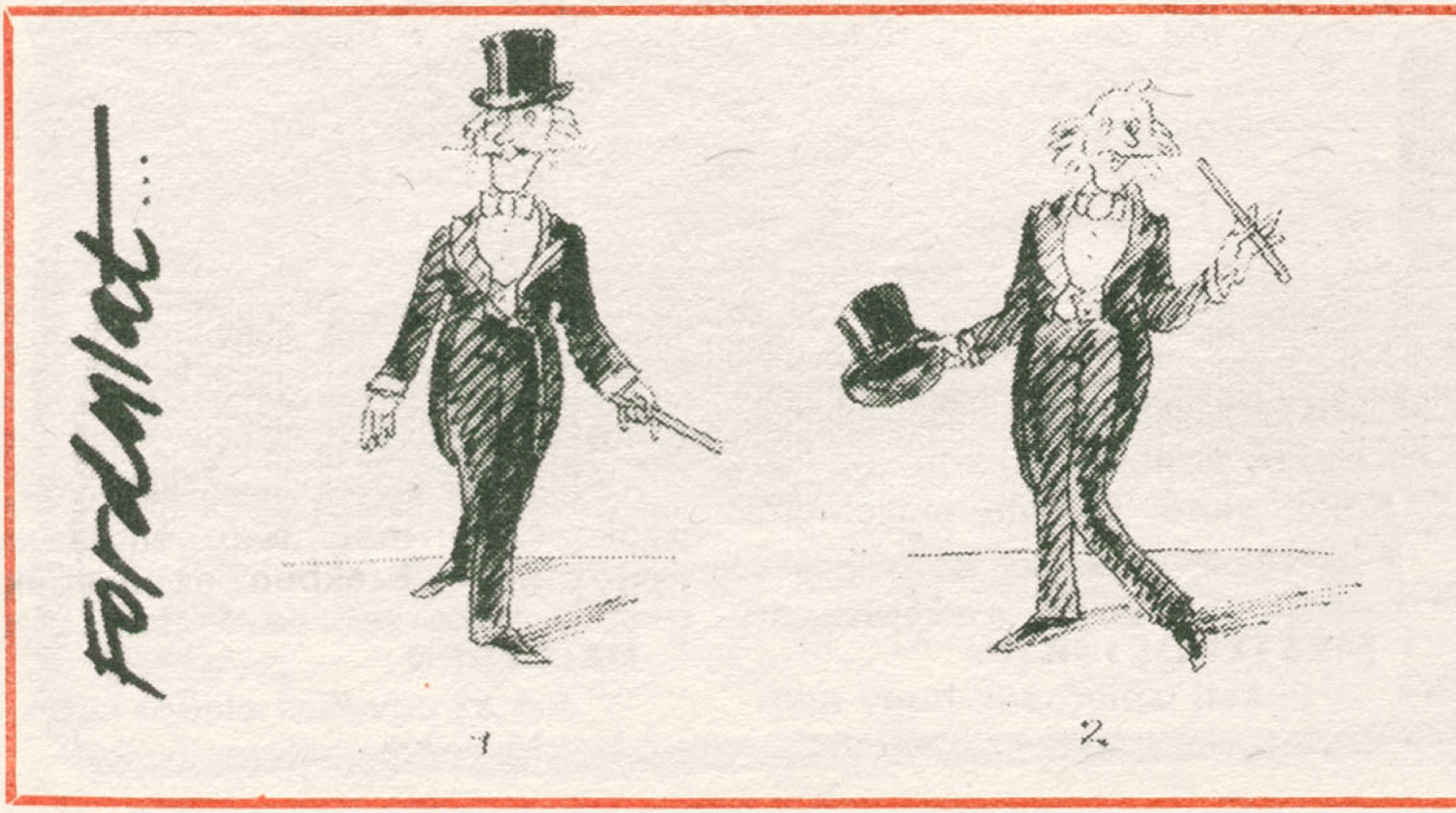

A SZÍNÉSZNŐ BÜSZKESÉGE

— Az új szerepemben egy boszorkányt játszom, de a sminkmester képtelen volt csúnyára maszkírozni.

KELLEMETLEN

— Bécsben vettem másfél kiló aranyat, amit sikerült elrejtenem a vámvizsgálat elől, és csak Pesten tudtam meg, hogy rezet vásároltam.

BECSÜLET

— Amit ebben a szobában lát, mind becsületes munkával szereztem. A többi a másik szobában van . . .

KRITIKA

— Mennyivel jobb az analfabétáknak. Azok nem tudják elolvasni az ön új regényét.

AZ ECSERIN

— Mennyi az utolsó ára ennek a kabátnak?

— Ingyen adom. Vigye el, a magáé.

— Elviszem, de ígérjen még rá egy százast.

SZÍNÉSZPORTRÉ

— Színházunk két hónap múlva tervezi az új színmű bemutatóját. Te játszod a férfi főszerepet.

— Köszönöm, de a női főszerepet is én szeretném játszani.

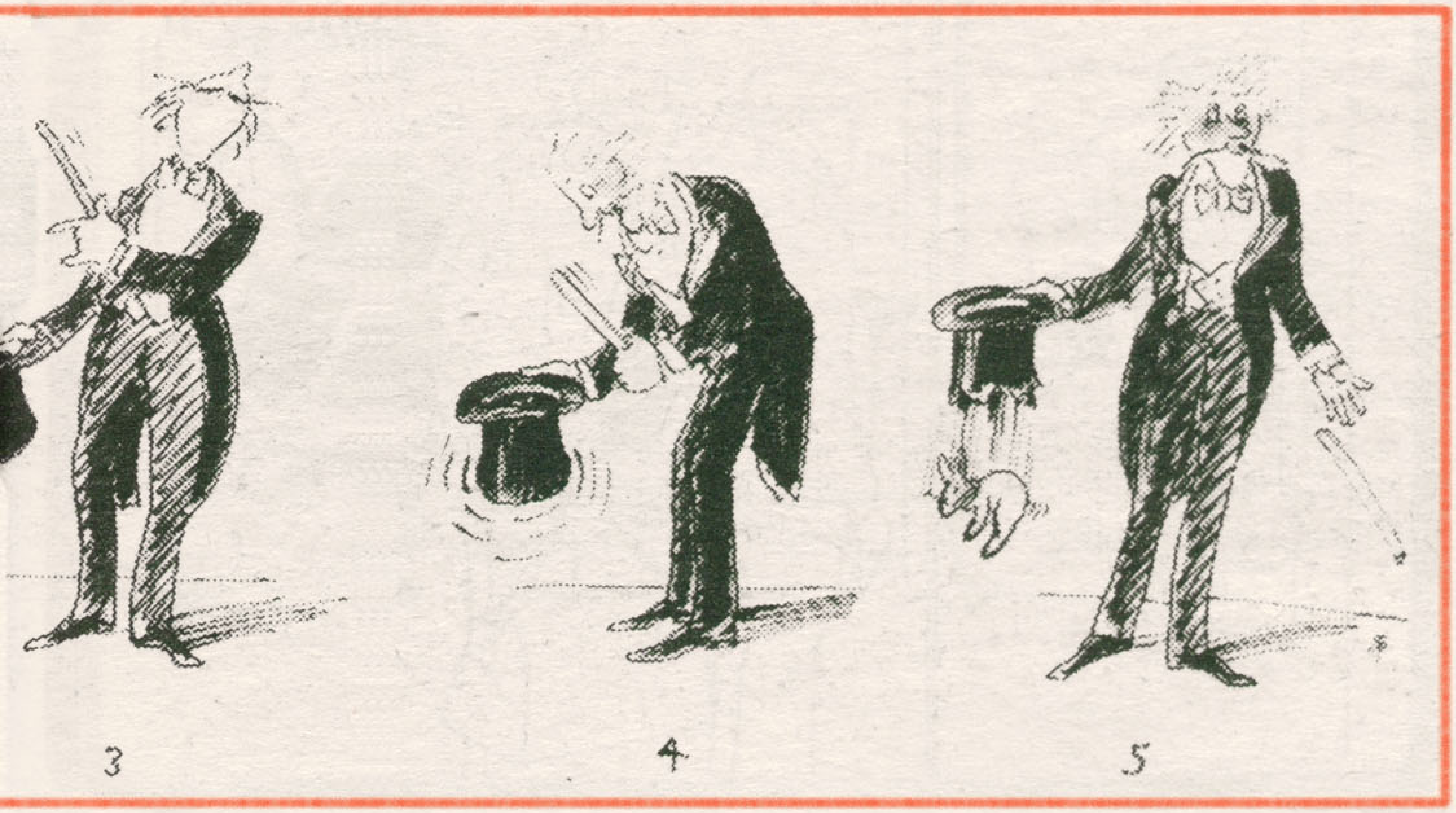

LUSTASÁG

— Holnap, fontos ügyben, korán kelek. Reggel négyre állítottam be az ébresztőórát. Remélem, nem működik . . .

HUMORISTASORS

— Gratulálok a most megjelent új humoreszkjéhez. Halálra röhögtem magam.

— Köszönöm. És miről szólt az az írás?

— Ki emlékszik már arra?

SIKERES ÉLET

— Én mindent elértem az életben, amit akartam. Ugyanis nem akartam semmit.

AMERIKAI PÁRBAJ

— Amelyikünk a fekete golyót húzza, az megy el a szülői értekezletre.

ELSŐSEGÉLY

— Halló, nagyon rosszul vagyok! De ne a kopasz, pocakos Blazírek doktor úr jöjjön, hanem a hullámos, hollófekete hajú Szerecsényi doktor úr.

A SZOKÁS HATALMA

— Egy ügyes manőverrel kikapcsoltam a riasztókészüléket, aztán álkulccsal behatoltam a lakásomba.

- A zsiráf az élet legmagasabb formája.
- Ha világot akarsz látni, vegyél egy földrajzatlaszt!
- A férgek és a csúszómászók sohasem botlanak meg.
- Ne magadat akard megváltoztatni — a hiba a világban van.
- Nem érdemes dolgozni menned; sok a munka.
- Még a kisebbségi komplexusod is kisebb az enyémnél.
- Bárki használható: bármikor rossz példának állítható.
- Minden rendben van a világgal — 1 mérfölddel a föld alatt.
- Mindenki panaszkodik az időjárásra, de senki nem tesz ellene semmit.
- Először megtanítanak járni és beszélni, később azt mondják, hogy ülj nyugodtan, és maradj csendben.
- Nagyon határozatlan vagyok. Bár ebben sem vagyok egészen biztos.
- Hajszolom a tudást, de ő gyorsabb.
- Takarékoskodj a vízzel — csak nagy ünnepeken fürödj!
- Az a fontos, hogy előre megyünk — az irány az mindegy.
- Vigyázz, nehogy összeragadjon a rizs. Főzz külön minden szemet!
- Az élet káros az egészségre.
- Gyorsan egy kalapácsot, légy van a levesemben!
- A bosszú édes, de mégis kalóriamentes.

KÁFERDÍTŐ

Kádi = fürdőszobai arab bíró
Káló = lósúlyveszteség
Kancsuka = hím halcipő
Kapuciner = tejeskávé az ajtóban
Karamell = égetett, cukros testrészek
Karbunkulus = értékes, vörös fekély
Karikatúra = kerek, röhögő kirándulás
Katakomba = ehetetlen, női temetőhely
Klastrom = tapasz a zárdán
Klipper = gyors járatú tengeri elektromos játék
Komód = jólétben lévő fiókos szekrény
Kontrás = fékező másodhegedűs
Kónusz = kúp alakú gyümölcs
Konzervatórium = tartósított dalműház
Kooperáció = szövetkezeti műtét
Kópia = italutánzat
Korán = hajnali szent könyv
Korvina = öreg borkiadó
Krigli = sörzár
Krikett = ütőkkel tömörített szén
Krónikás = idült történetíró
Kumisz = vásott ital
Kuplé = tréfás vasúti folyadék
Kvarcol = sugarakkal csatázik

Irodalomóra: Holt költők társasága
A suli pincéje: Fantasztikus labirintus
Így nézünk ki rajzóra után: Hupikék törpikék
Suliköpeny: A kék bársony
Énekóra: Etűdök gépzongorára
Ki bírja tovább a materkórát: Robotpárbaj
Suliban: A bosszú börtönében
Folyosóügyeletes: A hekus
A tanár folyton röpdolgozatot írat: Halálos mánia
Aki az ablakot betörte: A másik ember
Pofozkodás: Egyet ide, egyet oda
Felvilágosítás: Szexmisszió
A tanárnő nem írat dolgozatot: Angyalszív
Három intő egy nap alatt: Viharos hétfő
Óraközi szünet: Elszabadult indulatok
Tűzriadó dolgozat előtt: Vaklárma

Polgár Tamás, Budapest

A LEGÚJABB HULLÁM

Szinte hihetetlen, hogy mégis itt ül előttünk. Sok-sok telefon, kérlelés és rábeszélés előzte meg ezt a találkozást, de ő minden ékesszóló kérlelésünk és rábeszélésünk ellenére, mégis eljött. Most mi az ördögöt lehet tenni? Elszántságának egyelőre be nem látható következményeként kénytelenek vagyunk elsőként bemutatni őt mit sem sejtő olvasótáborunknak . . .

* * *

— Na, essünk túl rajta! — biztatjuk udvariasan vendégünket, aki szemmel láthatóan szintén a főemlősöktől származik. — Mi a helyzet?

— Megalakultunk! — lihegi átszellemülten. — Nagy esemény ez mind a hazai, mind a nemzetközi zenei életben.

— Mégis mekkora?

— Egyelőre felmérhetetlen. Megpróbáltuk felmérni, de nem sikerült.

— Háäát . . . ha nem megy, akkor köszönjük . . .

— Semmiség. Igazán nem ezért tesszük, amit teszünk.

— Hát akkor miért? Az ég szerelmére, miért?

— Egyelőre nincsenek nagy terveink. Csupán az emberiséget szeretnők kivezetni a kátyúból, amelybe jutott.

— No, ez derék. Izé . . . lehet, hogy nem figyeltem eléggé. Miről is van szó tulajdonképpen?

Azonnal látszott, hogy ez hatalmas kérdés volt, feldúlt vendégünk csaknem megsértődött.

— Elmondhatom még egyszer! — vetette oda gőgösen. — Megalakultunk! Igen, a SKELETON együttes elindult, hogy iskolát teremtsen. A legújabb hullám . . .

— Hát akkor nem is tartóztatjuk, kedves izé . . .

— A SKELETON, mint tudjuk, csontvázat jelent — folytatta rendíthetetlenül országszerte ismeretlen vendégünk. — Végtelenségig letisztult, minden sallangtól

mentes, úgyszólván szikár zenénkre utalunk ezzel a névvel. Mi, kérem, egyenesen a források gyökereibe markolunk bele . . . Itt van például ez a hangszer.

— Áh, na nézd csak! . . . Szóval ez egy hangszer?

— Megőrülök! — jövendölte a letisztult markoló. — Ez nem „egy" hangszer, hanem „a" hangszer. A történelem legelső gitárja. Teknősbéka teknőjére feszített ökörbél. Hermész, a tolvajok istene még a haragvó Apollónt is lecsendesítette vele. Megzengessem . . .?

— Inkább ne. Hát úgy nézek én ki, mint a haragvó Apollón? Na ugye . . .

— Ha nem, nem. De akkor bemutatom a SKELETON többi tagját. Csupa táltos. Megannyi lángoszlop. Itt van mindjárt a páratlan Lanyha Guszti. A régi távol-keleti zene óriása.

— Amennyiben . . .?

— Egyedülálló módon képes utánozni a Hoang-ho folyó zúgását, amelyet egy ókori kínai császár minden igazi zene alaphangjának nyilvánított. Természetesen közepes vízállásnál . . .

— Természetesen . . .

— No és persze, a Slampos

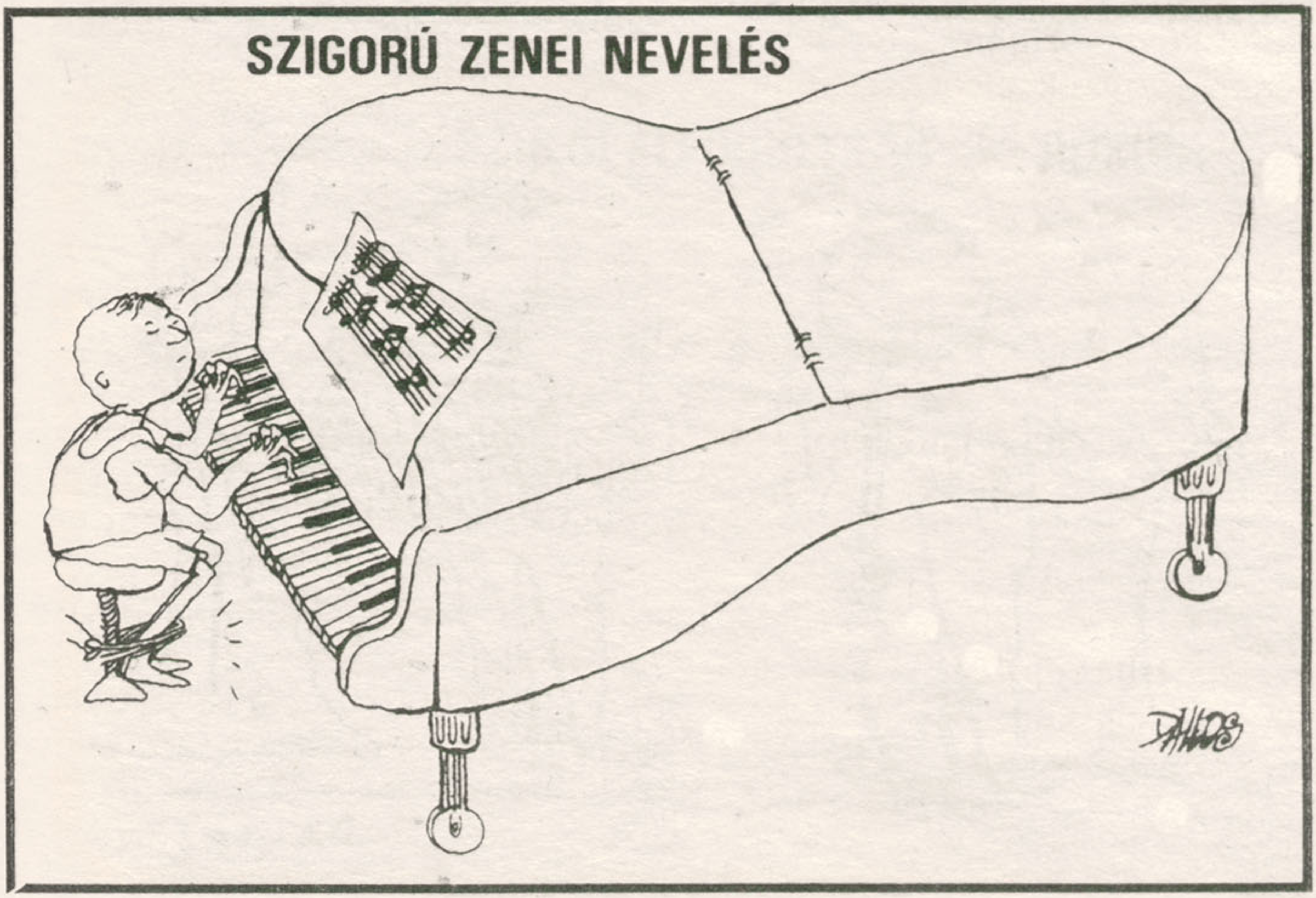

Bence. A SKELETON egyik pillére. Nem is tudom, mihez kezdenénk nélküle.

— Lenne egy-két javaslatom.

— Tudniillik ő szintén letisztult, bár egyáltalán nem szikár. Ennek ellenére övé a vezérszólam. A szerelemtől bódult főnixmadárpár násztáncának meghitt zörejeit játssza két selyempapír közé tett fésű segítségével. Azt hiszem, nem kell többet mondanom.

— Ennyit se kellett volna. Arra viszont kíváncsi lennék, hogy milyen is egy főnixmadár?

— A fene tudja. A helyzet az, hogy mi nem biológusok, hanem zenészek vagyunk. A legújabb hullám, mint említettem. Mellesleg valami japán találmányról van szó. Az ősjapánok ugyanis azt tartották, hogy az igazi zene a főnixmadár éneke. Ők nyilván nem hallották olyan messziről a Hoang-ho zúgását még a legmagasabb vízállás esetén sem.

— Igen, igen . . . hát hogyne. Ki van még . . .?

— Nyugodtan mondhatom, a java. Mert nem beszéltem még Madárlátta Marciról, a SKELETON jelentős részéről.

— Valóban nem. Ő mit utánoz?

— Madárlátta Marci egy énekest utánoz. Amiért együttesünk tagja lehetett, az hangjának hihe-

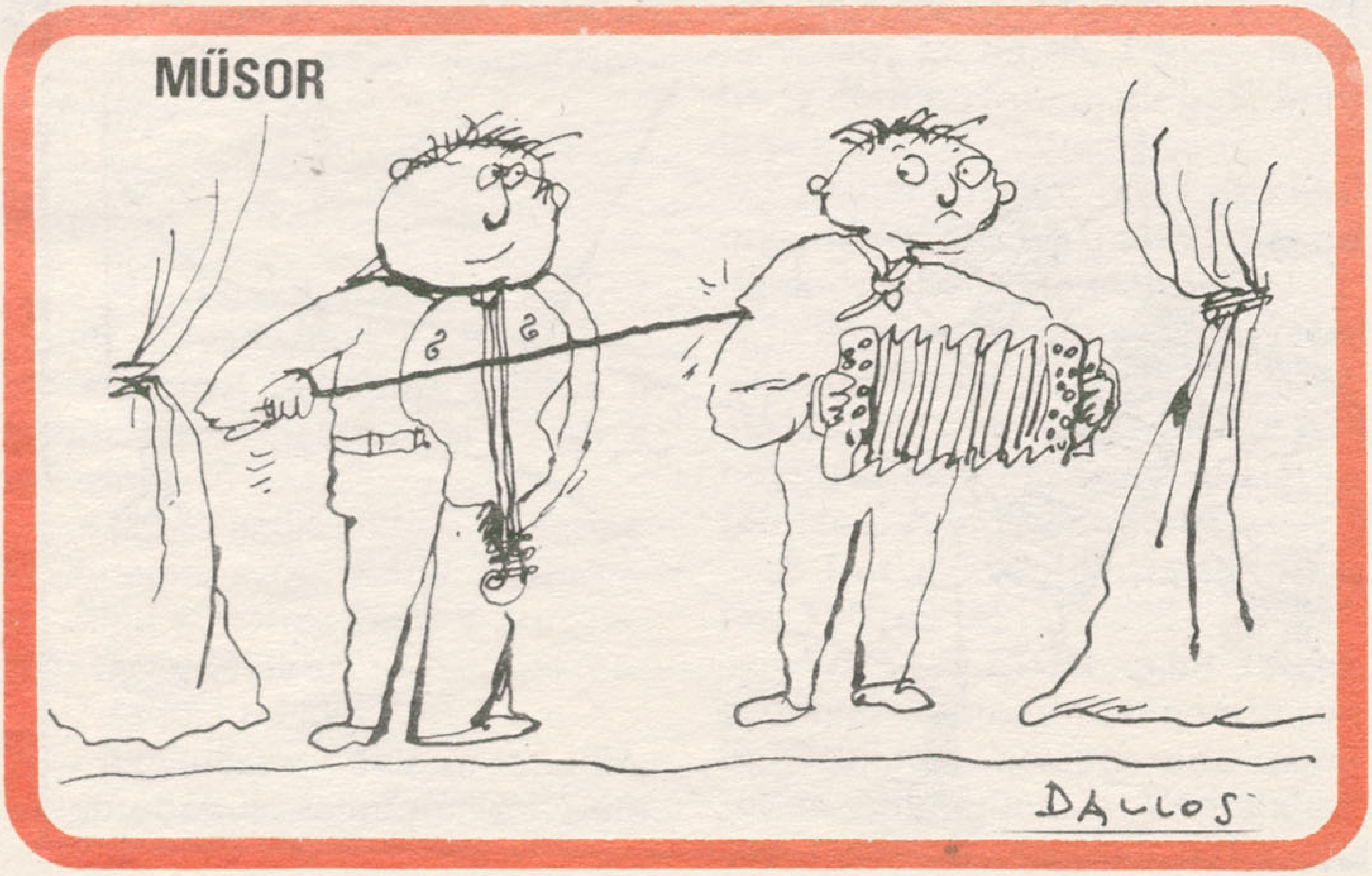

tetlenül szikár, már-már kezdetleges egyszerűsége. Tagolatlan torokhangjai az emberiség hajnalát idézik. Egy sámán rituális üvöltése szól a huszadik század emberéhez az ajkairól.

— Óriási. A huszadik század emberének már csak ez hiányzott.

— A ritmuskíséretet Patvar Bubu nyújtja. A legújabb hullám igazi tajtékja.

— Minden bizonnyal. És ő meddig nyúlik vissza?

— Ameddig a szem ellát. Szikár, de egyáltalán nem igénytelen zenénkhez ő keveri a pattintott kőkorszak munkadalainak ritmusát. Két csiszolatlan kődarabot ütöget egymáshoz mindvégig. Egyébként első pillantásra látszik rajta, hogy ő maga is csiszolatlan.

— Ritka adottság. Végeztünk . . .?

— Ugyan már! A SKELETON krémjéről még nem esett szó. Az együtteshez hattagú kórus is tartozik, amely szintén a forrásokba markol. A letelepedett, földművelő embernek a természettel vívott váltakozó sikerű harcát zengi himnikus pátosszal. Ennek legletisztultabb formája, amikor az igavonó barom fújtatását utánozzák a járom és a faeke nyikorgásával fűszerezve.

SZÜLŐI ELFOGULTSÁG

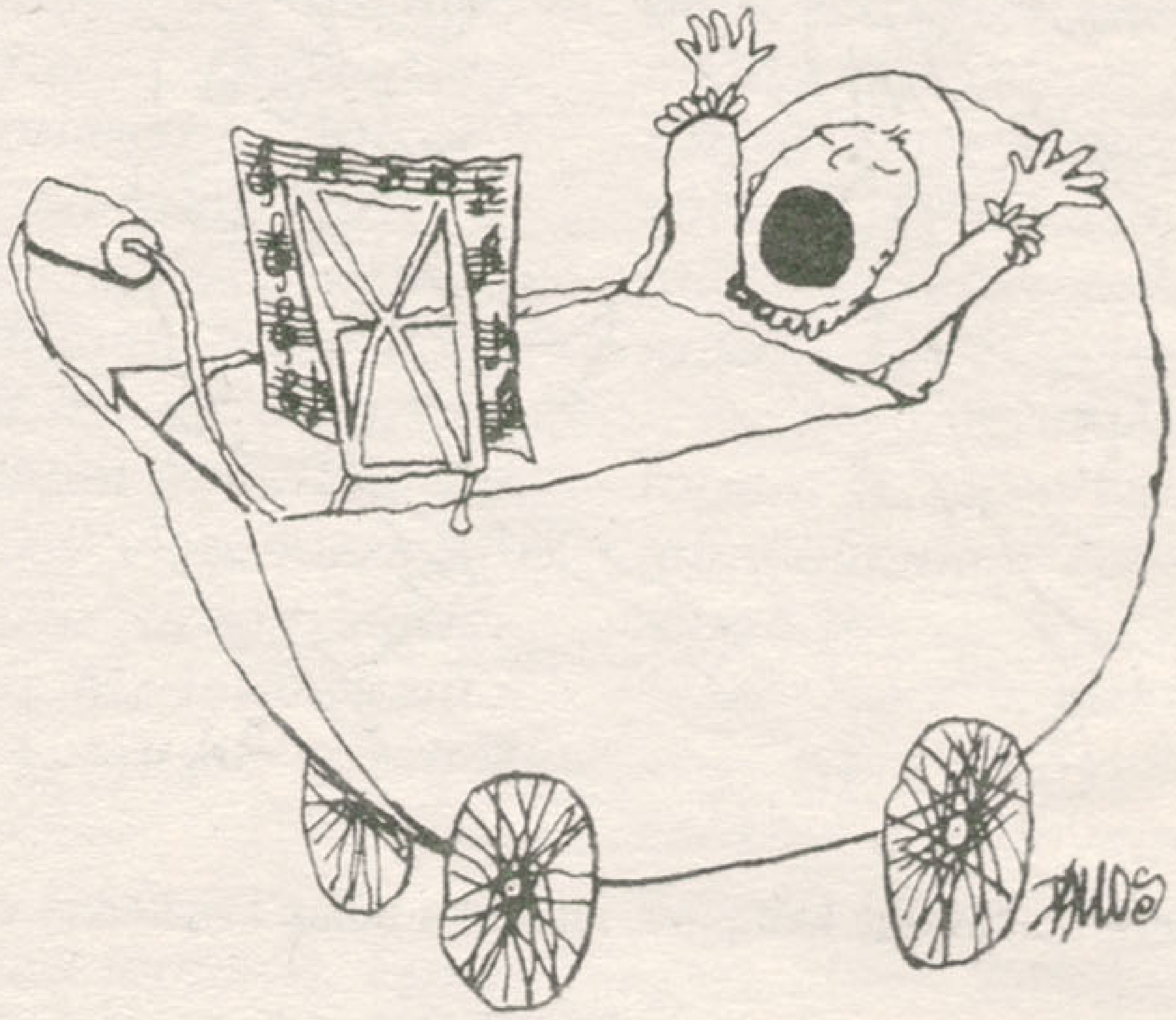

— Gratulálok. Ezek szerint korunk egyik legnépesebb zenekaráról van szó.

— Azt meghiszem. Benne van a fél osztály.

— Ezzel az erővel akár focicsapat is lehetett volna az ügyből. Ha jól számolom, éppen tizenegy ürgéről van szó.

— Csakhogy nekünk egyéb céljaink vannak. Mint mondottam, elsősorban az emberiséget szeretnők kivezetni a kátyúból, amelybe jutott.

— És azután . . .?

— Távolabbi célunk egy fergeteges farsangi buli megrendezése a suliban.

— A SKELETON zenéjével?

— Ugyan már! Természetesen a legmenőbb mai együttesek zenéjével. Csak még nincs elég lemezünk. Erre szeretnénk a SKELETONnal összekaparni egy kis dohányt! . . .

— A modern táncot úgy kell járni, mintha a bolha csipkedne vagy a legyeket akarnád elhessegetni . . .

HULLÁMZÓ NYÁRI SZERELEM...

— Ma láttam Őt! Jött le a lépcsőn. A tornacipője talpát láttam meg. Már tudom, csak őt szerethetem. Ilyen szép tornacipőt! Ilyen férfias, ilyen kedves, ilyen szelíd, ilyen vad tornacipőt még más nem hordott. Hogy mondjam meg neki?

— Ma újra láttam. A lépcsőfordulónál elrejtőztem, hogy megközelítsem. Fehér zoknit hord a tornacipő alatt. Micsoda fehér zokni! Mint a hó, mint a margaréta szirma, mint a liliom. Igen, csak őt szerethetem. Most és mindörökké ... Holnap megmondom neki.

— Megmondtam. Belesuttogtam a lépcső korlátjába, amikor ő megérintette a korlátot, biztosan megtudta, biztosan viszonozza is. Ezt abból gondolom, hogy a bal lábán egy kicsit le volt csúszva a zokni. Milyen finom lélek! Így adta tudtomra, hogy viszonozza közeledésemet. Oh, drága korlát. Drága postásom. Ma letöröltem a port az egész korlátról, hálából. Csak ott nem ...

— Jön le a lépcsőn! — Így csak ő tud jönni a lépcsőn. Egyenesen felém. Kitárt karokkal! Micsoda karok. Hozzám jön, mert tudja már, mert szeret! Szeret! Engem! Csak engem!

— Utálom. Piperkőc. Megjátssza magát. Undorító abban a fehér zokniban, meg a tornacipőben. Durván megragadja a korlátot. Nem is ragadja. Rátámaszkodik, mert olyan nyamvadt, hogy kapaszkodás nélkül nem is tud lejönni a lépcsőn. Micsoda alak az ilyen ...

— Bezzeg Ő! Hármasával ugrál felfelé a lépcsőn. Mezítláb. Vizes lábnyomai ottmaradnak a szőnyegen. Micsoda lábnyomok! S micsoda klassz dolog tőle, hogy így fittyet hány a megrögzött szokásoknak. Ő veszi a bátorságot, és mezítláb rohan fel a lépcsőn. Ő az igazi!

— Megmondom neki! Belesuttogom a szőnyegbe, beleírom a lábnyomába. Ha szeret, úgyis megérti.

— Övé a legszebb lábnyom!

— Nem szégyelli magát, összesározza a szőnyeget. Neveletlen. Bezzeg Ő.

— Most már tudom, ő az igazi ...

HERKULES, A SZUPERSZTÁR

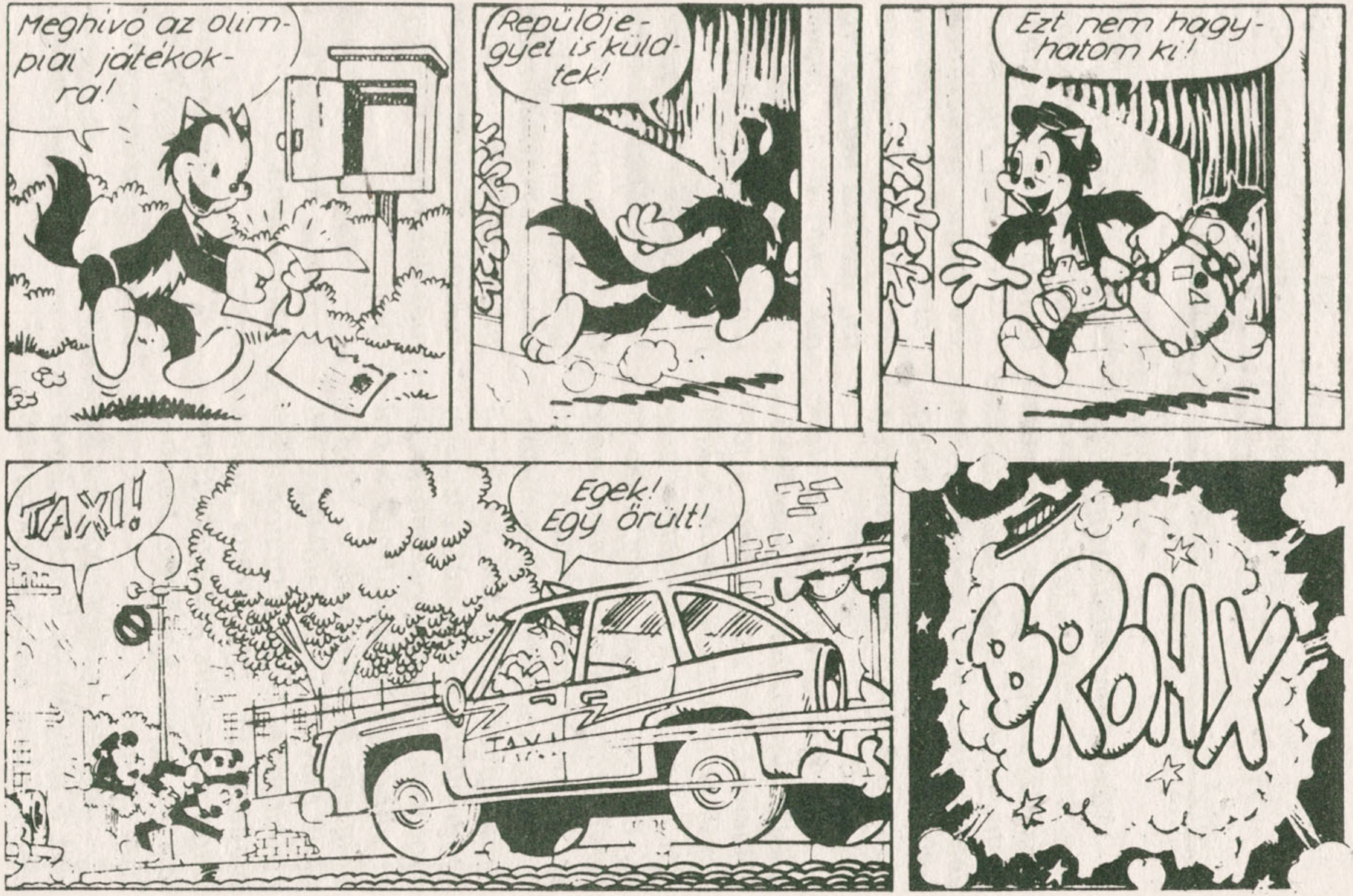

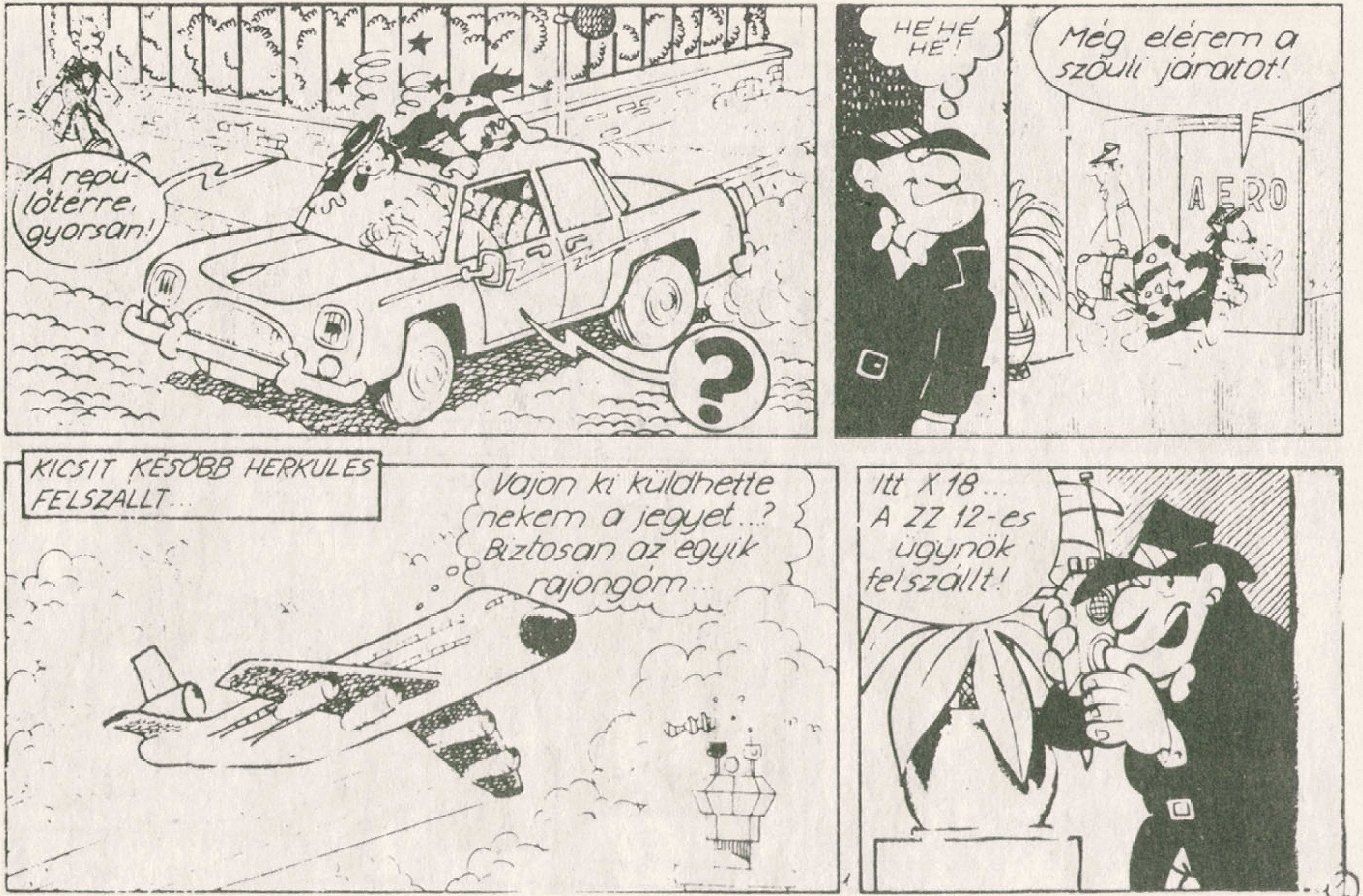
A repülőtérre, gyorsan!
HÉ HÉ HÉ!
Még elérem a szöuli járatot!
AERO
KICSIT KÉSŐBB HERKULES FELSZÁLLT...
Vajon ki küldhette nekem a jegyet...? Biztosan az egyik rajongóm...
Itt X 18... A ZZ 12-es ügynök felszállt!

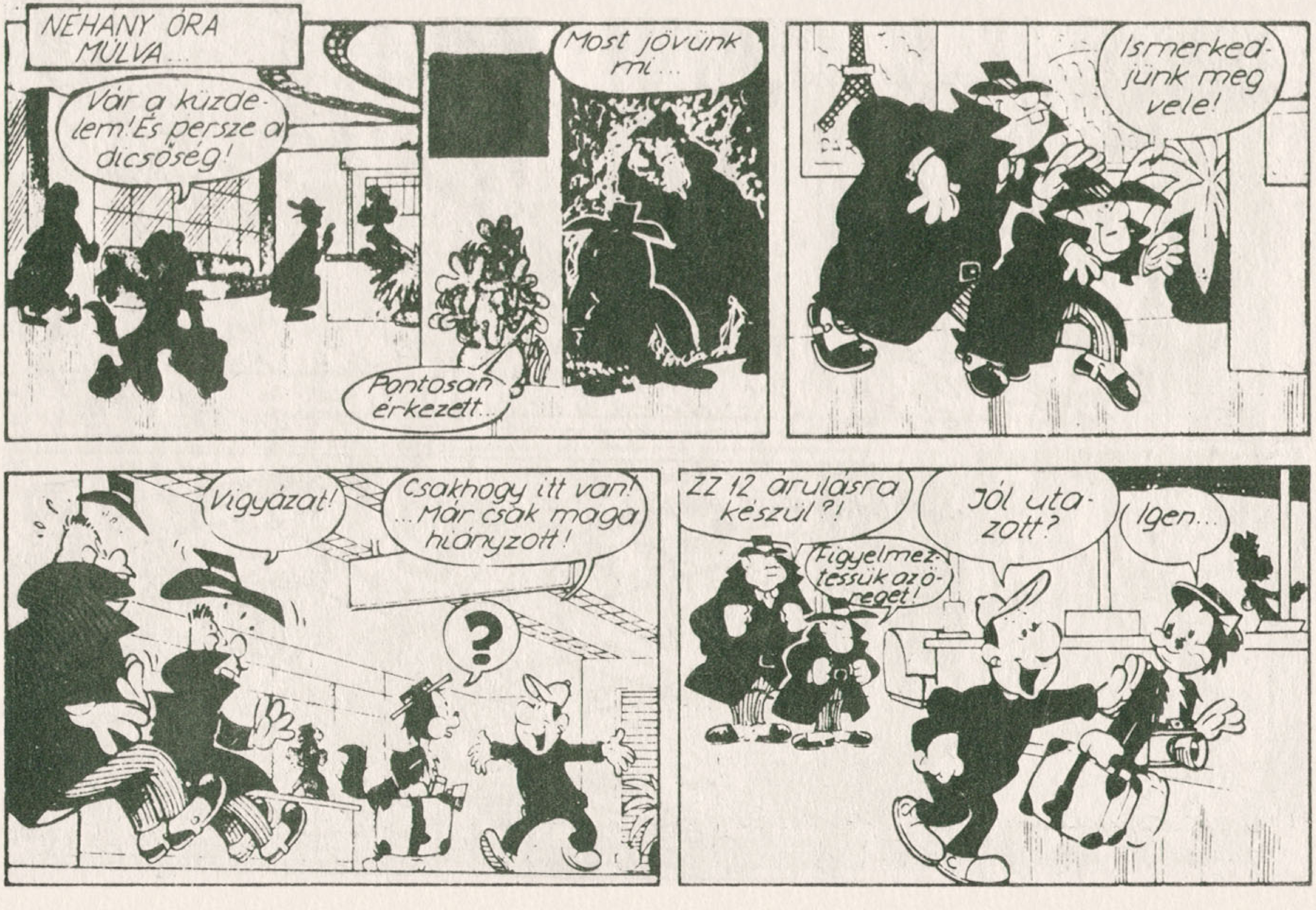
NÉHÁNY ÓRA MÚLVA...
Vár a küzdelem! És persze a dicsőség!
Pontosan érkezett...
Most jövünk mi...
Ismerkedjünk meg vele!
Vigyázat!
Csakhogy itt van! ...Már csak maga hiányzott!
?
ZZ 12 árulásra készül?!
Figyelmeztessük az öreget!
Jól utazott?
Igen...

Ez fontos, mert maga az egyetlen ilyen sokoldalú atlétánk, ... jó formában kell lennie.
Igen... persze...
Ez az alak összetéveszt engem valakivel... nem baj, így legalább bejutok a legjobb helyekre is!
És különben is... hiszen én vagyok a zseniális, a nagy Herkules!
INDULNAK A 110-ES GÁTASOK
Jó, jó, ha muszáj, akár futhatok is...
1-2-3
PAW
BROMBROMBROMBR

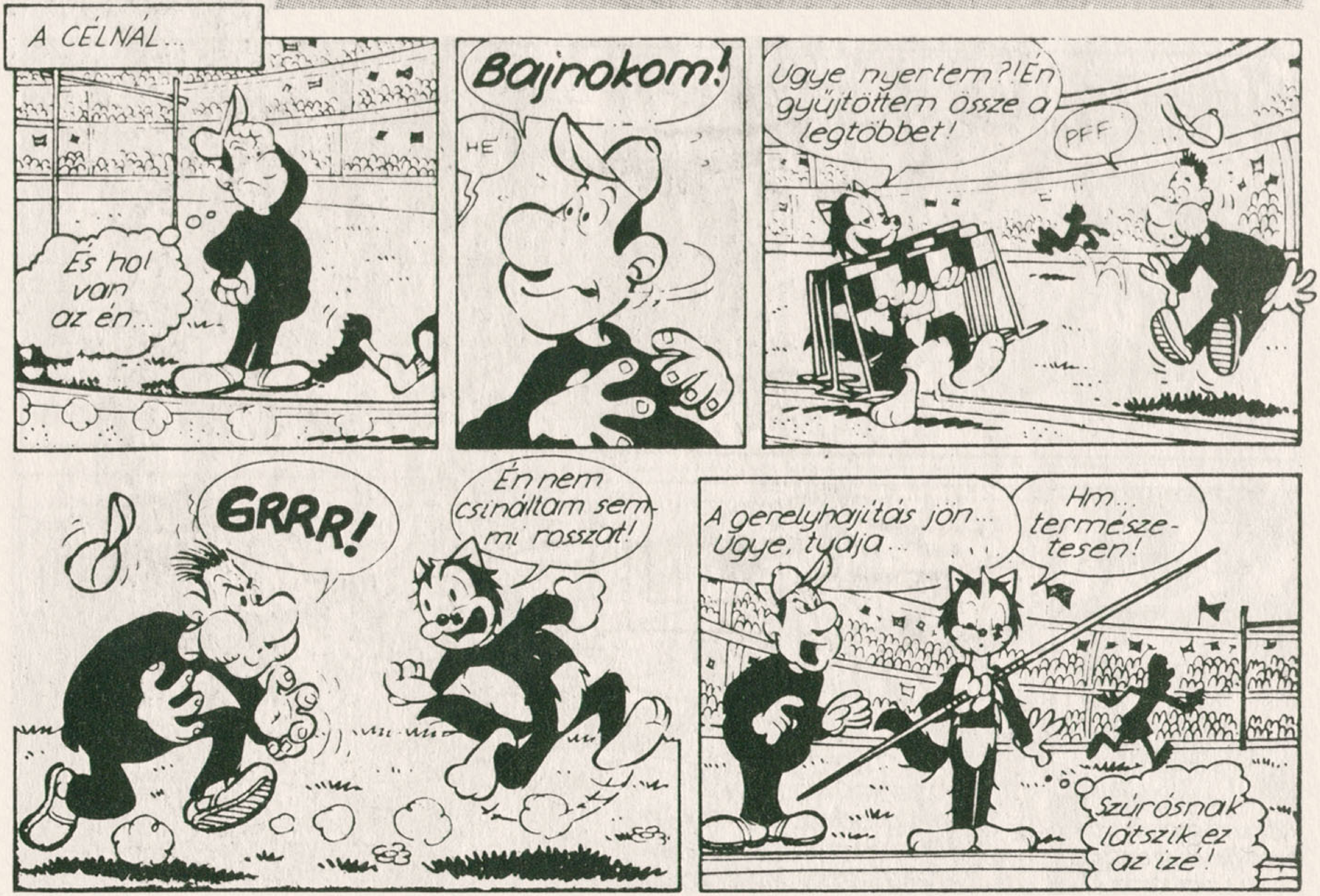
A CÉLNÁL...
És hol van az én...
HE
Bajnokom!
Ugye nyertem?! Én gyűjtöttem össze a legtöbbet!
PFF
GRRR!
Én nem csináltam semmi rosszat!
A gerelyhajítás jön... Ugye, tudja...
Hm... természetesen!
Szúrósnak látszik ez az izé!

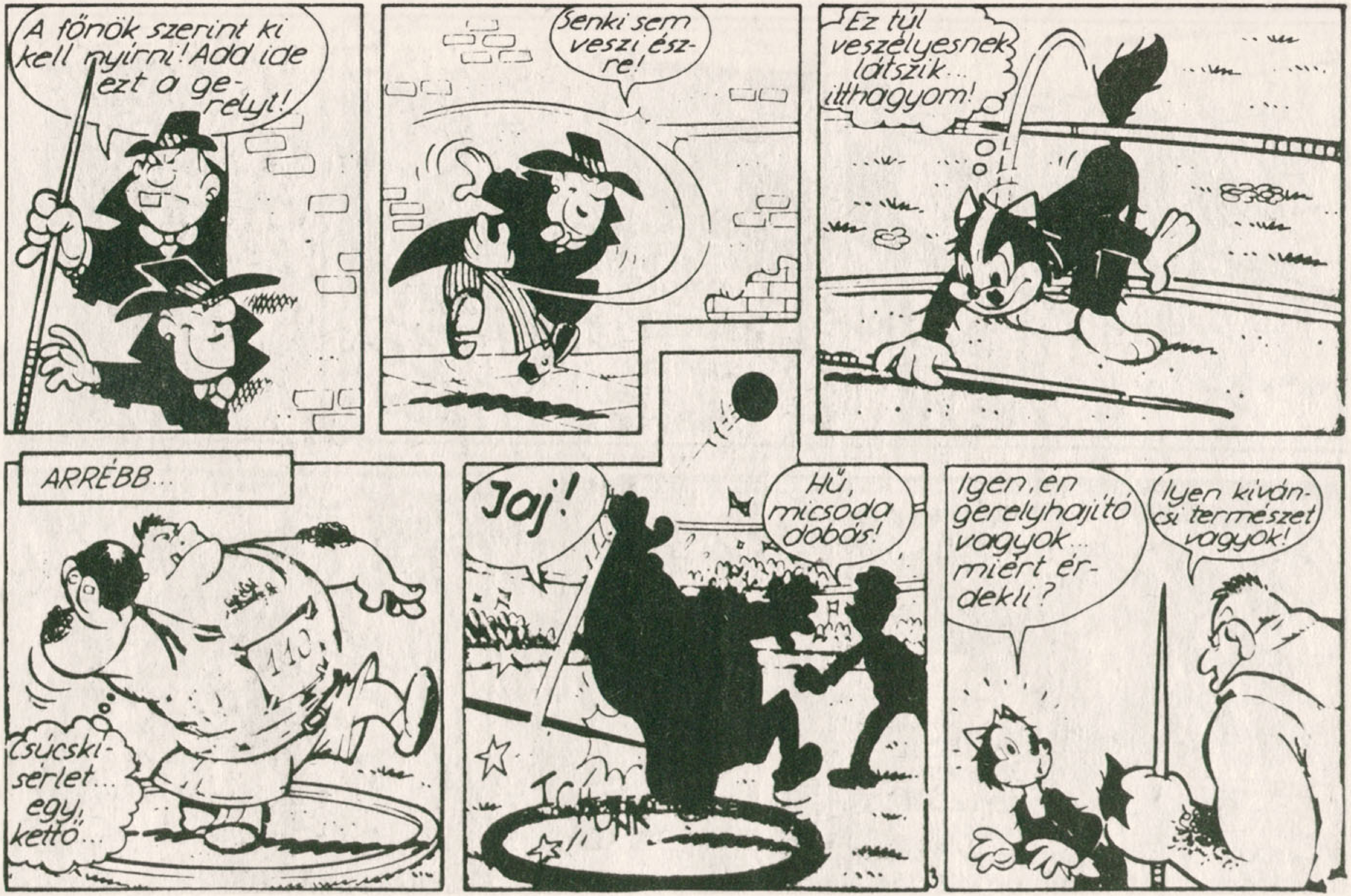

A fönök szerint ki kell nyírni! Add ide ezt a gerelyt!
Senki sem veszi észre!
Ez túl veszélyesnek látszik... itthagyom!
ARRÉBB...
Csúcski-serlet... egy, kettő...
Jaj!
Hű, micsoda dobás!
Igen, én gerelyhajító vagyok... miért érdekli?
Ilyen kiváncsi természet vagyok!

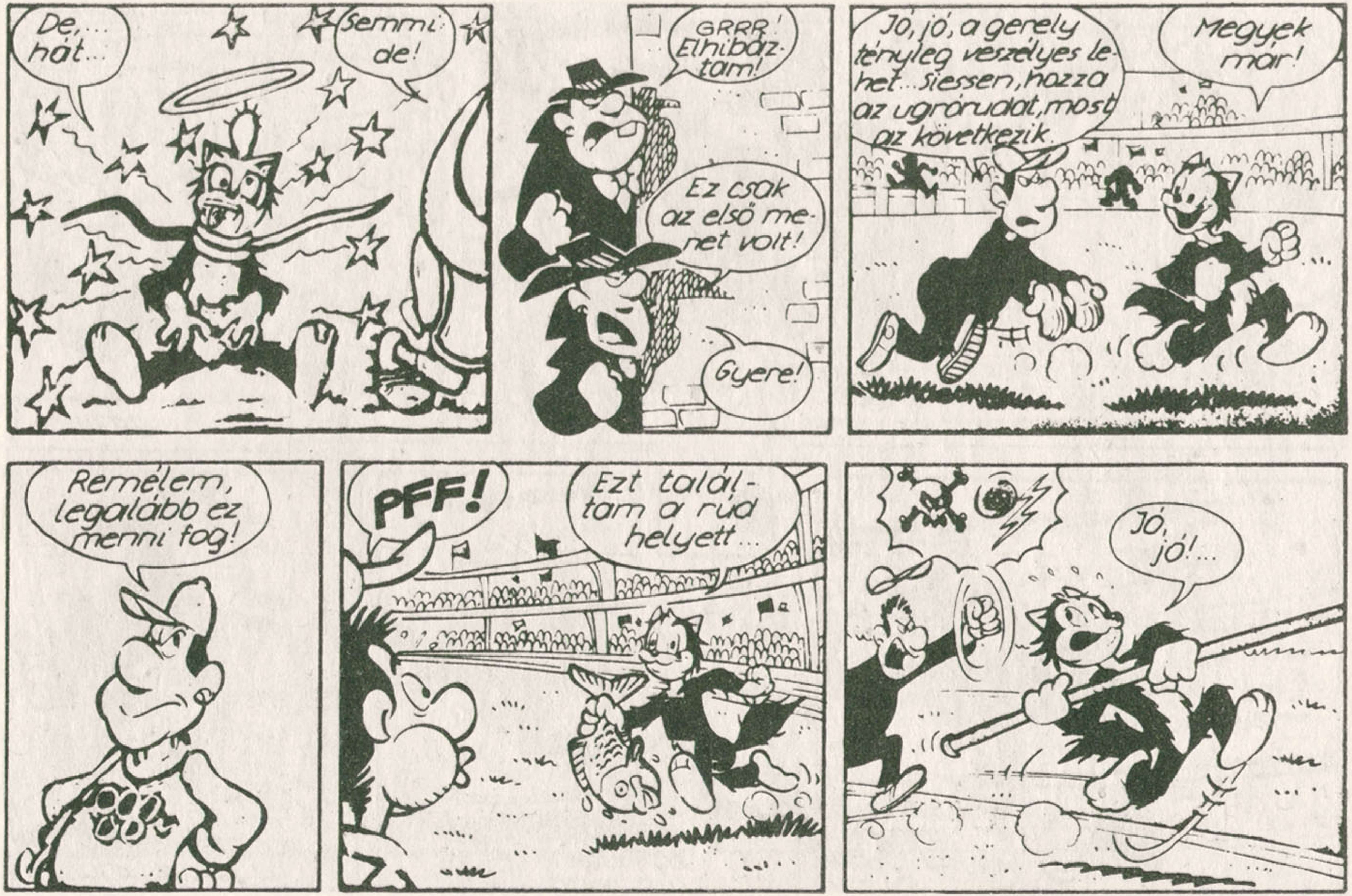
De,... hát...
Semmi de!
GRRR! Elhibáztam!
Ez csak az első menet volt!
Gyere!
Jó, jó, a gerely tényleg veszélyes lehet... Siessen, hozza az ugrórudat, most az következik.
Megyek már!
Reménylem, legalább ez menni fog!
PFF!
Ezt találtam a rúd helyett...
Jó, jó!...

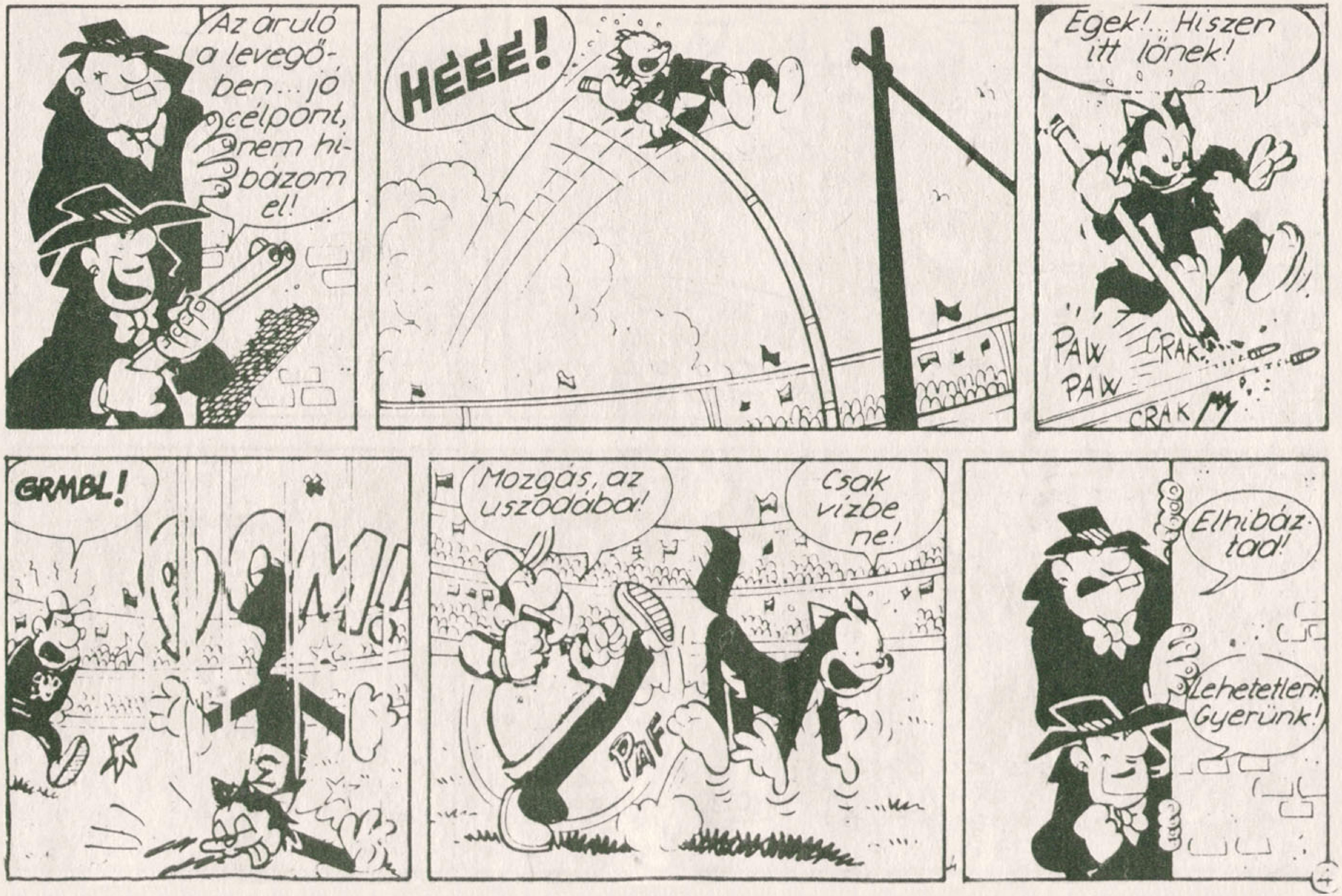
Az áruló a levegőben... jó célpont, nem hibázom el!
HÉÉÉ!
Egek!... Hiszen itt lőnek!
PAW PAW
CRAK
CRAK
GRMBL!
Mozgás, az uszodába!
Csak vízbe ne!
PAF
Elhibáztad!
Lehetetlen! Gyerünk!

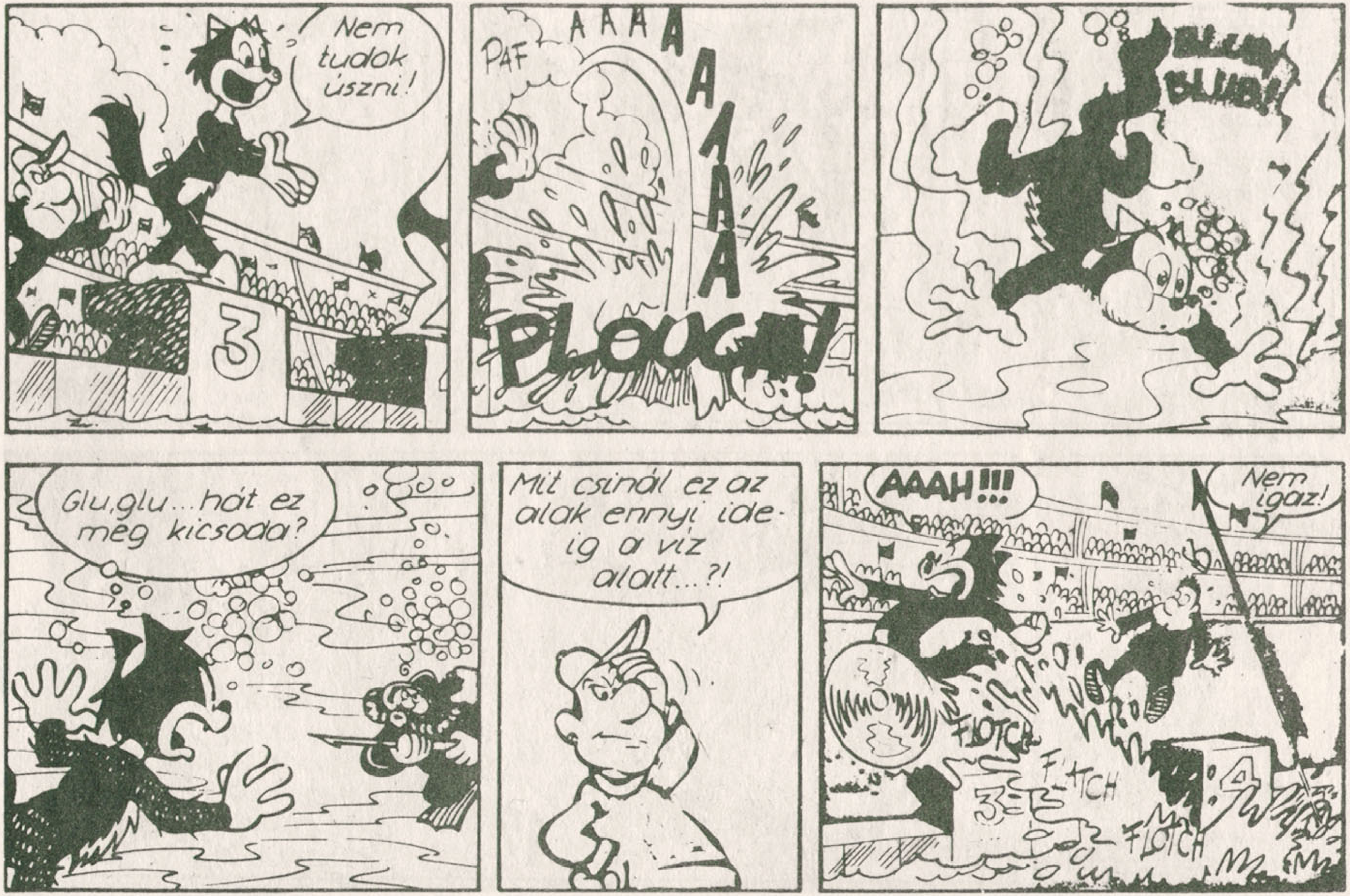
Nem tudok úszni!
PAF
AAAAAAAA
PLOUCH!
BLUB!
Glu, glu... hát ez meg kicsoda?
Mit csinál ez az alak ennyi ideig a víz alatt...?!
AAAH!!!
Nem igaz!
FLOTCH
FLATCH
FLOTCH

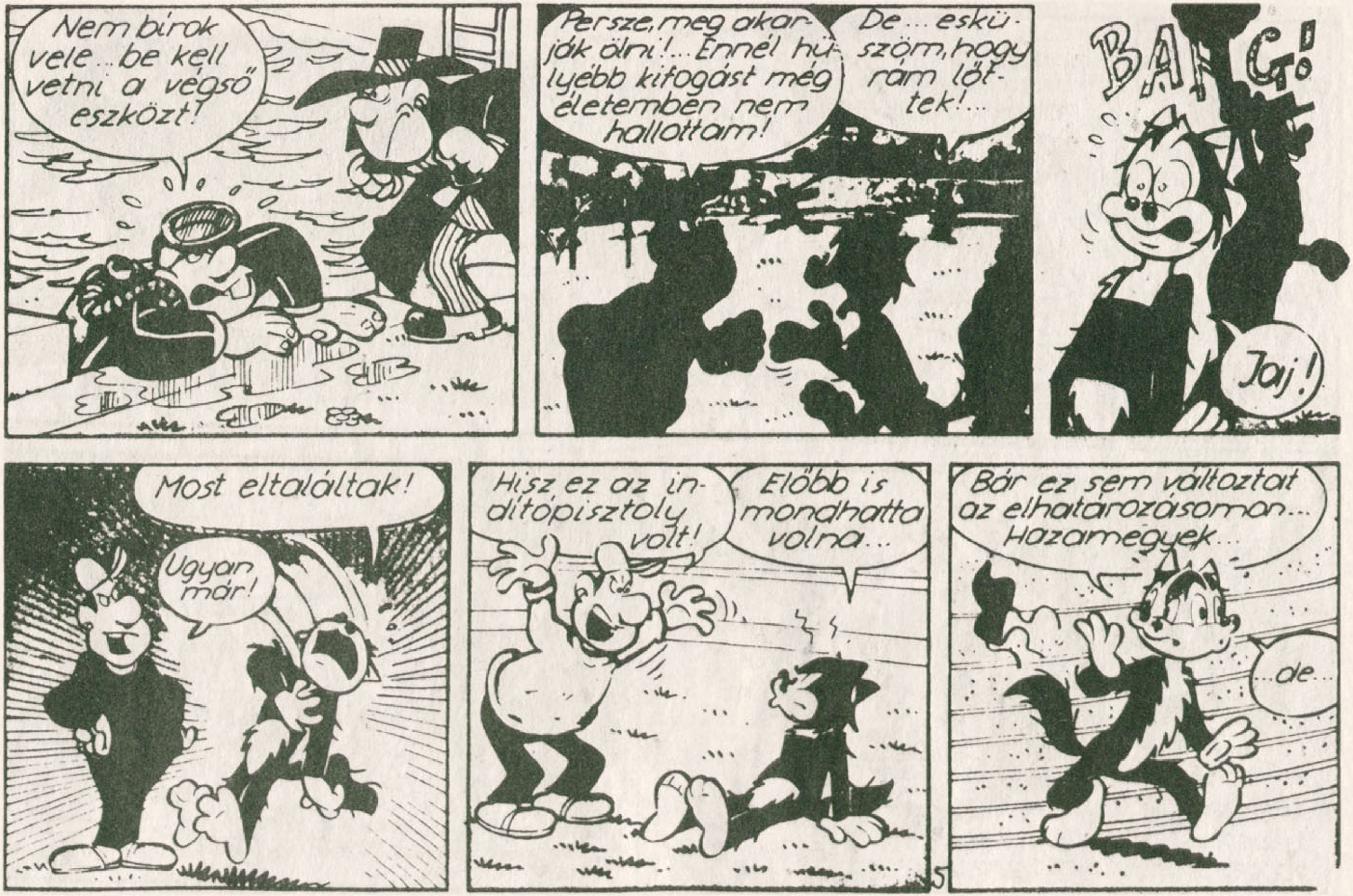
Nem bírok vele... be kell vetni a végső eszközt!
Persze, meg akarják ölni!... Ennél hülyébb kifogást még életemben nem hallottam!
De... esküszöm, hogy rám lőttek!...
BANG!
Jaj!
Most eltaláltak!
Ugyan már!
Hisz ez az indítópisztoly volt!
Előbb is mondhatta volna...
Bár ez sem változtat az elhatározásomon... Hazamegyek...
...de...

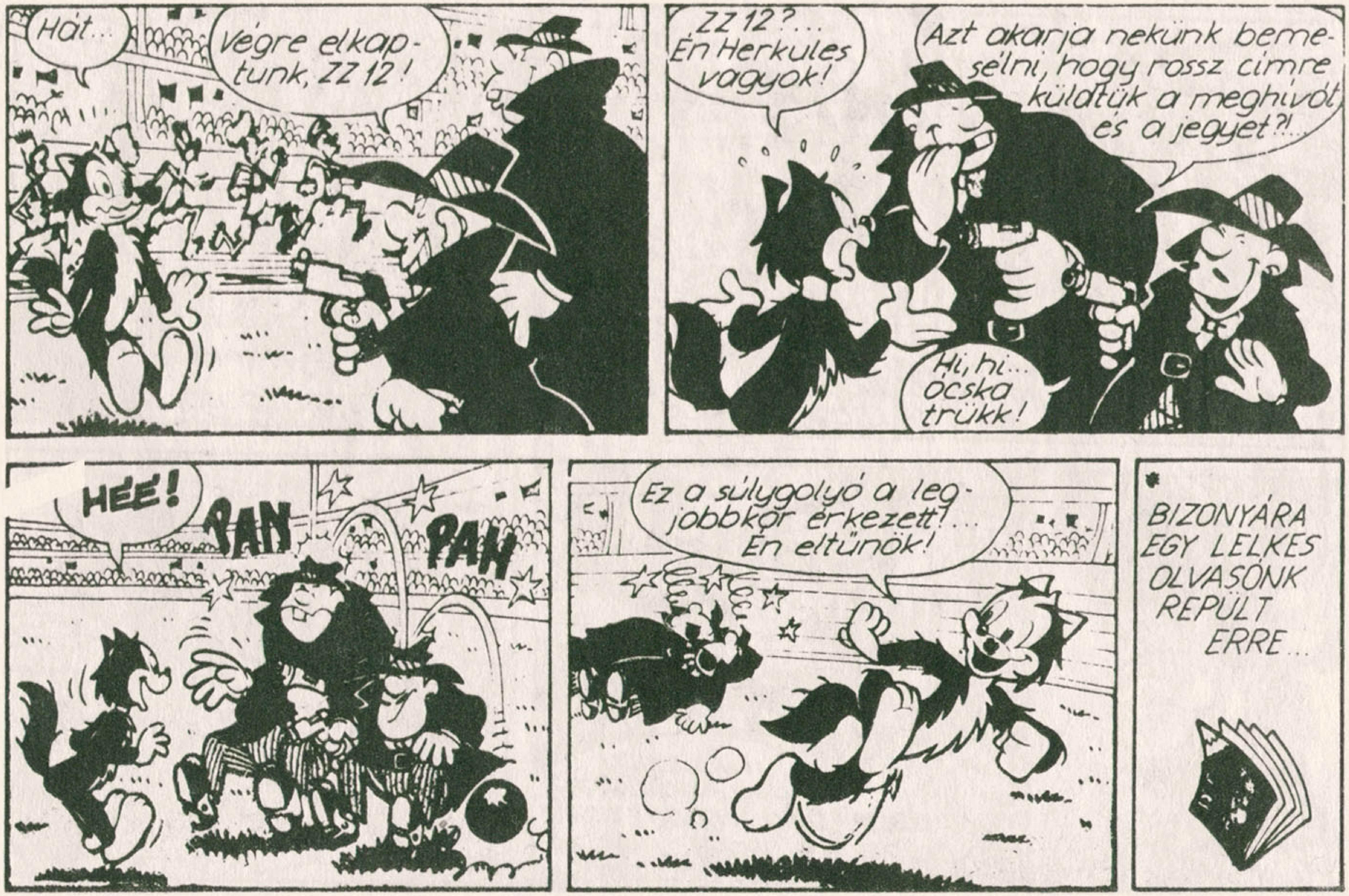
Hát...
Végre elkaptunk, ZZ 12!
ZZ 12?... Én Herkules vagyok!
Azt akarja nekünk bemesélni, hogy rossz címre küldtük a meghívót és a jegyet?!...
Hi, hi... ócska trükk!
HÉÉ!
PAN
PAN
Ez a súlygolyó a legjobbkor érkezett!... Én eltűnök!
BIZONYÁRA EGY LELKES OLVASÓNK REPÜLT ERRE...

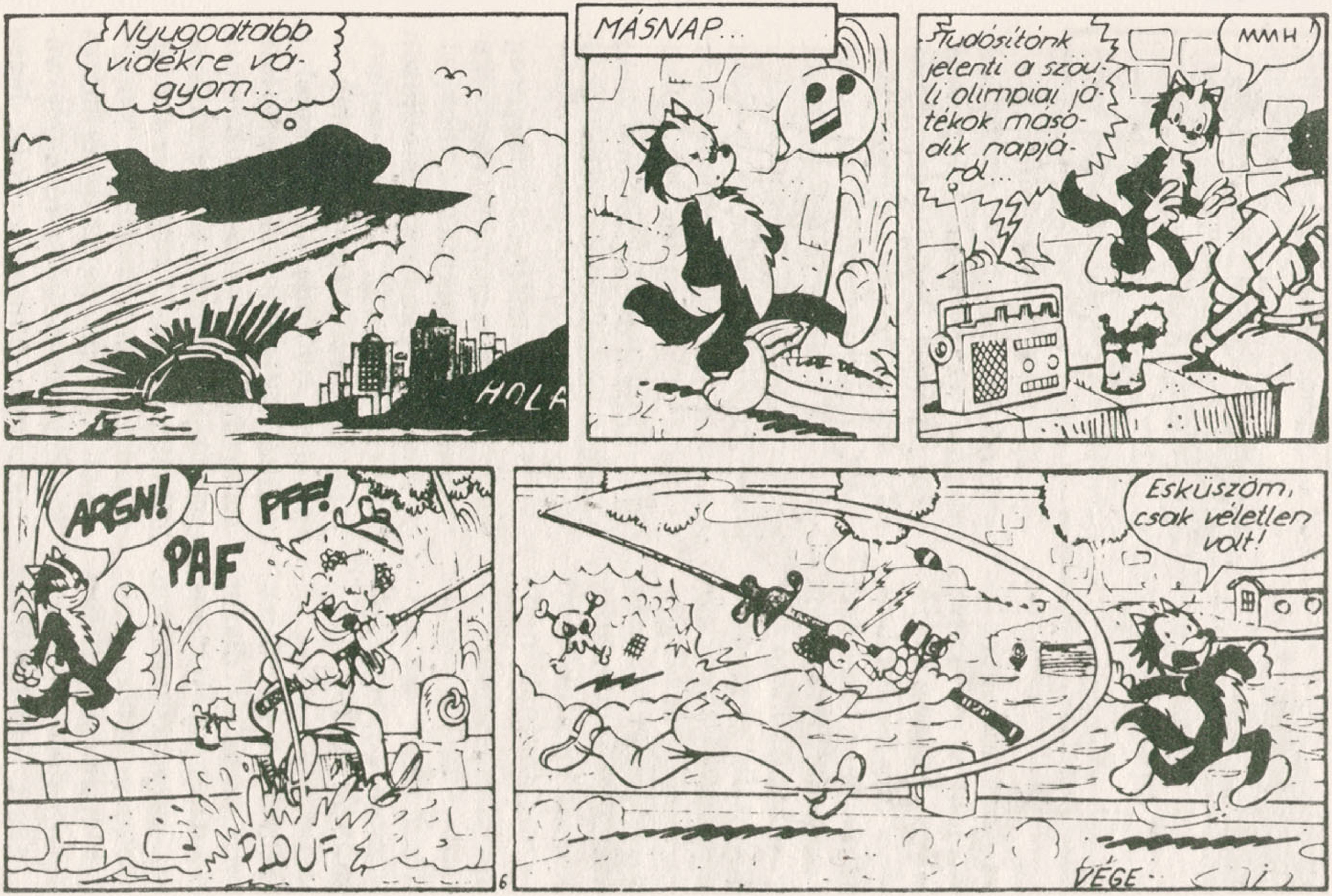
Nyugodtabb vidékre vágyom...
HOLA
MÁSNAP...
Tudósítónk jelenti a szöuli olimpiai játékok második napjáról...
MMH
ARGH!
PAF
PFF!
PLOUF
Esküszöm, csak véletlen volt!
VÉGE

ELKÉSETT INTERJÚK

Az itt következő anyagok leadásával kissé lomha munkatársunk késett ugyan néhány évszázadot, ám mégis úgy döntöttünk, hogy közreadjuk őket. Egyrészt azért, mert az említett kolléga ezúttal egészen elfogadható magyarázatot hozott fel a mentségére — állítólag éppen akkor zárták el a vizet, amikor már félig lehúzta a képéről a szőrt —, másrészt azért, mert úgy véljük, hogy ezek a megkésett interjúk azért még ma is szolgálhatnak némi tanulsággal.

• • •

A selyemhajú hercegnő

Valahol Ázsia közepén futottunk össze. Hatalmas és díszes kísérettel utazott, amelynek legfőbb ékessége természetesen ő maga volt. Teljesen olyan volt, mint egy kínai hercegnő, amint éppen a menyegzőjére igyekszik új hazájába. Ezért úgy határoztam, hogy a dagályos kínai virágnyelvet használom a beszélgetésünk során.

— Helló kislány! — vigyorogtam illedelmesen. — Hurcolkodunk, hurcolkodunk?

A választékos modor teljesen levette a lábáról.

— Úgy rendelték az égiek — pihegte —, hogy nőül menjek a barbár Khotan uralkodójához. Meg aztán az apám is küldött, aki foglalkozására nézve császár Kínában. Most vitatkozzak egy kínai császárral?

— Hja, kérem, asszony lesz a lányból, bimbóból a rózsa! — válaszoltam elmésen, hogy lássa

milyen otthonosan mozgok a filozófiában.

— Szavaid lelkem legrejtettebb húrjain zengenek majd egy életen át! — suttogta. — Talán azt is tudod, ó lompos bölcs, hogy milyen fej a barbár Khotan uralkodója?

— Barbár. A fej vagy írás tipikus esete. Az ilyen fejek egyszerűen leírhatatlanok, ó napkelet harmatos bimbaja. Képzeld, arrafelé egyáltalán nem ismerik a selyem készítésének titkát. Pedig idestova 440-et írunk . . .!

Ez meglehetősen kegyetlen hír volt egy kínai hercegnő számára, de becsületére legyen mondva, nem roggyant meg.

— Ott egye meg a fene! — csilingelt eperszínű ajkáról a szó. — Majd megtanulják.

— Megtanulják? . . . Ártatlan gyermek. Hacsak nem rejtettél a hajadba selyemhernyópetéket és eperfamagokat, sohasem tanulják meg . . .

A hercegnő kacéran közelebb intett, és a szemében mézédes mélységek ígérete izzott.

— Ne jártasd a szádat te útonálló, mert felköttetlek! — dorombolta. — Vedd tudomásul, hogy igenis rejtettem a hajamba magokat és petéket. De ha te itt kukorékolsz, akkor lőttek az egésznek . . .!

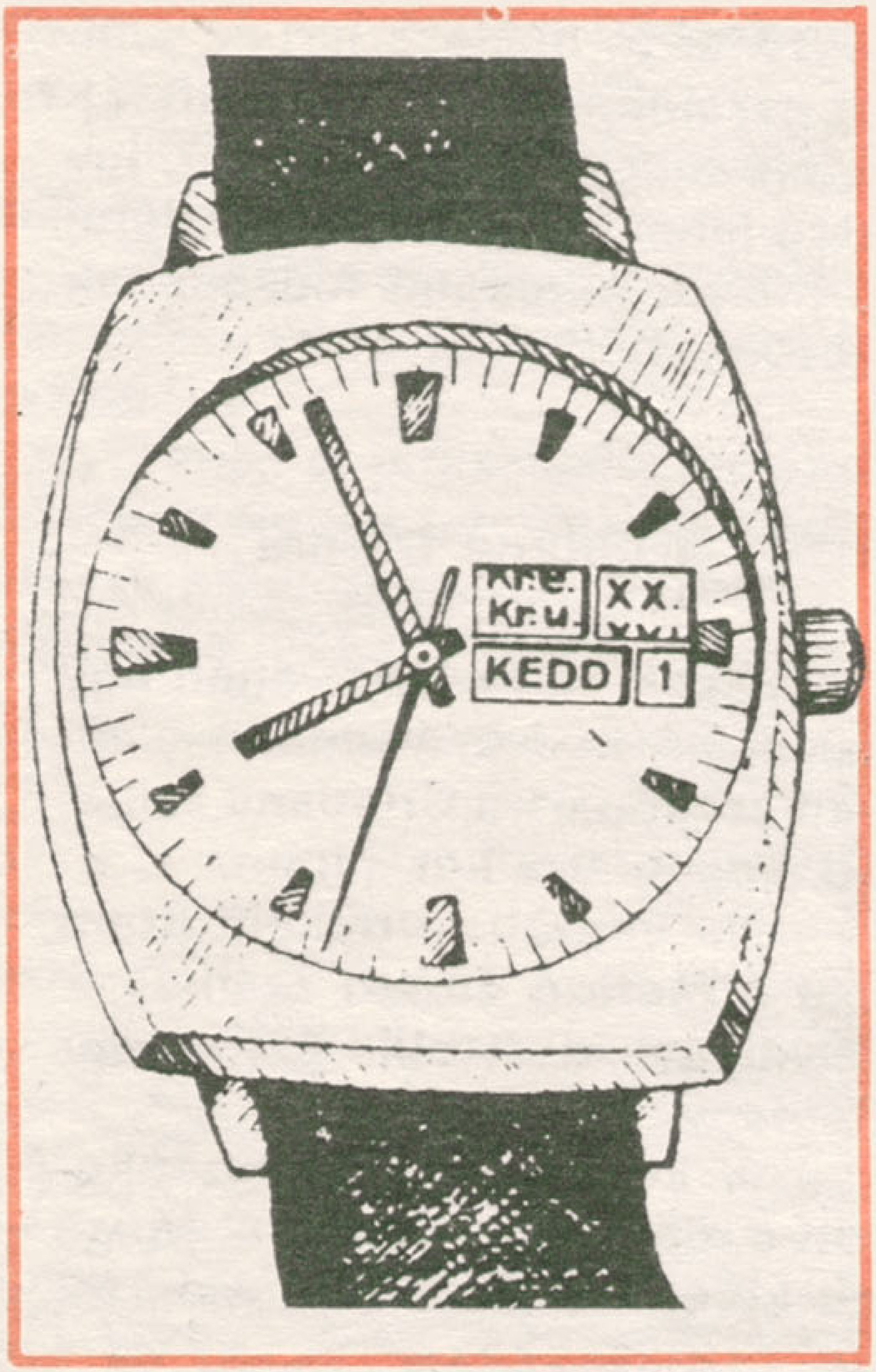

Elhatároztam, hogy nem állok a selyem elterjedésének útjába. Ha egy ilyen bátor lány ennyit kockáztat a haladásért, az ismeretek elterjesztéséért . . .

— És miért tetted Kína ékszere, mondd, miért?

— Hatalmas kérdés! Ha azt hiszed, hogy rongyokban járok ezután, mint a többi fehérnép arrafelé, akkor van még egy dobásod! — fuvolázta. — Na nem, én továbbra is selymek között akarok élni!

. . . Már jó messze jártak, amikor eszembe jutott, hogy elfelejtettem megkérdezni a nevét. Így aztán lehet, hogy sohasem derül ki, melyik hercegnő hiúságának köszönhetjük a selymet . . .

A bolygó izlandi

Amikor a X. század végén egy vállalkozó kedvű normann elsőként szállt partra Grönland szigetén, éppen arra kószáltam.

— Na végre! — rikkantottam bele a metsző északi szélbe. — Csakhogy ideértek! Az ember megfagy . . .!

— A keservit! — bosszankodott a rőtszakállú vezér. — Maga mit keres itt? Ez a föld még fel sincs fedezve . . .!

— Éppen erre a pillanatra várok. Na jöjjenek már, és tegyék végre a lábukat erre az ismeretlen földre!

A kapitány kedvetlenül mordult egyet, és a marcona normannok partra szálltak.

— Izlandról? — kérdeztem kedélyesen, hogy megindulhasson a fesztelen csevegés.

— Onnan! . . .

— Akkor ne is folytassa kérem . . . Ön ugyebár Eirik Rauda a legbátrabb felfedezők egyike?

— He . . .?! Mi az hogy Eirik . . .? Engem Vörös Eriknek hívnak a tisztelőim. És remélem, hogy maga is azok közé tartozik. Vagy nem . . .?!

— De, de . . . hogyne! — vigyorogtam, mert a rőt szakáll fenyegetően rezgett. — Remélem, kellemes útjuk volt.

— Az attól függ, hogy mit nevez annak. Errefelé vagy százötven éve nem merészkedett hajó, miután azelőtt sokan itthagyták a fogukat. A viharok, a sziklás partok . . . Nos, ehhez képest kellemes utunk volt, hiszen itt vagyunk.

— Istenem . . . micsoda férfiak! A hazája bizonyára roppant büszke önre! . . .

Érdekes. Mintha kerülné a pillantásomat. Egy ember, aki talán még az ördöggel is szembeszállna. Hiába no, a sajtó nagyhatalom.

— Nem beszélve az emberiségnek tett szolgálatairól, amelyet felfedező útjával vitt véghez. A megismerés nemes vágyától vezérelve . . .

— Nézze barátom, nem kell a rizsa! — vágott közbe kissé türelmetlenül. — Muszáj nekünk egyáltalán erről beszélni?

— Már hogy a tüzes ménkűbe ne lenne muszáj? — lelkendeztem. — Egy ilyen hősre az egész világ kíváncsi!

— Ettől féltem . . . Tudja fiam, a helyzet az, hogy a hazám csak nagyon mérsékelten büszke rám. Sőt, közelebb járok az igazsághoz, ha azt mondom, hogy kifejezetten száműztek otthonról. Kisebb-nagyobb csetepaték. Némi rablás. Csipetnyi garázdálkodás. Néhány csepp vér. Meglehetősen eleven természet vagyok.

Hirtelen úgy éreztem, hogy nem kell túlságosan hosszúra nyújtani ezt a beszélgetést.

— Értem . . . természetesen mindez köztünk marad! . . .

— Örülök neki — mondta elégedetten, és levette a torkomról a szigonyt.

. . . Hogy a rőtszakállú meglehetősen eleven természete mégiscsak kitudódott, abban nem én vagyok a hibás. Ő maga gondos-

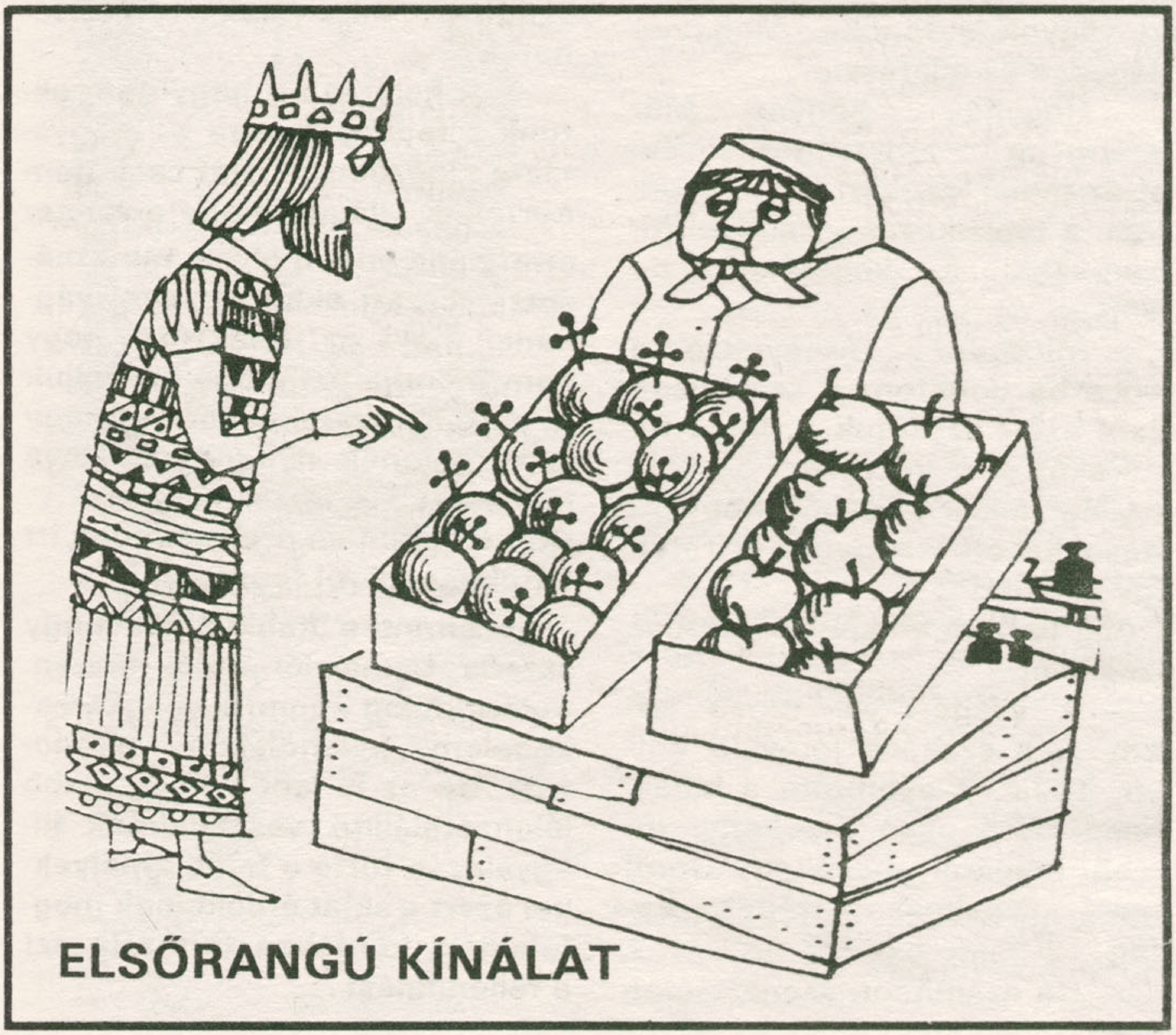

ELSŐRANGÚ KÍNÁLAT

kodott erről a későbbiekben néhány pajkos tettével Európa-szerte...

A kapitány meséi

— Hát ez nem igaz! Szindbád, a tengerész... Ön tehát mégiscsak létezik?

— Ki tudja? — mosolygott titokzatosan a legendák hőse. — Ennek a hajónak mindenesetre én vagyok a főnöke. Meg van elégedve az ellátással?

— Hogyne... hogyne. Már amennyire ez lehetséges errefelé, az indiai vizeken. Nem mondom, a táplálkozás valamivel fűszeresebb a kelleténél, de azért...

— Micsoda?... Megyek és a tengerbe dobatom a szakácsot. Nem azért szállítjuk a drága fűszereket ezer veszéllyel dacolva a világ másik végéből, hogy az utasokkal etesse meg ez a fráter. Egy pillanat!...

Alig tudtam elkapni a köntöse szegélyét.

— A világért se tegye kérem... a szakács jóravaló ember. Tudja, a gyomrom a hibás. Talán túlságosan érzékeny. Inkább magáról meséljen. Önről annyi érdekes történet kering...!

— Ne számítson szenzációkra barátom. Azoknak a történeteknek a fele sem igaz.

— Nem igaz?... Na de...

— Nézze, mi nemcsak tengerészek vagyunk, hanem kereskedők is. Fűszert, drágaköveket, kincseket szállítunk. Ezeken a lélekvesztőkön az ilyesmi nem egészen veszélytelen mulatság. A mesés nyereség azonban megéri a kockázatot.

— Még mindig nem egészen világos... mire valók a rémtörténetek?

— A helyzet az, hogy nem estünk a fejünk lágyára — magyarázta elnézően. — Hát csak nem kürtöljük világgá, hogy a tenger errefelé is éppen olyan, mint másutt? Hiszen akkor ezrével vágnának neki az útnak! Jó, hogy nem mondja azt, hogy beszéljük rá a többi kereskedőt is, hogy csak jöjjenek nyugodtan. Hová lenne akkor a busás haszon?!... De különben se érek rá, hogy itt ostobaságokról fecsegjek!...

És eltűnt a kabinjában, hogy sürgős tennivalói után nézzen. Valószínűleg éppen a világkereskedelem fellendítésén fáradozott. De az is lehet, hogy újabb lélegzetelállító veszedelmek kiagyalásán törte a fejét, amelyekkel azért a saját érdekeinek megfelelően, kordában tarthatta ezt a fellendülést...

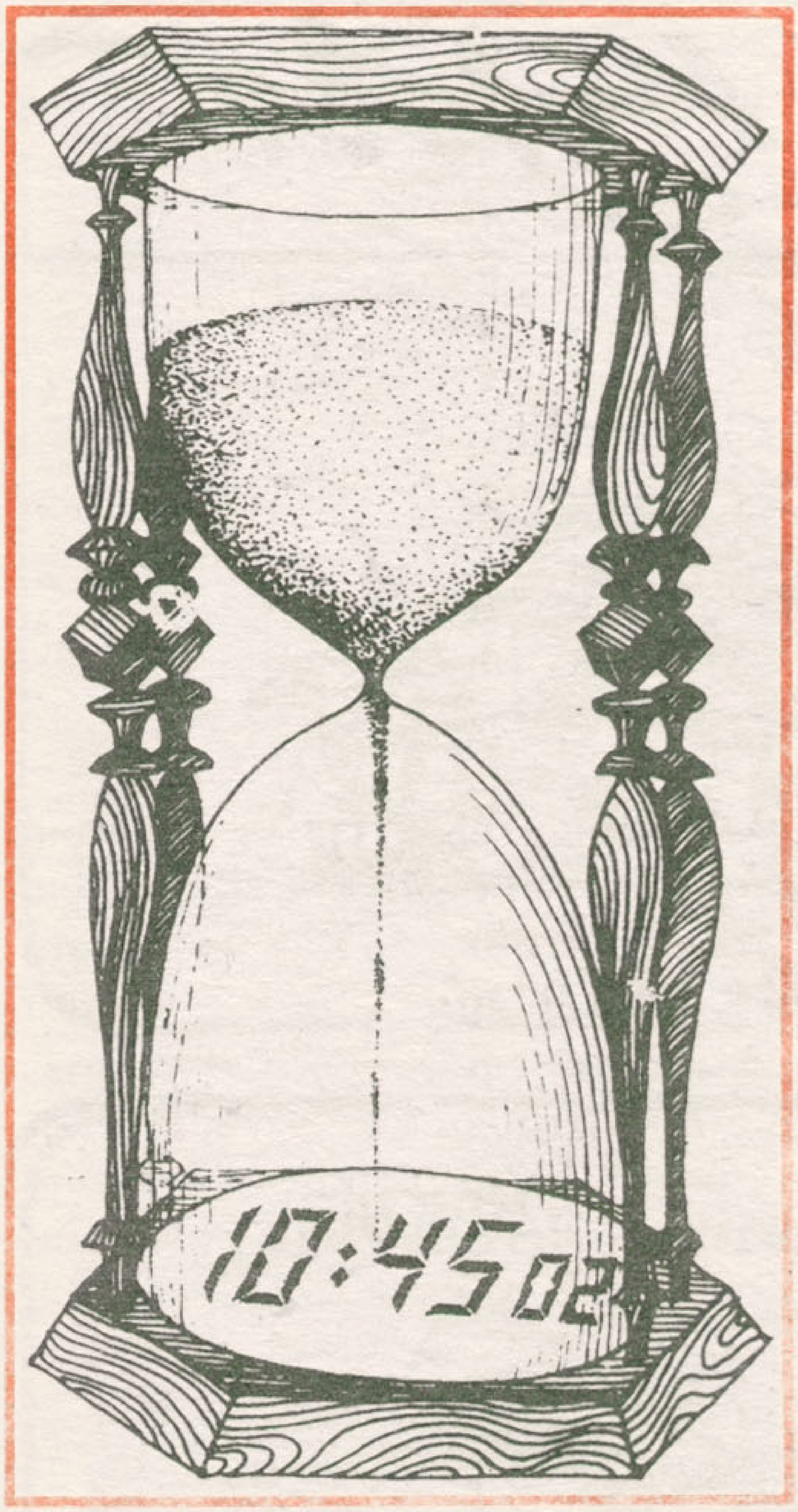

CSENGETTEK

— Papa, a folyók régen is ilyen szennyezettek voltak?

— Igen, fiacskám, de arannyal.

*

— Ejnye, gyerekek! Osztálytársak nem szoktak verekedni az iskolában!

— Mi nem osztálytársak vagyunk, hanem testvérek.

*

— Nálatok nincs otthon ébresztőóra? — kérdezi az osztályfőnök az elkéső tanulótól.

— De igen, csak mindig olyankor csenget, amikor én még alszom.

*

— Két verekedő gyereknek büntetésből kétszázszor le kell írnia a nevét.

— Ez igazságtalanság, tanár úr — szól az egyik —, mert őt Kissnek hívják, engem pedig Somjapatakmederi Velúr Zsigmondnak . . .

*

— Nem szívesen verlek meg — mondja az apa a rosszul tanuló fiának —, de ehhez még mindig kevesebb idő kell, mintha együtt tanulnék veled.

lovas nyár

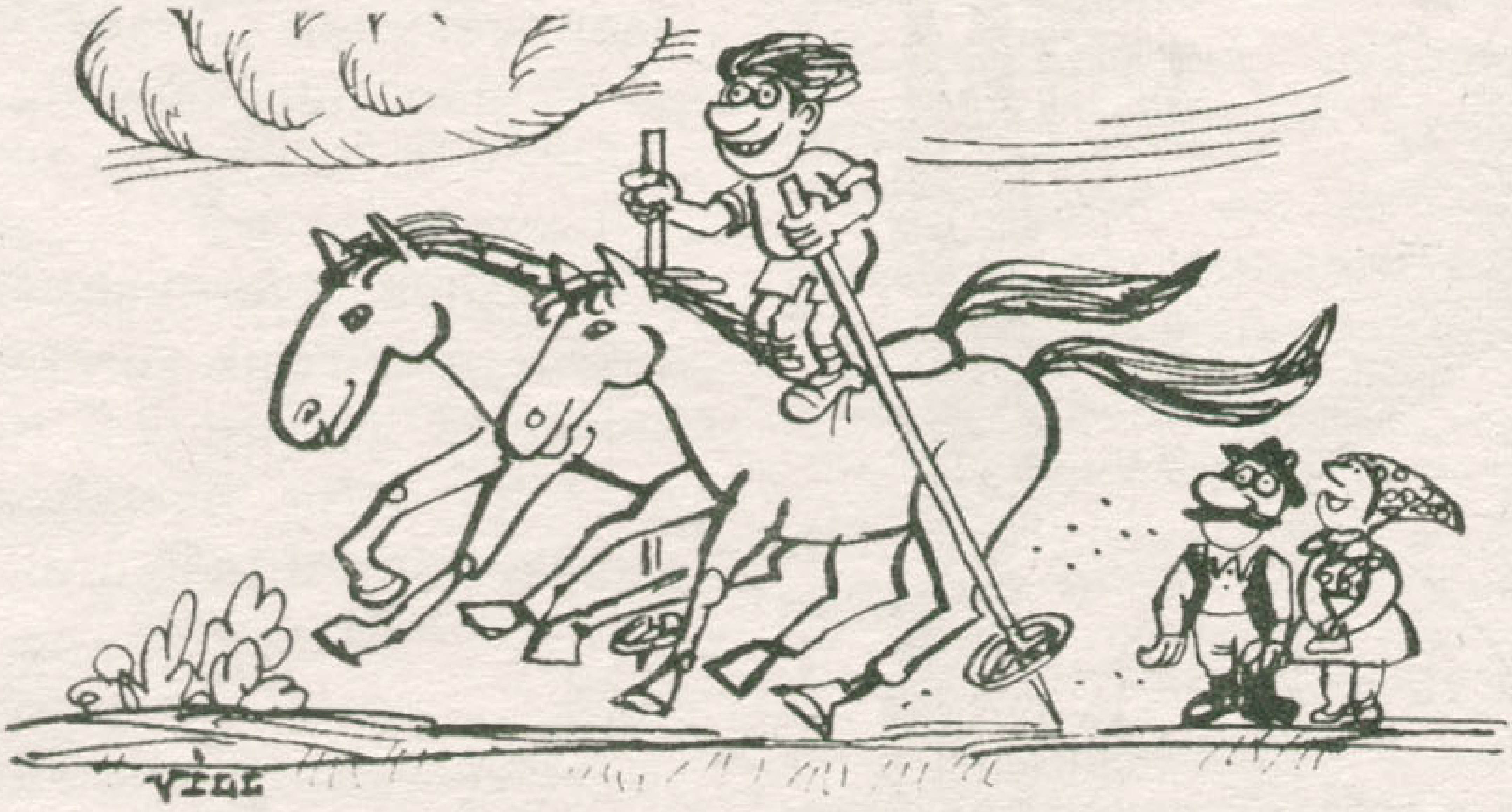

SZENVEDÉLYES SÍELŐ

SZUVENÍR

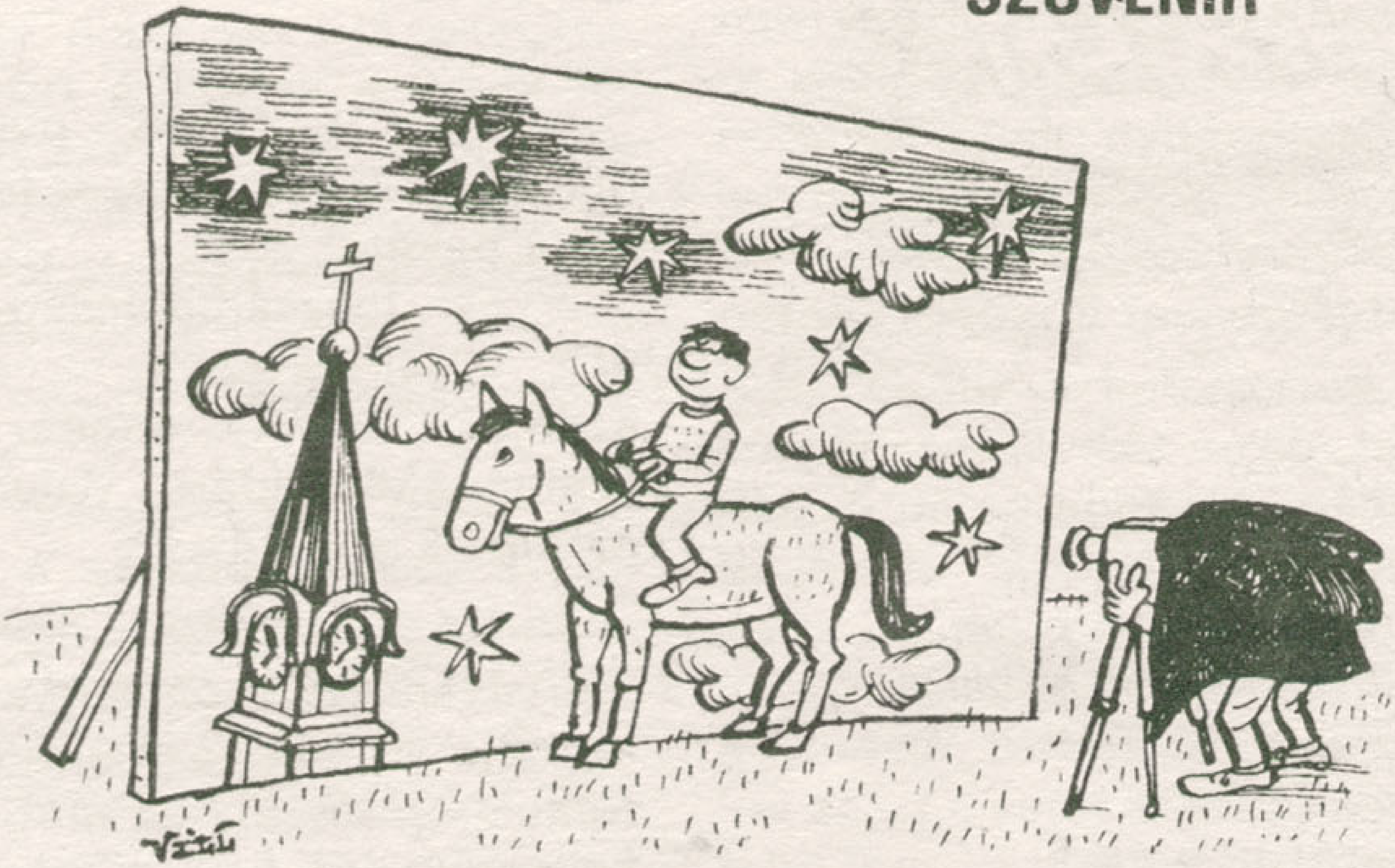

BUKOTT DIÁK

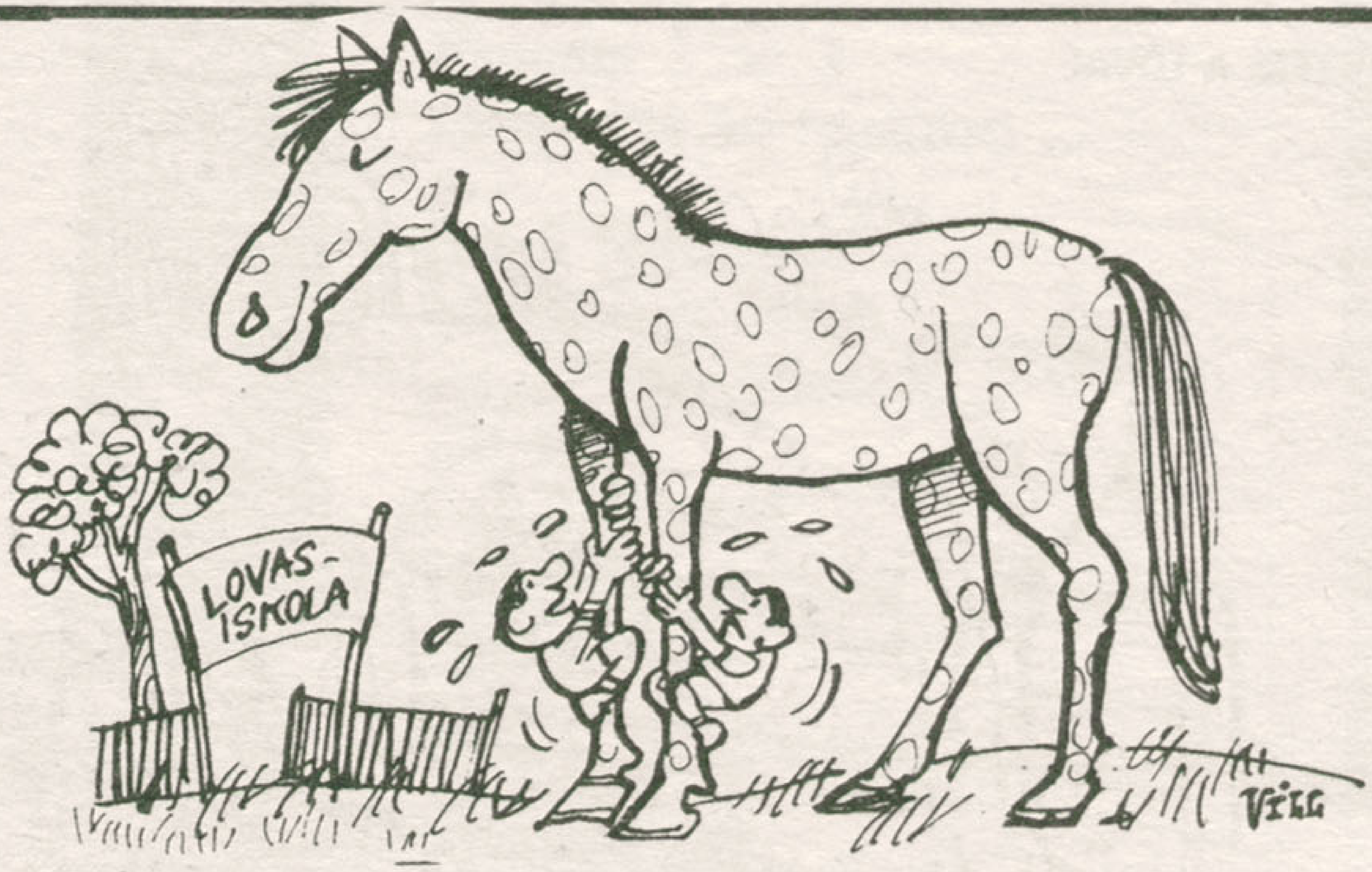

— Még szerencse, hogy tanultunk rúdmászást!

— Örülök, hogy végre sikerült lerázni az öcsémet!

KÜZDELEM A LÓVAL

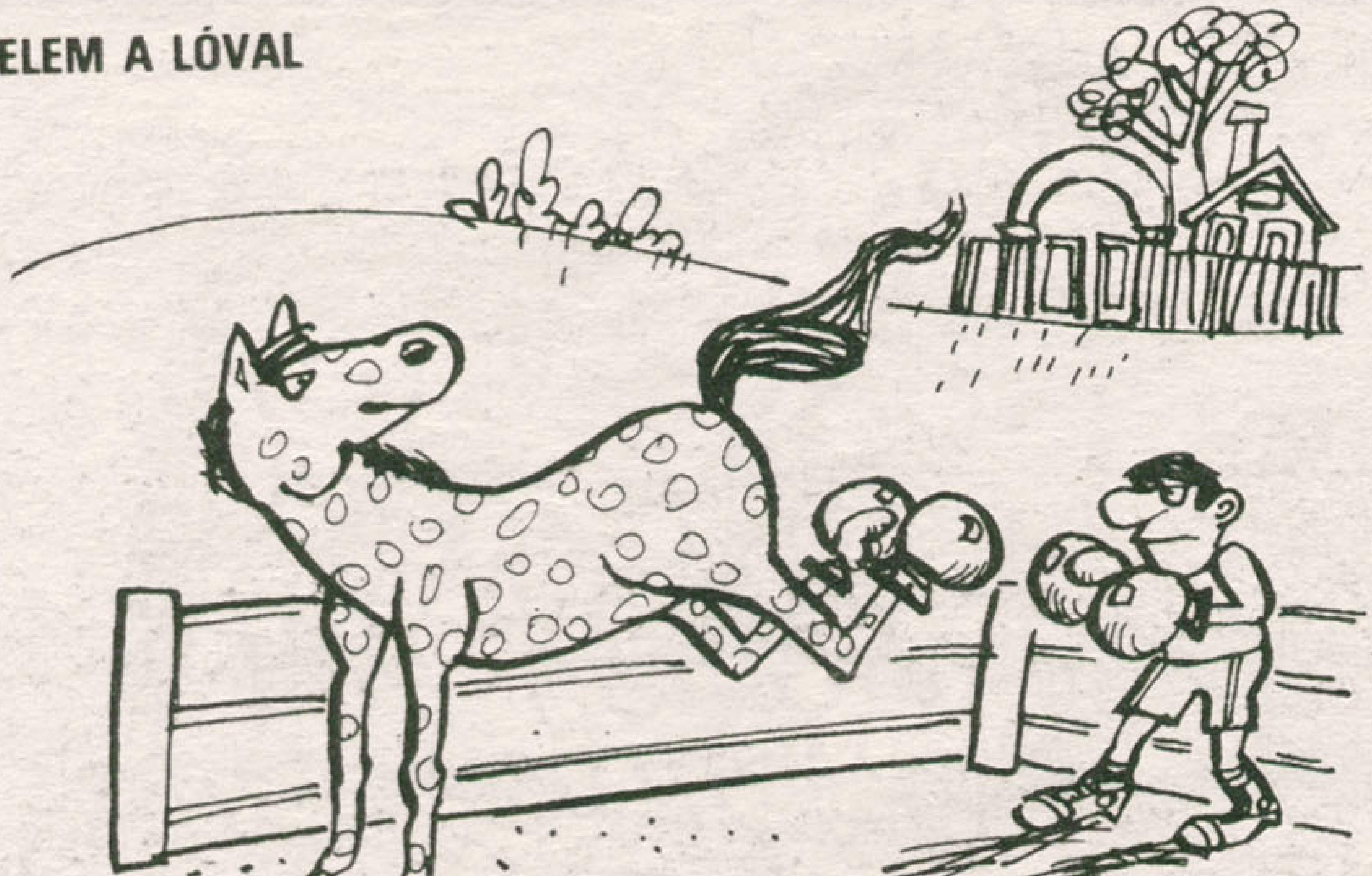

ÉP! NEMCSAK SZÉP!
elmex
Aminfluorid
tartalmú
fogkrém
elmex
Aminfluorid
tartalmú
fogkrém
Naponta 3 × 3
védőhatás éri fogaidat!
— A fogzománc
ellenállását növeli,
— az ínygyulladást
gátolja,
— a kezdődő
zománckárosodást
„gyógyítja"!
CAOLA

BORÚRA — DERŰ

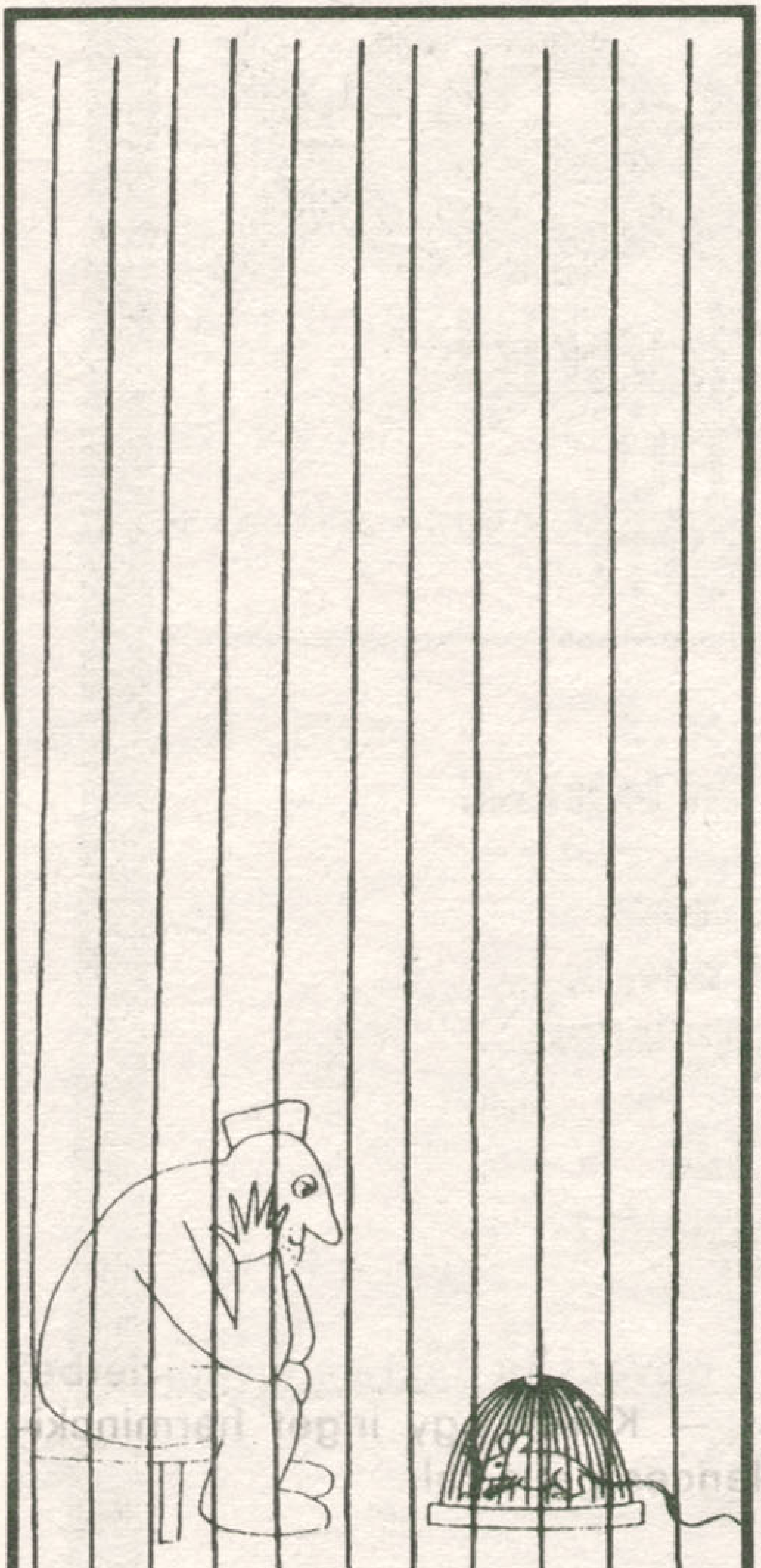

Intelligencia

Dobosék a párizsi Louvre-ban jártak. A múzeumi őr végigvezette a társaságot az összes termen és egyben magyarázattal is szolgált. Végül megkérdezte:

— Ha volna valakinek valami kérdése, szívesen állok rendelkezésére.

Dobosné megszólalt:

— Kérem szépen, mit használnak maguk a parkett fényesítésére, hogy olyan szépen csillog?

Válogatós

Fitymálva nézi végig a vendég az étlapot, de nem talál kedvére valót.

— Nyúl nincs? — kérdi a türelmesen várakozó pincért.

— Sajnos nincs, de szolgálhatok fácánnal.

— Az nem kell, — legyint fölényesen a vendég.

A pincér széttárja a karját.

— Sajnos kérem, ma még mást nem lőttem.

Mentség

Kovács ebédet ad, és várja a vendégeket. Egyszer csak cseng a telefon. Egyik barátja jelentkezik, és azt mondja, nem jöhet.

— Miért nem jöhetsz? Nem érsz rá?

— De igen.

— Talán beteg vagy?

— Nincs semmi bajom.

— Hát?

— Nem vagyok éhes.

Csupaszív

Az elöregedett könyvelő meghatottan lép a főnöke szobájába, és reszkető hangon így szól:

— Ma van ötven éve, hogy a főnök úr édesapjához ebbe a cégbe beléptem.

— Kár, hogy nem él már az apám — válaszolja ugyancsak elérzékenyülve a főnök. — Most biztos adott volna magának valami szép ajándékot.

Fordítva is

Pistike ebéd közben megkérdezi:

— Papa, akarsz még egy szelet tortát?

— Nem, fiam.

— Akkor most te kérdezz engem.

Igények

Kovács bemegy a divatüzletbe.

— Kérek egy inget harminckilences gallérral.

— Olyat, amilyen uraságodon van?

— Nem. Egy tisztábbat.

MINDEN
REGGELIHEZ
MOGYORÓKRÉM
DUNA Csokoládégyár
Bp. X., Ihász u. 28.

Kitűzők

PUSKÁZÓ
SZAKCSOPORT
ZSEBPÉNZ
BANK
FORINT
KFT
SZAKKÖRÖK
EGYESÜLETE
HEAVY
METAL
PÁRT

Kitűzők
LE A TANULÁSSAL!
PÁRT
PÁL UTCAI LÁNYOK
FRAKCIÓ
RÁGÓGUMI
EGYLET
JANCSI & JULISKA
TÁRSASÁG
SZOBATISZTÁK
SZÖVETSÉGE
MENZÁSOK
SZÖVETSÉGE

VIDEÓSOK
PÁRTJA
KARATÉZÓ
BARÁTI
KÖR
VAKÁCIÓ
EGYSÉGFRONT
SPORTKEDVELŐ
SZÖVETSÉG
VÖRÖSKERESZTES
PÁRT
DISCO
lambada
platform
SZÖVETSÉG

AJKÚTYMÁNYA (Hogyan ne tanuljuk?)

Megint itt az átkozott szeptember, be kell menni a nyamvadt suliba. Na jó, bemenni még hagyján, a suliban szerfelett számos balhéra kínálkozik lehetőség, csak legalább tanulni ne kéne.

Figyelő fülünket megütötte kis honunk nebulóságának sirámа, s most égnek emeljük figyelő mutatóujjunkat.

Nyugi, minek vagyunk mi itt, ha még ezt a csekélységet se tudnánk megoldani. Íme, pillanatonként szinte ezer jótanácsot is öntünk a sokat szenvedett diákság pókos lábai elé, s mindegyik ugyanazt célozza.

Nevezetesen: hogyan lehet a vacak tanulás nyűgétől egyszer s mindenkorra megszabadulni.

Itt van például nyelvünk, amelynél se anyább, se édesebb. Magyarul mindenki megtanul, ez az anyateji stádiumtól kezdve kvázi elkerülhetetlen, és semmi néven nevezendő nehézséget nem jelent.

Már verset tanulni aztán a nyűglődések nyűglődése. Mást ne mondjak fittyet hány a legkoszorúsabb költők legszentebb akaratának is. Ide a bökőt, ha Petőfi Sándor, Arany János, Vörösmarty Mihály, Berzsenyi Dániel azért írta volna a csuda verseit, hogy kiszúrjanak a kései korok srácaival. Kölcsey Ferencről már nem is szólva. Azért írták, mert kicsordult a szívükből nekijek, és nem azért, hogy tengernyi diáknak legyen mit magolnia.

Ha viszont némely vaskalapos, hatalmi mámorba szédült, jó dolgában azt sem tudja mit csináló antipedagógusnak mégis eszébe jut ilyen rémség, te könnyűszerrel hányhatod feléje a fittyet.

Az eljárás kacagtatóan egyszerű.

Tanuld meg a vita tárgyát képező költeményt visszafelé.

Most kapaszkodj meg, mert példa következik.

Anyám tyúkja

Ej, mi a kő, tyúkanyó, kend

A szobában lakik itt bent . . .

Nincs más dolgod, emeld be ezt a verset rükvercben.

Így la.

Ajkuty mánya

Dnek óynakuty ők a im je

Tneb tti kikal nabábozs a

Áll a zászló, hogy a szóbanforgó galád pedagógus már az első szavaknál elájul rémületében. Akadnak persze kutya kemény tanegyedek is, akik alkalomadtán nem átallják majd megkérdezni, mit is jelentsen ez az egész őrült marhaság?

Akkor te kijelented, hogy a vakációban kiterjedt nyelvi tanulmányokat folytattál, s most már semmiféle nehézséget nem okoz számodra a magyar költészet gyöngyszemeit óklasszikus volapükre átültetni.

Száz az egyhez, hogy a kukacos tanerőnek halvány gőze sincs a volapük idiómáról, de ezt persze óvakodik közhírré tenni, mert tekintély is van a világon. Ettől fogva tehát okvetlenül békében

— A tehetsége és a szorgalma pédátlan volt . . .

hagy, sőt, júniusban még egy jutalomkönyvet is átnyújt, amelyet aztán jó áron értékesíthetsz.

A tanulóifjúság zömének masszív gondokat okoz a matek, ami kész röhej. Tanácsaink alapján már tízperces ráfordítással egyszer s mindenkorra levetheted a matek minden terhét.

Ehhez elég néhány alapvető jelet elsajátítanod.

Mondjuk a következőket:

a, b, c, n, x, y, z, α, β, γ, ?, —, (,), 1, 2, 3, 4 . . .

Ezeknek a jeleknek a megfelelő csoportosításával bárminemű matematikai formulát, egyenletet, függvényt, haladványt, anyámtyúkját felírhatsz a táblára.

Ha a megfelelő csoportosítás agybeli akadályokba ütközik, akkor sincs gáz. Ebben az esetben tetszés szerinti sorrendben kell felírni a fent látható micsodákat. Méghozzá a következő módszerrel. Jobb kezedbe fogod a krétát, bal kezedbe a spongyát. (Ha balkezes vagy, akkor fordítva). Igyekszel maximális sebességet diktálni, és amit a krétával sebtiben felírtál, a spongyával ugyanolyan gyorsan letörlöd.

A tanügyi személy alighanem figyeli a ténykedésedet, de azt aztán figyelheti. A felvillanó jelek kétségkívül ismerősek lesznek számára, ám minthogy csupán egy-egy pillanatra villannak fel, a

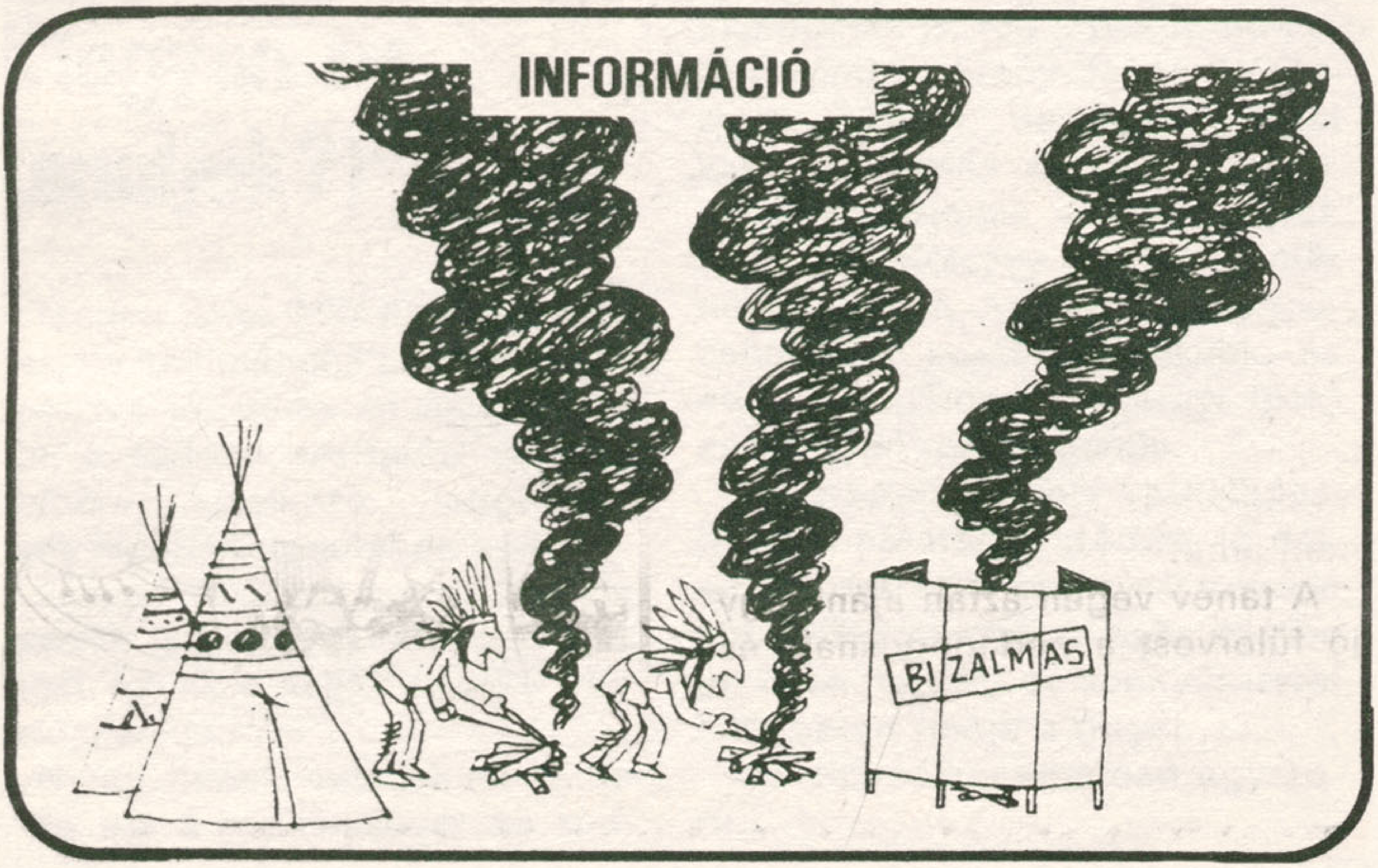

sorrend helyességét már nem áll módjában ellenőrizni. Ebbe aztán néhány perc alatt beleszédül, és bágyadt mosollyal a helyedre pofoz.

A többi tantárgy még ennyi zűrt sem jelenthet a számodra.

Itt egyszerűen a nyelvi invenciódra kell támaszkodnod. Merőben új és meglepő szavakat kitalálni gyerekjáték. A figura a következőképpen mehet végbe.

A földrajzi tanerő a megszólításával tüntet ki, és azt mondja:

— Sorold fel az Amazonasz bal oldali mellékvizeit!

Te veszel egy mély lélegzetet és lököd, ahogy eszedbe jut.

Teszem azt: Lopatin, Stovaszszer, Giliguli, Kólé, Timpajec, Mandrigo, Behuána, Livornézi, Zömötör . . .

A katedrán ülő személy majd látja, hogy jár a szád, mondasz valamit, hallja is, de nem hisz a fülének. Fenti szavakat aztán a norvég fjordok, a patagón tűzhányók és a polinéz szigetek felsorolásánál ugyanígy felhasználhatod, mert ekkora marhaságot sem megjegyezni sem feltételezni nem lehet.

A tanév végén aztán ajánlj egy jó fülorvost a pedagógusnak, és vesd magad archaikus mosollyal az újabb vakáció forgatagába.

Megérdemelted.

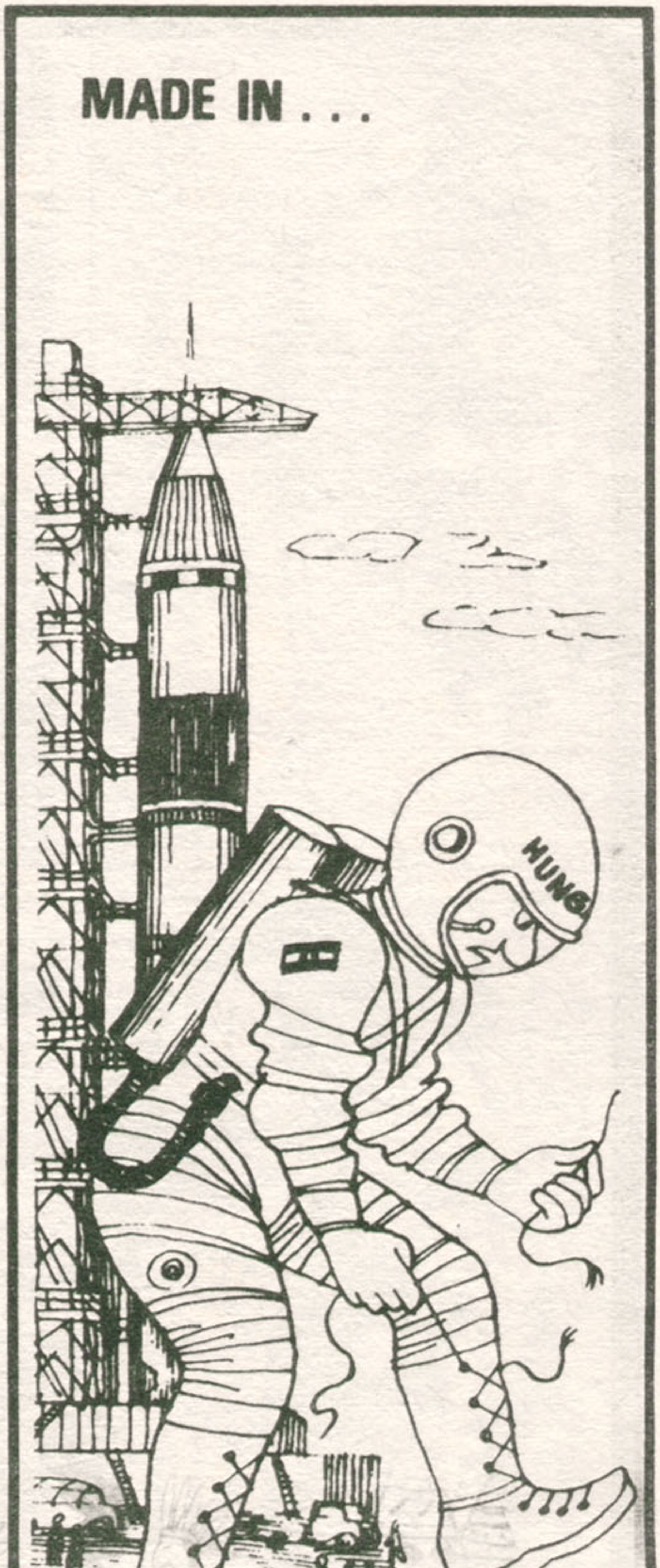

あくまで優雅だ。
さすがにゆったりとした
居住空間をもち、
VIPが乗っても決まる
上等な仕上げをみせる。

Egy merész politikai vicc Japánból. Nyugodtan add tovább!

PIF ● ELCSIGÁZVA...

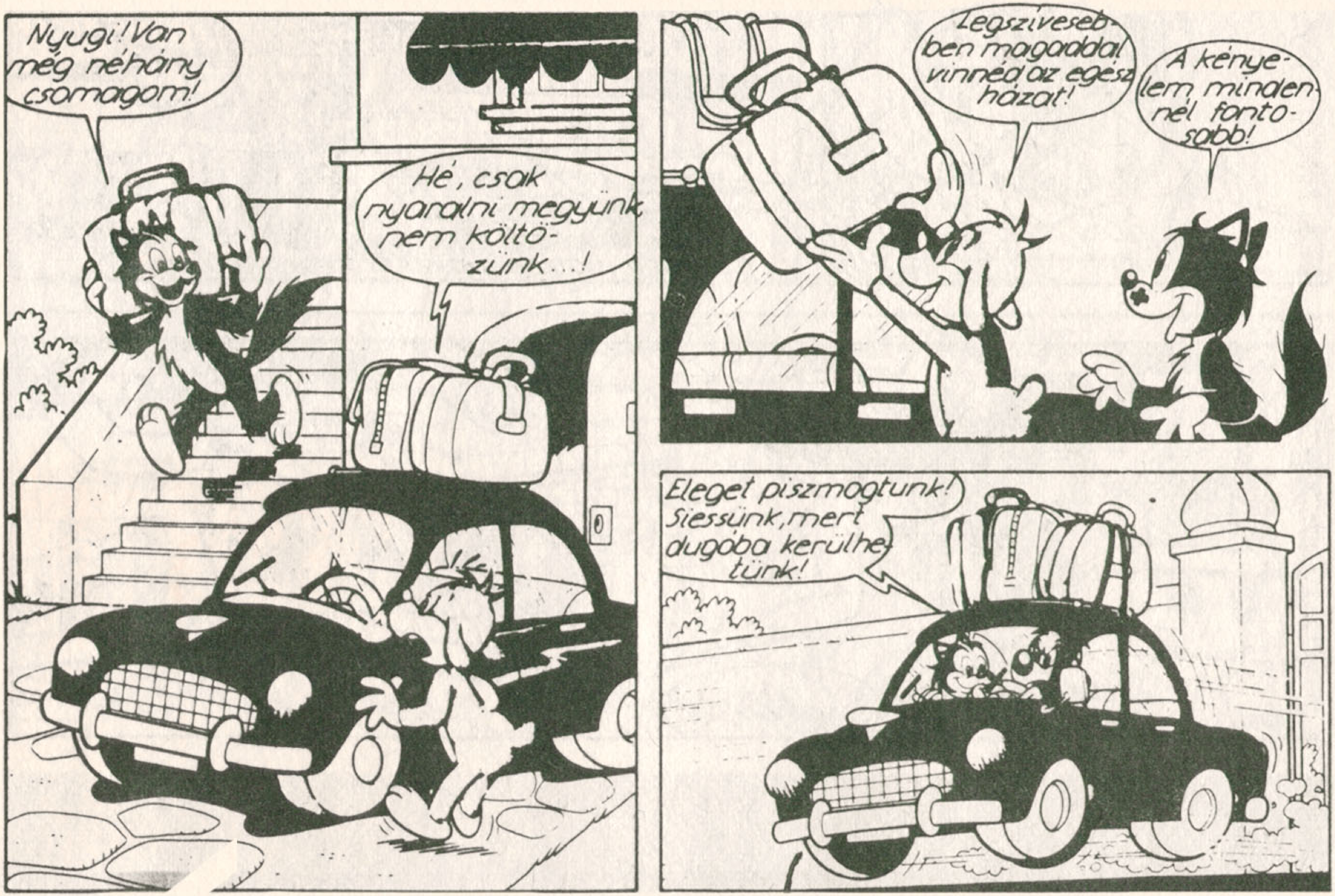

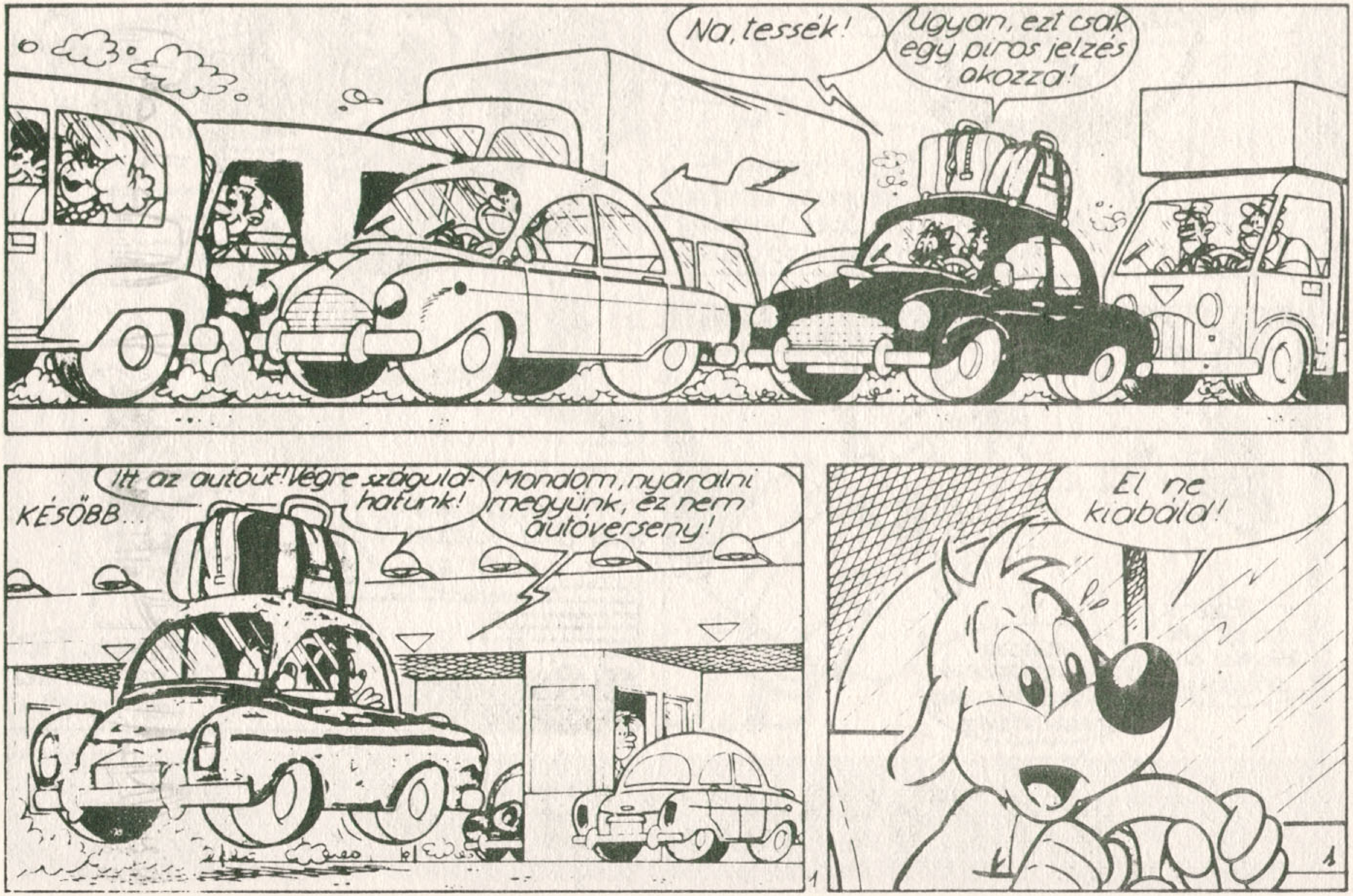
Na, tessék!
Ugyan, ezt csak egy piros jelzés okozza!
KÉSÖBB...
Itt az autóút! Végre száguldhatunk!
Mondom, nyaralni megyünk, ez nem autóverseny!
El ne kiabáld!

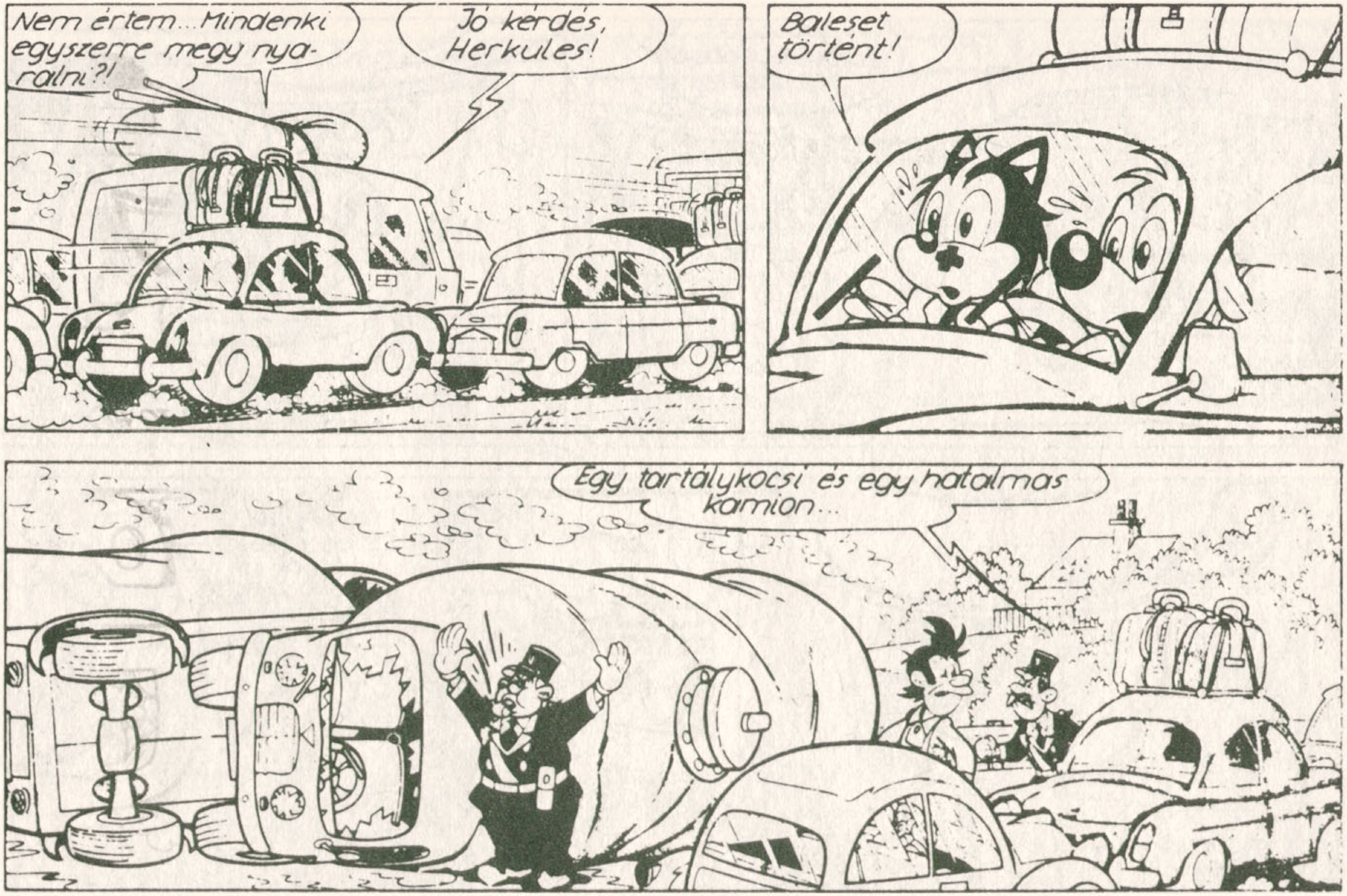
Nem értem... Mindenki egyszerre megy nyaralni?!
Jó kérdés, Herkules!
Baleset történt!
Egy tartálykocsi és egy hatalmas kamion...

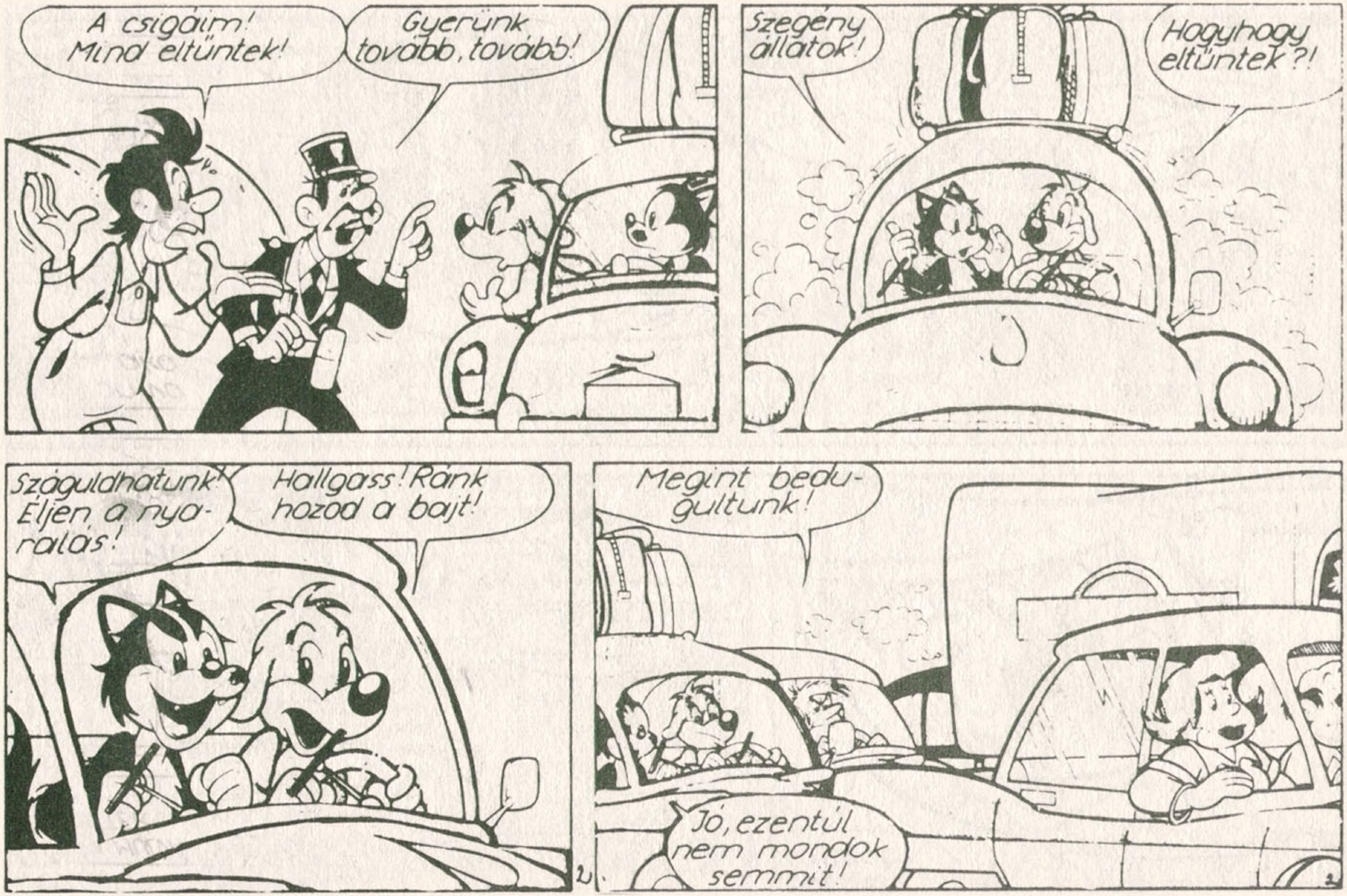
A csigáim! Mind eltűntek!
Gyerünk tovább, tovább!
Szegény állatok!
Hogyhogy eltűntek?!
Száguldhatunk! Éljen a nyaralás!
Hallgass! Ránk hozod a bajt!
Megint bedugultunk!
Jó, ezentúl nem mondok semmit!

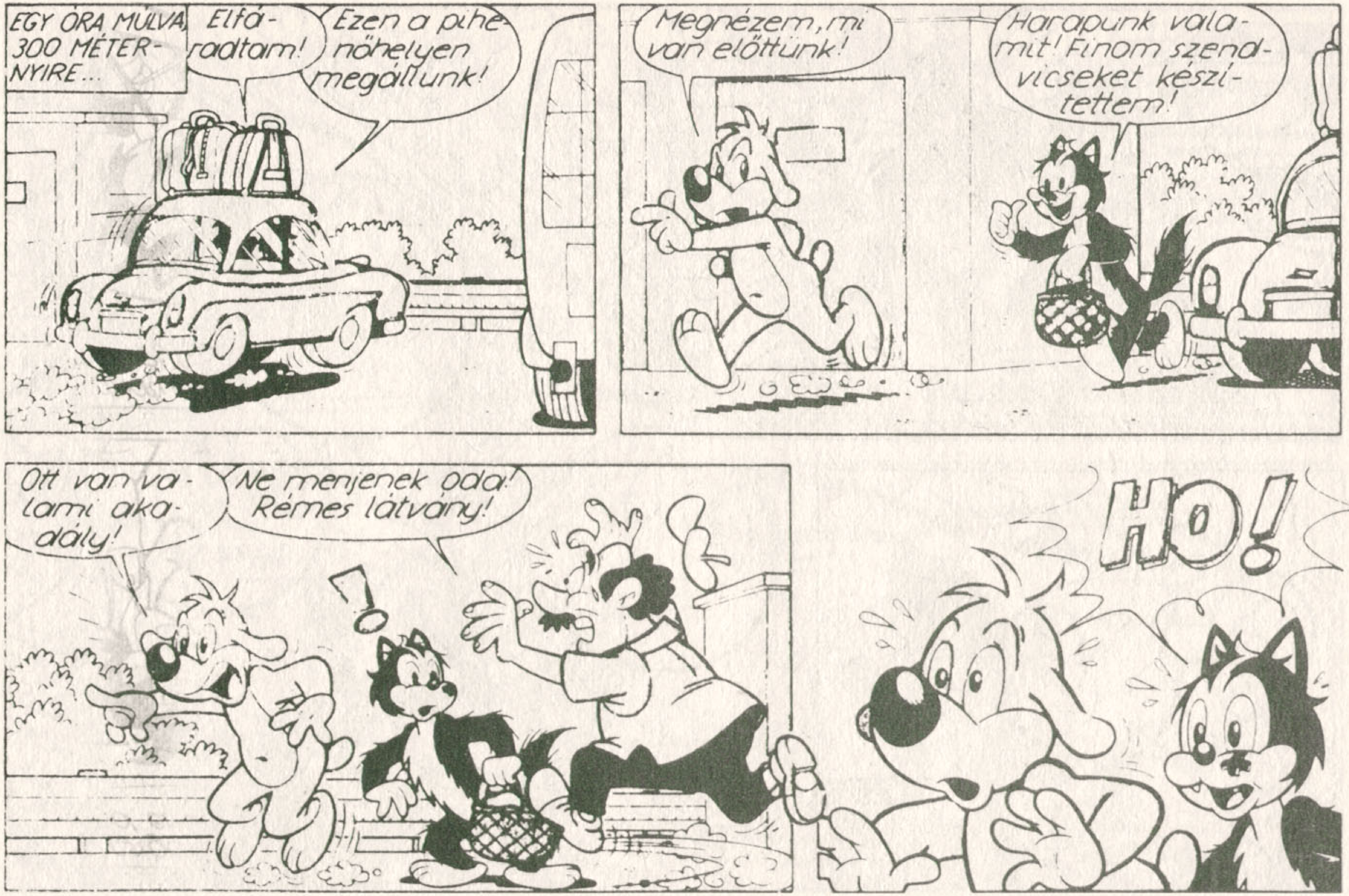
EGY ÓRA MÚLVA 300 MÉTERNYIRE...
Elfáradtam!
Ezen a pihenőhelyen megállunk!
Megnézem, mi van előttünk!
Harapunk valamit! Finom szendvicseket készítettem!
Ott van valami akadály!
Ne menjenek oda! Rémes látvány!
HO!

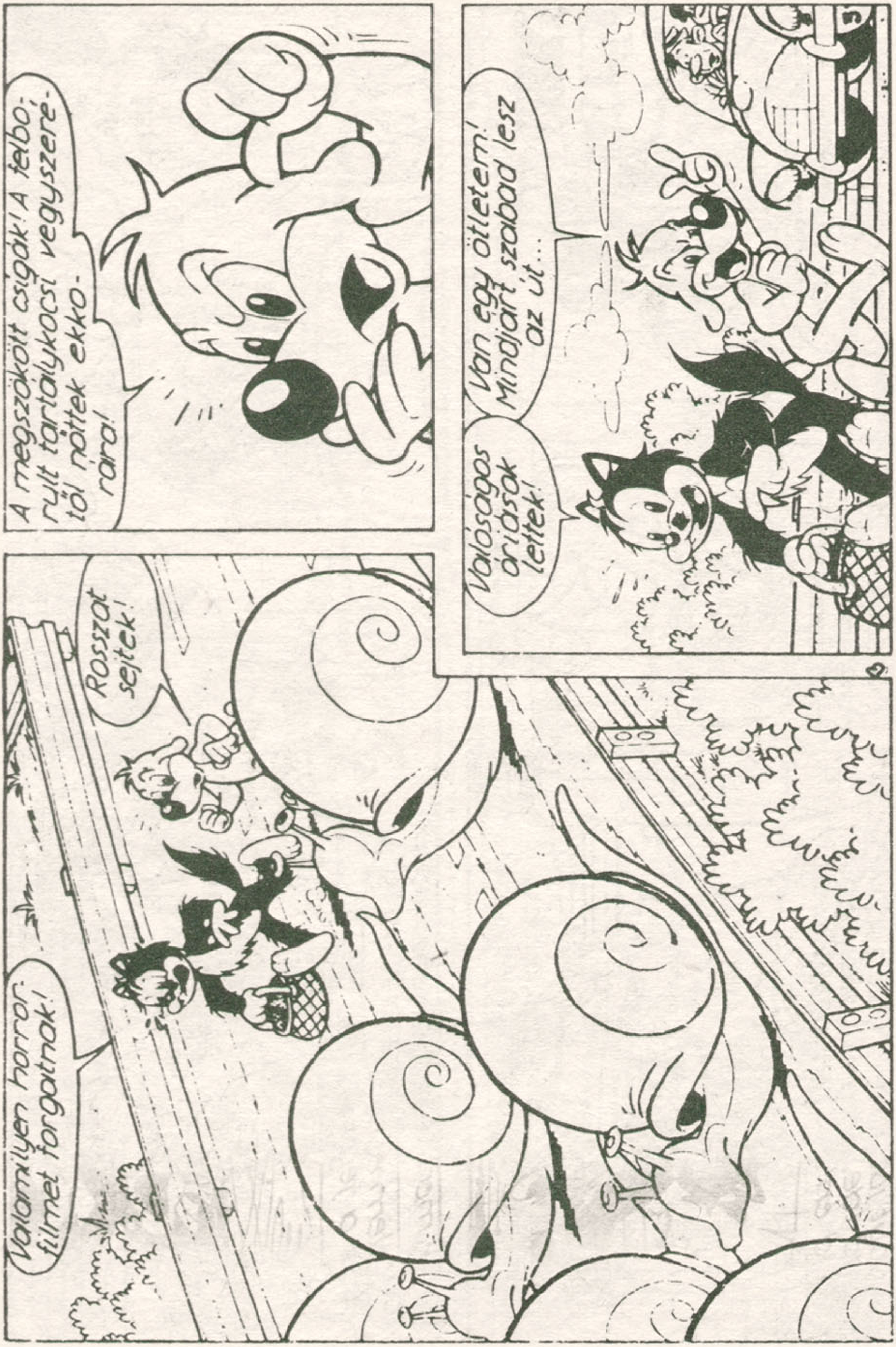
Valamilyen horror-filmet forgatnak!
Rosszat sejtek!
A megszökött csigák! A felborult tartálykocsi vegyszerétől nőttek ekkorára!
Valóságos óriások lettek!
Van egy ötletem! Mindjárt szabad lesz az út...

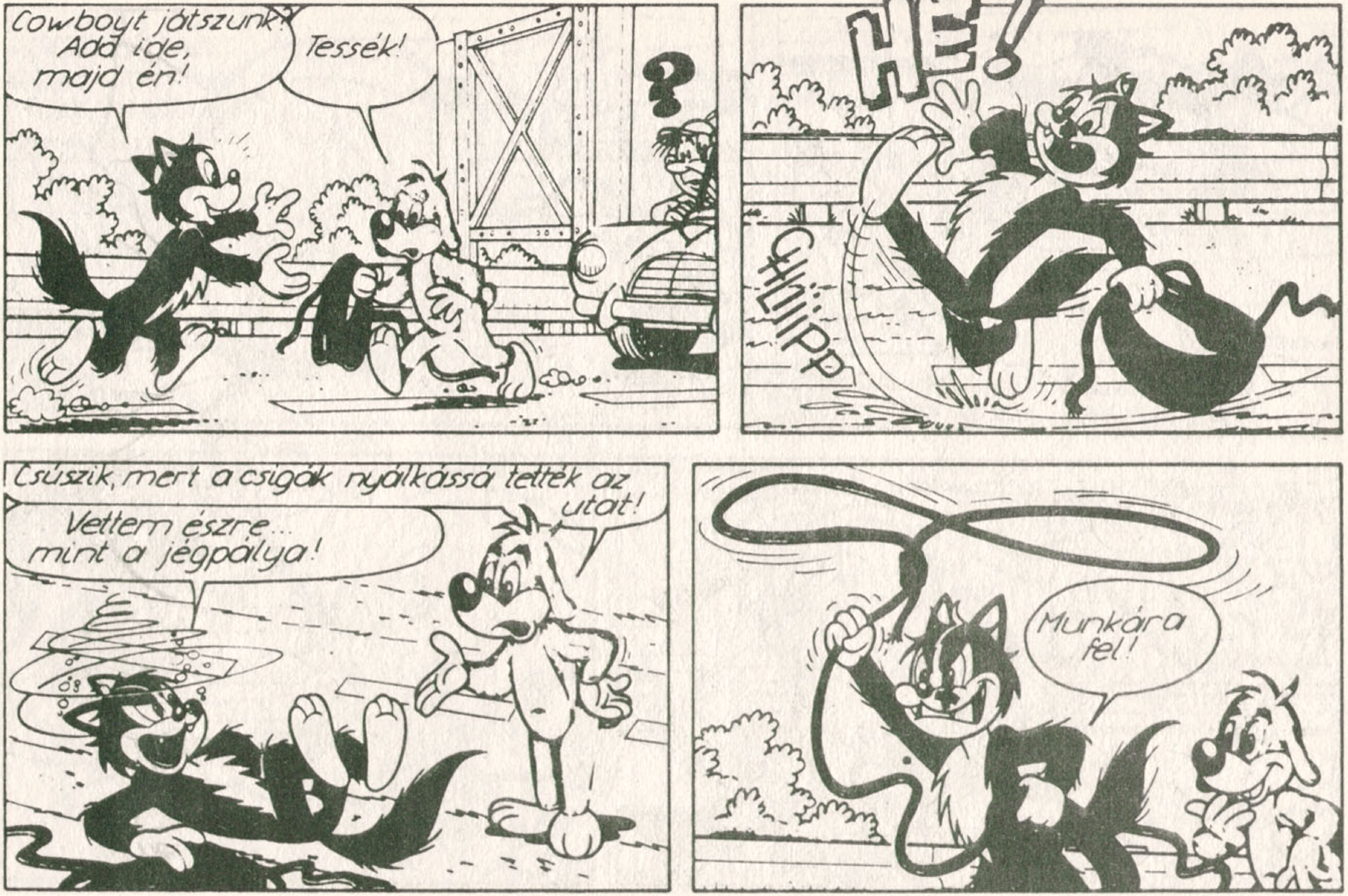
Cowboyt játszunk?
Add ide, majd én!
Tessék!
?
HE!
Csúszik, mert a csigák nyálkássá tették az utat!
Vettem észre... mint a jégpálya!
Munkára fel!

HOPP!
Hopplá!
Ha ezt egy igazi cowboy látná!
He-he. Te is megpróbálhatod!

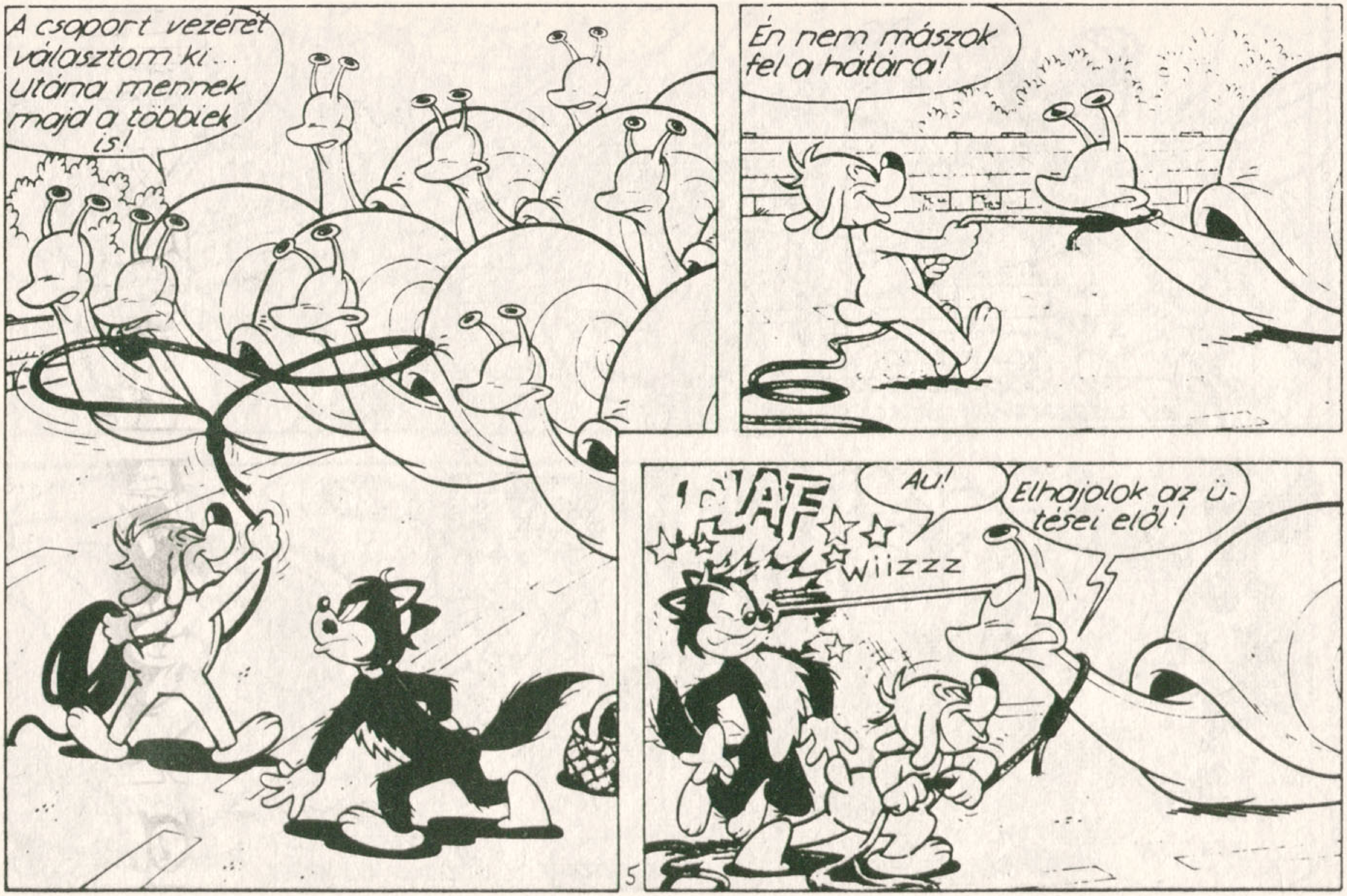
A csoport vezérét választom ki... Utána mennek majd a többiek is!
Én nem mászok fel a hátára!
PLAF
Au!
Elhajolok az ütései elől!
wiizzz

Megadta magát, visszahúzódott a házába!
Most mi lesz?
Kicsalogatom a te finom sonkás szendvicseddel!
Ne, ezt NE!
És most levezetem az egész társaságot az autóútról!

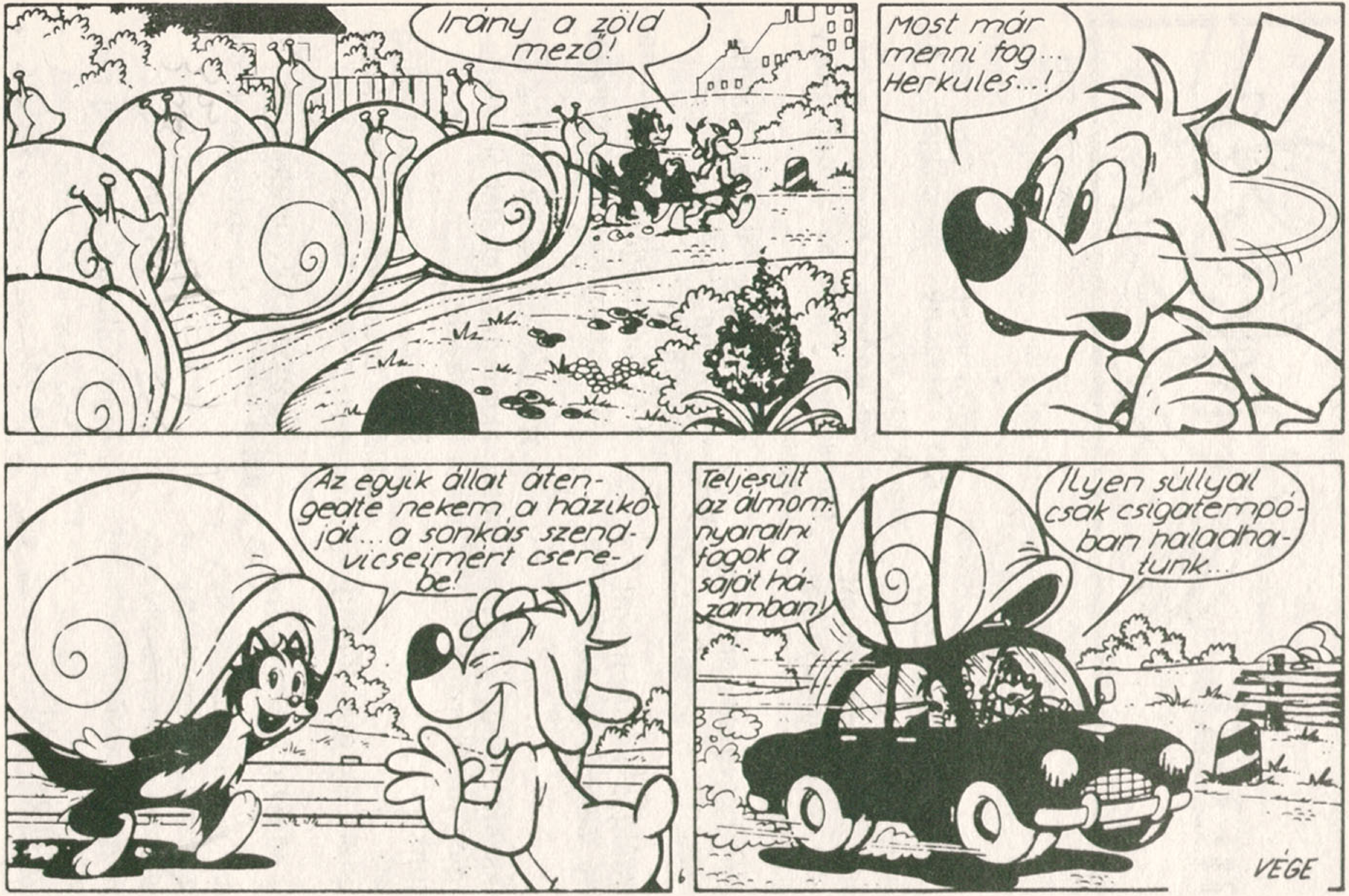
Irány a zöld mező!
Most már menni fog... Herkules...!
Az egyik állat átengedte nekem a házikóját... a sonkás szendvicseimért cserébe!
Teljesült az álmom: nyaralni fogok a saját házamban!
Ilyen súllyal csak csigatempóban haladhatunk...
VÉGE

TI KÜLDTÉTEK!

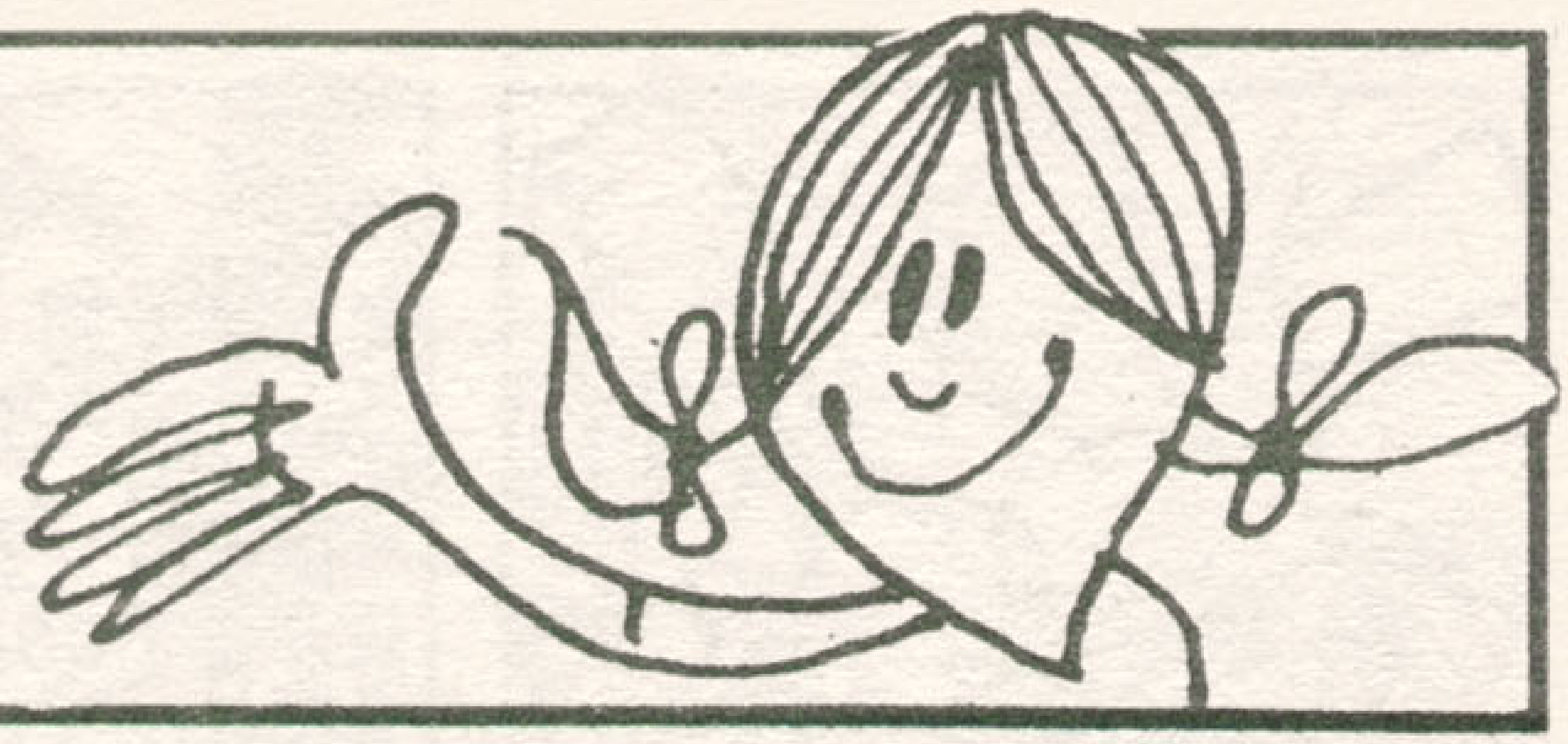

A férj panasszal fordul az orvoshoz:

— Doktor úr! A feleségem folyton veszekedett velem, mert mindig sört ittam. Most sör helyett bort iszom, de még most is veszekszik. Mit csináljak?

— Olyan italokat igyon, amiket a felesége is szeret — mondta az orvos.

— De hát idáig is azokat ittam!

Holly Gábor, Budapest

Két homokszem repül a sivatagban. Az egyik megkérdezi:

— Leszálljunk?

Mire a másik:

— Megőrültél, ekkora tömegben?

Nagy Márta, Esztergom

Két asszony beszélget. Az egyik így szól:

— Mi trágyázzuk a málnát.

Mire a másik:

— Mi cukorral esszük!

*

Két asszony beszélget. Az egyik így szól:

— Én annyira szeretem a négercsókot! Csak az a baj, hogy nagyon drága!

— Én bármikor ingyen kaphatok — mondja a másik.

— Hogyhogy?

— A férjem néger!

Schoblocher Judit, Pécs

— Bocsánatot kértél attól a nénitől, akit tegnap eltaláltál véletlenül a labdával?

— Igen, és megbocsátott. Még csokit is kaptam tőle . . . Hé, hova rohansz?

— Megyek, és megcélzom én is azt a nénit . . .

*

— Apu! Kipróbáltam az új motorodat.

— Na és?

— Elmeséljem, vagy elolvasod holnap az újságban?

*

— Igaz, hogy te a víz alá tudsz merülni?

— Hát persze.

— És mennyi ideig maradsz a víz alatt?

— Az attól függ, hogy milyen hamar húznak ki . . .

*

— Nahát, mama, neked egyre több ősz hajszálad van.

— Igen, valahányszor szófogadatlan vagy, mindig nő egy ősz hajszálam.

— Most már értem, miért lett teljesen ősz a nagymama!

*

— Hányszor mondtam már, hogy ne szedegesd ki a cukorkát a dobozból.

— Többször már nem kell mondanod, a doboz üres!

*

— Anyu, add ide a lexikont!

— Miért?

— Mert elvesztettem a cipőmet, és azt mondta az apu, hogy a lexikonban mindent megtalálok!

— Az én anyukám nem tud gyereket nevelni.

— Miből gondolod?

— Este, amikor friss vagyok, aludni küld, reggel, amikor álmos vagyok, azt mondja, hogy keljek fel!

*

Az apa sétál a fiával. Meglátnak egy gólyát. A papa elábrándozik:

— Az én gyerekkoromban még rengeteg gólya volt. Lassan ezek is kipusztulnak.

— Akkor szerencsétek volt, hogy engem még éppen megkaptatok!

*

Pali panaszkodik a barátjának:

— Vettem egy sapkát, és amikor kimostam, összement. Most fogalmam sincs, mit csináljak . . .

— Most mosd meg a fejedet is, és minden rendben lesz.

VÁLASSZ EGY VÁLASZT!

KIK EZEK?

a) Artista család, fellépés előtt, mulatságos jelmezben.

b) Artista család, fellépés előtt, jelmez nélkül. Egyszerűen így néznek ki.

c) Egy csalódott majomcsalád, amelynek derékba tört a karrierje. Abban bíztak, hogy a munka emberré tesz, de már az őserdő is csődbe jutott. Jelenleg munkanélküliek.

MIRŐL CSEVEG A KÉT PINGVIN?

a) — Milyen finom anyag! Hol vetted ezt a remek pulcsit?
— Nem fogod elhinni. Itt a sarkon.
b) — Már megint leetted magad.
— Túlságosan friss volt a halászlé. Kiugrott a számból.
c) — Jézusom! Hogy áll rajtad ez a frakk . . .?! Rögtön itt lesznek a madártani intézetből!
— Jó, jó, csak siess! Ez lesz az első gyűrűzésem!

HOL A TEKNŐ?

a) A visszamaradó tojáshéjból gyúrják — megfelelő méretűre — a gondos teknőc szülők.

b) Nem kell. A kisded ugyanis vegyes házasságból született. A papa krokodil volt.

c) Egy másik tojás tartalmazza. Tehát minden újszülött teknősbékához két tojás kell.

MIT MŰVELNEK EZEK AZ URAK?

a) A pimasz alkonyi szúnyogokat igyekeznek elűzni egymás közeléből, a dicsőítő szóvirágok özönét zúdítva egymásra.

b) Rituális tánccal köszöntik a felkelő Napot. Ennek keretében a botjukkal igyekeznek megérinteni egymás testét. A csontok ropogása üdítő ritmussal vezeti be az újabb dolgos hétköznapot.

c) Két szelíd sporthorgász próbálja kibogozni az összegabalyodott damilokat egy festői tó partján.

KIKET ÁBRÁZOL A KÉP?

a) A tehetős Vízlágyító családot, akik az Alpokba járnak kirándulni. Itt egy lavina után láthatók, amelyet szerencsésen megúsztak. Azonkívül, hogy kissé havasak lettek, egyéb bajuk nem történt.

b) Senkit. Ezek egyszerű, behavazott sziklatömbök, amelyeket a szél és a víz szeszélye alakított ilyen különös formájúra.

c) A Sí Világkupa versenysorozatára készülő francia sportolók egy csoportja mutatja be a csapat legújabb formaruháját.

KI EZ A LOVAG?

a) Kézenfekvő Zsolt a nyolcadik béből. Tavaly, a farsang után rozsdásodott rá ez a jelmez. Azóta nem tudja levenni.

b) Archibald Manchester, az FC Liverpool vezérszurkolója.

c) Jámbor Szabolcs, matematika szakos. Elhatározta, hogy az idén végre ráncba szedi a hatodik cét.

MOSOLYGÓS ANEKDOTÁK

Molnár Ferenc, A Pál utcai fiúk című könyv híres szerzője már 14 éves korában drámaíróként jegyezte nevét. Barátjának, Feiks Jenőnek elújságolta, hogy Kék barlang címmel színdarabot írt, de nincs hol előadja.

— Az én színházamban mindig helye van a te művednek. Szerencsédre, tegnap döntöttem el, hogy színigazgató leszek. A szobámban már felépítettem egy színpadot is.

— Kék barlanghoz kék fény kell — folytatta szemrebbenés nélkül Molnár Ferenc. — Ilyet tudsz biztosítani?

— Természetesen. A múltkor véletlenül eltörtem egy kék színű gyógyszeres üveget, de nem dobtam ki. Ha amögé teszünk egy égő gyertyát, kék fény borítja be a barlangot, vagyis a színpadot.

— Remek. És színészeid vannak?

— Akik iskolát kerülnek úgy, hogy otthon nem tudják meg, azok az én szememben a legjobb színészek. A délutáni zsúrjaimra pedig ilyenek járnak. Rájuk számíthatsz.

Közeledett a bemutató napja, de Molnár csak nem akart előrukkolni szerzeményével. Kiderült, hogy nincs is leírva belőle semmi. Csak néhány rajzot készített egy-egy jelenetről. A Kék barlangban mindenki azt mondhatta, amit akart, ami eszébe jutott. A színpadi nagy zűrzavar végül általános verekedésbe torkollt.

*

Éjszaka volt a nappala. Azt mondta, azért, mert nappal életveszélyes járkálni, bármikor elütheti valami, éjjel azonban rajta kívül szinte senki sem tartózkodik az utcán. De amikor élete egyik fő művét kezdte írni, még a Városligetbe, az embertömegbe is bemerészkedett, hogy drámája színterét tanulmányozza. S mert imádta az ugratást, egy kis ollóval elvágta a melléje sodródó léggömbárus lufijait tartó madzagot. Aki látta, a szétrepülő színes gömböket, újjongva tapsolt. Az öregasszony azonban átkozódott, rendőrért kiabált.

— Nagy baj lenne, ha elvinne engem a rendőr — mondta Molnár Ferenc —, nem tudnám átadni a néninek ezt a tízpengőst, amit a markomban szorongatok.

Az öregasszony boldogan kapta ki kezéből a pént, és elrohant. Néhány perc múlva már egy egész regiment léggömbárus sürgölődött Molnár körül, mert azt a hírt kapták, hogy milliomos tévedt a Városligetbe.

*

A ligetben akkoriban volt egy pofozható figura is. Fölötte hőmérőhöz hasonló mérce jelezte a lekent „fülesek" erejét. A Molnár Ferenc társaságában levők közül is csak egynek, a legerősebbnek sikerült 2700-ig eljutni. Az író, akiről különösebb fizikai erőt még legnagyobb tisztelői sem tételeztek fel, akkorát ütött, hogy a mérce higanyszála a csúcspontra, a 3000-es számra ugrott fel. Barátja, Feiks Jenő elismerően szorongatta a kezét.

— Gratulálok, Ferikém! Hogy csináltad ezt?

— Arra gondoltam, akire a legjobban haragszom — felelte az író.

*

A városligeti hintáslegényről készült színdarab világhírt szerzett neki. Egyik nap titkárnője lelkesen nyitott be hozzá.

— Óriási hír! Liliomot Puccini, a nagy olasz zeneszerző akarja megzenésíteni.

Molnárnak hízelgett az ajánlat. Mosolyogva húzta ki magát, de aztán elkomorult az arca.

— Hogyisne! Meszet azért nem ettem, ha opera lesz belőle, akkor mindenki Puccini Liliomaként fogja emlegetni, nem pedig Molnár Ferenc műveként. Ki ismeri például a Bohémélet íróját? Csak azt tudják az emberek, hogy Puccini operája.

*

Világhírűként is megmaradt babonásnak és rettenetesen lámpalázasnak. Új műveinek bemutatója előtt elbujdokolt, nehogy véletlenül valaki előre gratuláljon neki. Azt tartotta, hogy akkor biztos a bukás. Ha függöny elé tapsolták, előbb mindig a cipőfűzőjével bajlódott, kötözgette, igazgatta. Mint kiderült, azért hajlong, hogy fejébe tóduljon a vér, eltűnjön a sápadtsága.

*

Amerikába költözve mániákusan ragaszkodott ahhoz, hogy a legelőkelőbb szállodákban lakjon. Rájött ugyanis, hogy az amerikaiak a szálloda szerint osztályozzák vendégeiket. Ha egy író luxus helyen lakik, az csak nagy lehet. Azt persze nem árulta el senkinek, hogy az előkelő szálló legkisebb szobáját bérli, enni pedig máshová, olcsó vendéglőkbe jár.

–MIT TUDNAK NÉZNI RAJTAM ?
MINDIG AZ ENYÉM A PISZKOS MUNKA...
–AZT MONDJÁK HIÁNYZIK EGY KEREKEM ...

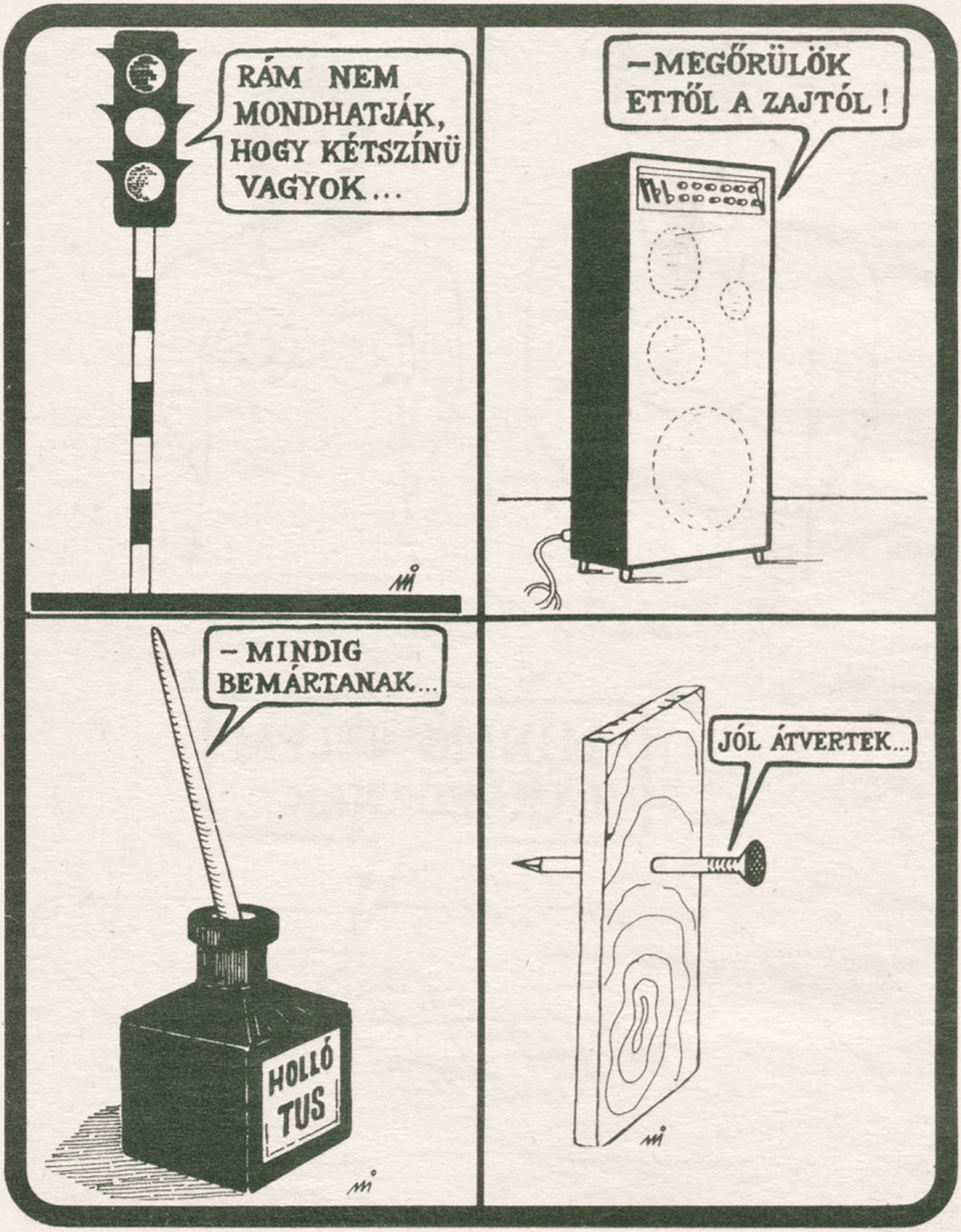
RÁM NEM MONDHATJÁK, HOGY KÉTSZÍNÜ VAGYOK...
–MEGŐRÜLÖK ETTŐL A ZAJTÓL!
–MINDIG BEMÁRTANAK...
HOLLÓ TUS
JÓL ÁTVERTEK...

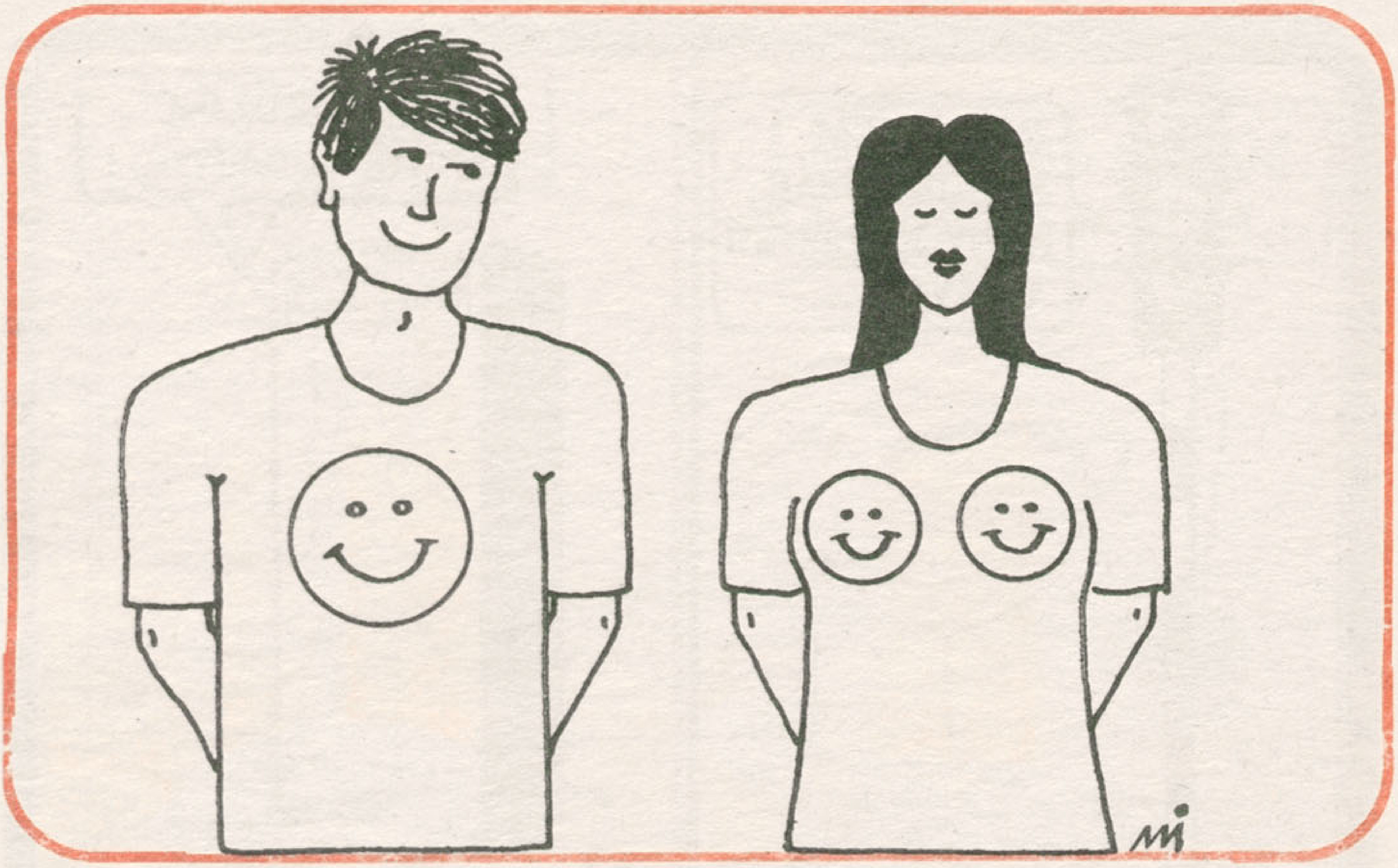

–MINDIG VELEM TAKARÓZNAK...

EZEK A FIATALOK

TÚRÁRÓL — TÖMÖREN

Apám kitalálta. Én örültem. A nővérem, Bözsi, randevú miatt nem. A mama elkezdett főzni.

A hét végén esett. A hangulatom is. Ezt biztosan a nővérem intézte el. A mama főz. Végre két hét múlva süt (de nem anyuci).

Csomagoltunk. A felét otthon hagytuk. Felszálltunk. Persze a jegyeket is. Azért elindultunk. A büntetést kifizettük. Véletlenül meghúztam. A büntetést újra kifizettük. Két havi zsebpénz, pá.

Odaértünk. Sátrat vertünk. Bekötöztek. Csak a bokám, pedig a cövekre céloztam. Miért nem a Bözsi bokáját? Enni kezdtünk. Mosogattam. Eltörtem, most nem a bokámat. Megígértem, hogy megveszem. Már három havi.

Esett. Ettünk. Vártunk. Nem állt el, nem állt ki. A zsibbadás a lábamból. Áztam. Fáztam. Ha még emelkedik, úszok, ha szárad, kúszok. Az uzsonnáért.

Elállt. Eltévedtem. Megtaláltak. Megpofoztak. Bözsi boldog. Tüzet raktam. Tűzoltók jöttek . . . (ők is kirándultak, ha, ha, ha). A gombát eldobatták. Eloltották.

Csomagoltunk. Felszálltunk. Most a Bözsi volt. Apám kifizette. Hazaértünk. A mosakodást el . . . Az álom jött magától.

Másnap a suliban kérdeztek. Válaszoltam, álmélkodtak. Pedig nem hazudtam (. . . sokat).

ZSEBPÉNZSZERZŐ APRÓHIRDETÉSEK

„Olcsón megfogjuk halát, ha felesége horgászni küldi. Minden estére garantáltan két keszeg, és egy ponty. Peca jeligére a kiadóba."

„Óránként két forintért legyezem, tartom feje fölött a napernyőt. Legyenként 1 Ft pótdíj. Válaszokat Széltoló jeligére a kiadóba."

„Gumimatrac-felfújás számítógéppel. SZUSZ jeligére a kiadóban. Lányoknak kedvezmény."

„Tíz forintért elviszem a csomagját a vasútállomásról az üdülőbe — meg duplájáért vissza, ha nem akarta volna, hogy elvigyem."

„Hullámverés kézzel, szélfújás tüdővel — biotechnika. Óránként 100 Ft, a parti szörfkölcsönzőnél."

„Hazakísérjük az esti diszkó után. Moletteknek dupla áron, szőkéknek kedvezmény. Kalandorok kíméljenek."

„Reggelijéhez szállítjuk kedvenc újságját. Tegnapi lapokra félárú kedvezmény."

„Szélvédőmosás az útkereszteződésben. Rendkívüli ajánlat. Mi szebben mossuk, mint a következő sarkon. Nálunk mosasson!"

„Amit az előző sarkon összerondítottak, garantáltan tisztára mossa Kefe és Tsa. Áfát nem számolunk fel."

Kedves Gyerekek! Ezeket a képeket a Gyermekkávés dobozokban. Ha hatot belőlük beküldtök az alábbi címre, jutalmatok nem marad el.

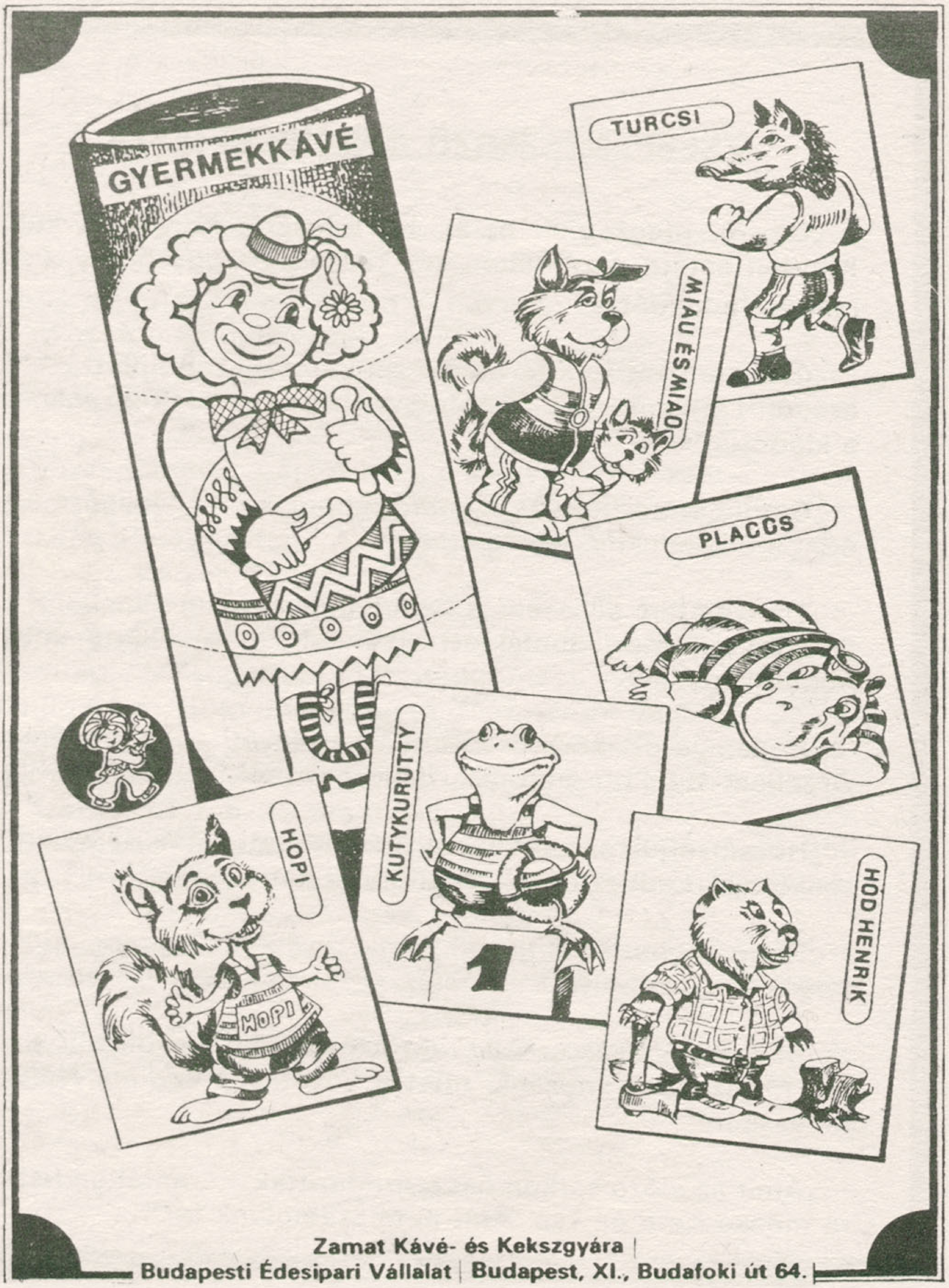

Kedves Bélyeggyűjtők !

Keressétek fel szakboltunkat a VI. kerület Oktogon 3. sz. alatt.

A legszebb bélyegeket megrendelhetitek postán utánvéttel is.

Címünk: Bp., 1373, Pf.: 600.

MAGYAR FILATÉLIA VÁLLALAT • BUDAPEST

PIFU ÉS A TENISZ

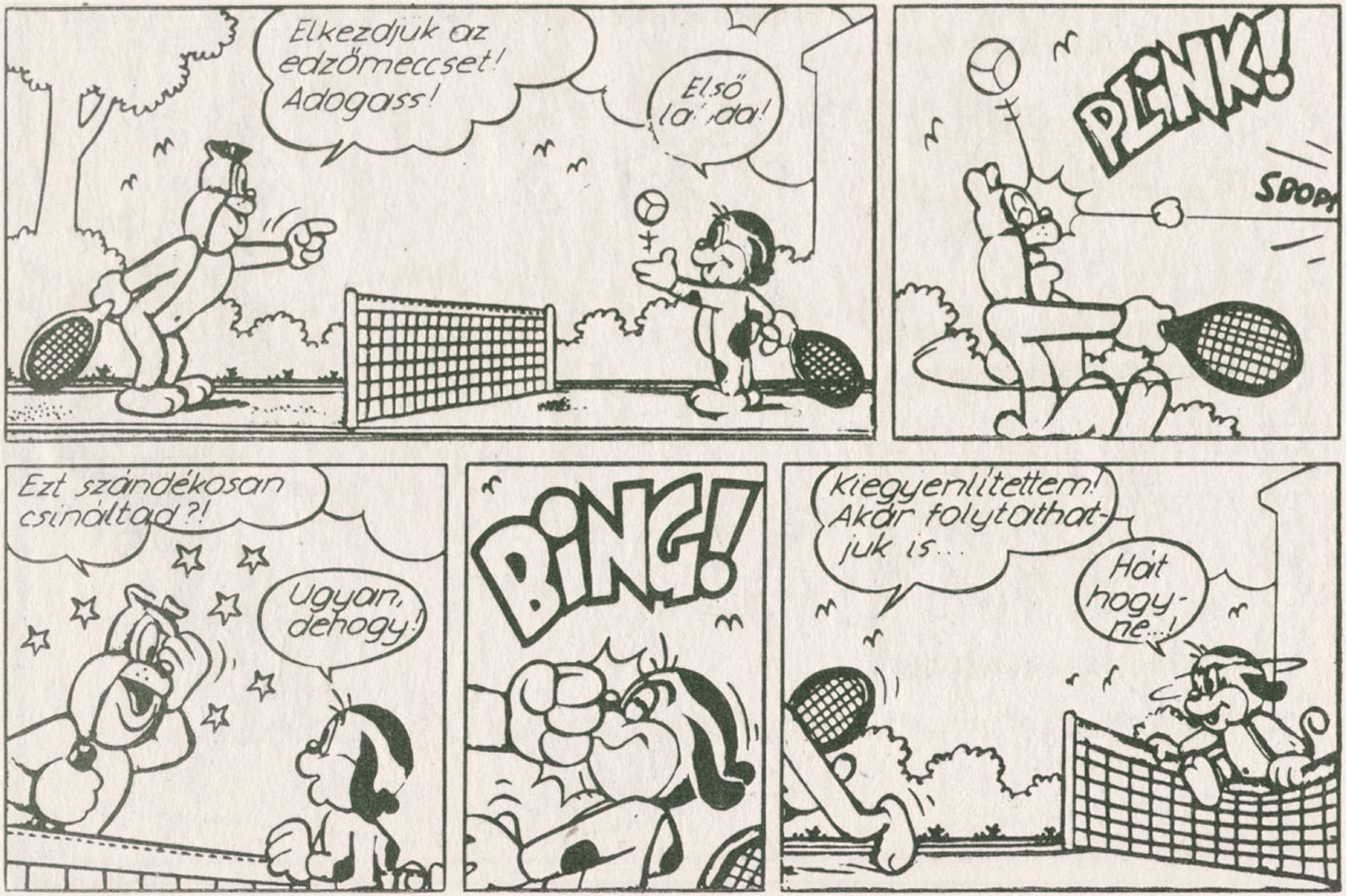

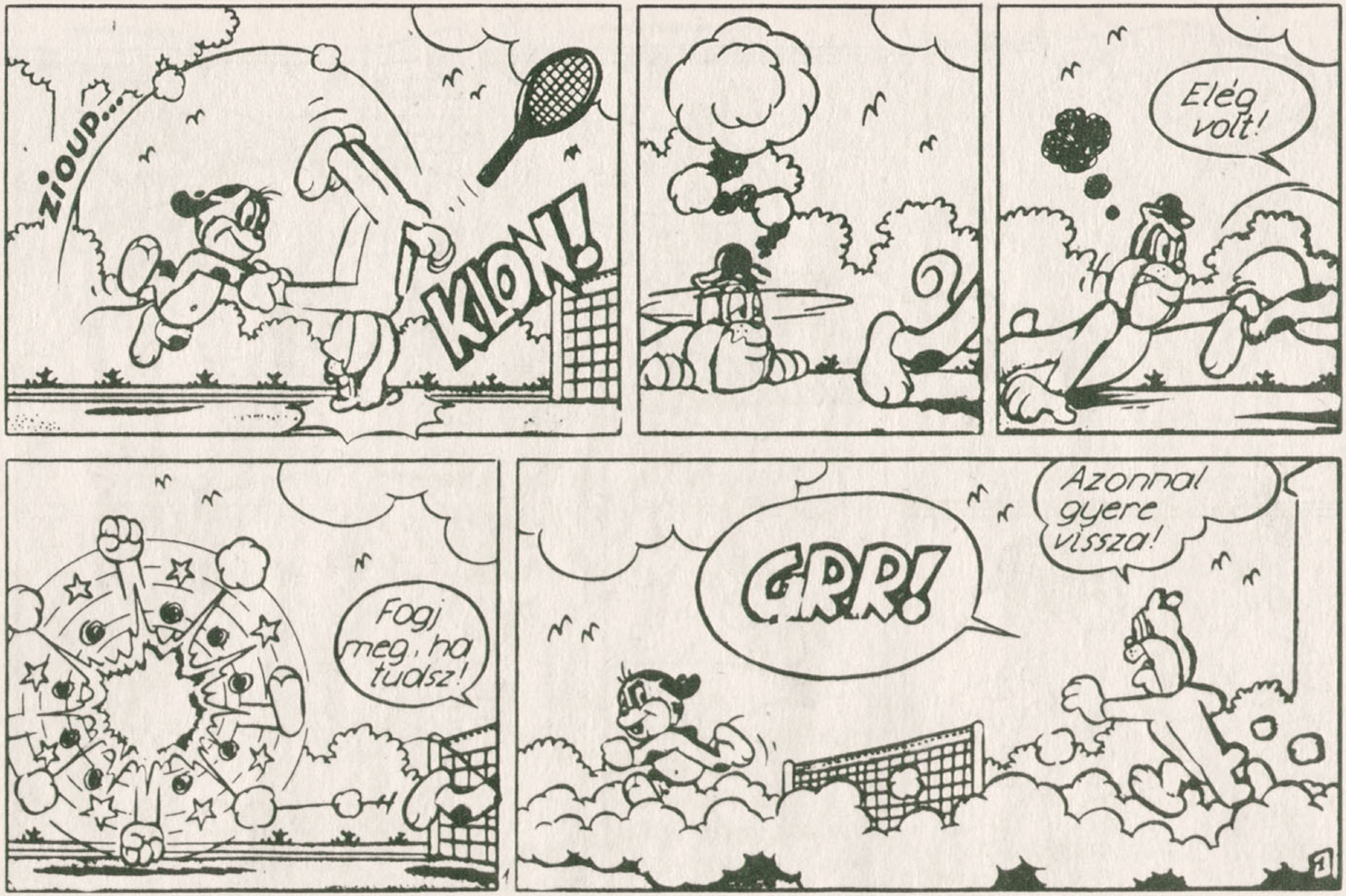
ZIOUP...
KLON!
Elég volt!
Fogj meg, ha tudsz!
GRR!
Azonnal gyere vissza!

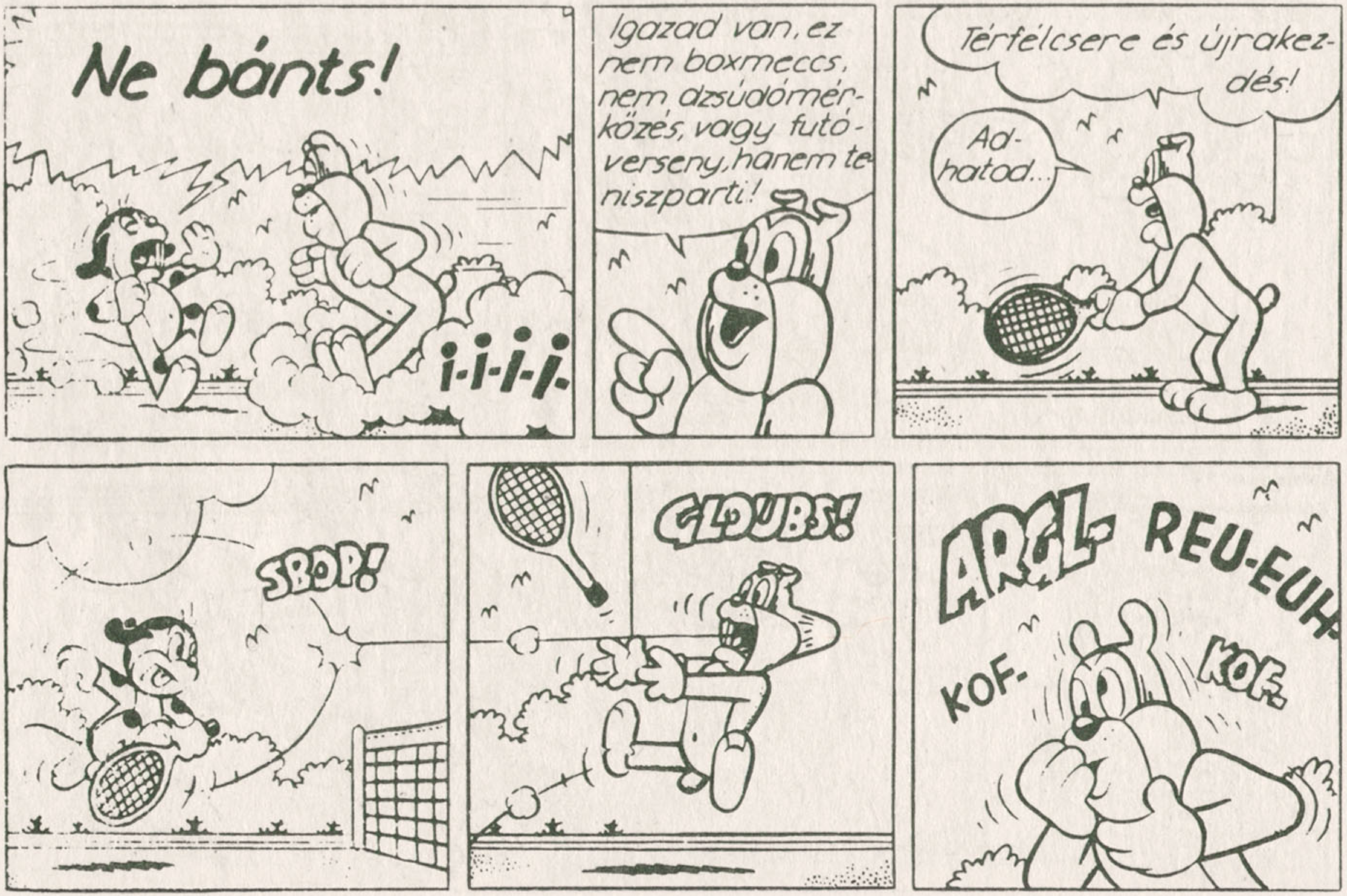
Ne bánts!
i-i-i-i.
Igazad van, ez nem boxmeccs, nem dzsúdómérkőzés, vagy futóverseny, hanem teniszparti!
Térfélcsere és újrakezdés!
Adhatod...
SBOP!
GLOUBS!
ARGL-
REU-EUH-
KOF-
KOF.

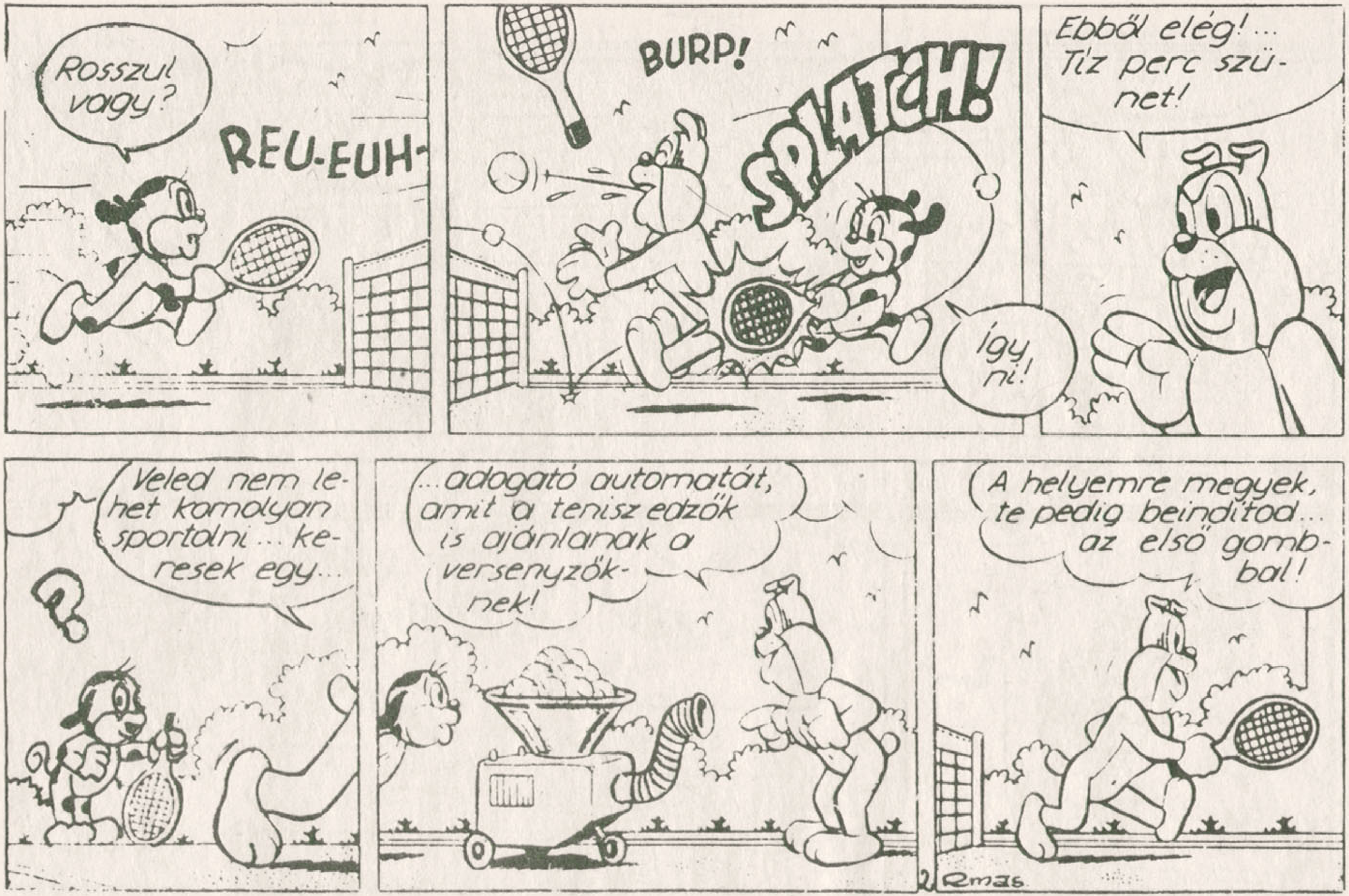
Rosszul vagy?
REU-EUH-
BURP!
SPLATCH!
Így ni!
Ebből elég!... Tíz perc szünet!
Veled nem lehet komolyan sportolni... keresek egy...
...adogató automatát, amit a tenisz edzők is ajánlanak a versenyzőknek!
A helyemre megyek, te pedig beindítod... az első gombbal!
Rmas

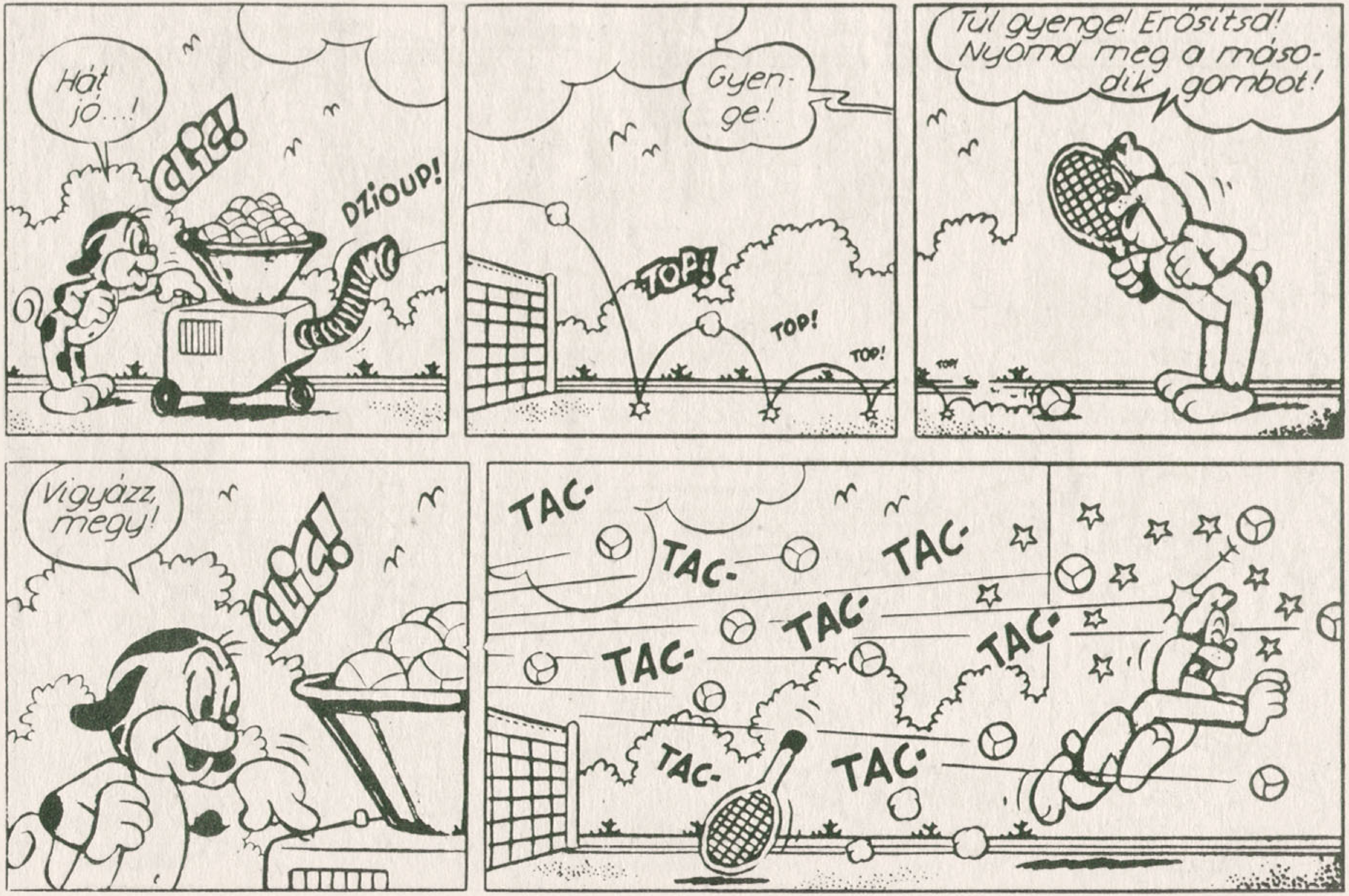
Hát jó...!
CLIC!
DZIOUP!
TOP!
Gyen-ge!
TOP!
TOP!
Túl gyenge! Erősítsd! Nyomd meg a máso-dik gombot!
Vigyázz, megy!
CLIC!
TAC-
TAC-
TAC-
TAC-
TAC-
TAC-
TAC-
TAC-
TAC-

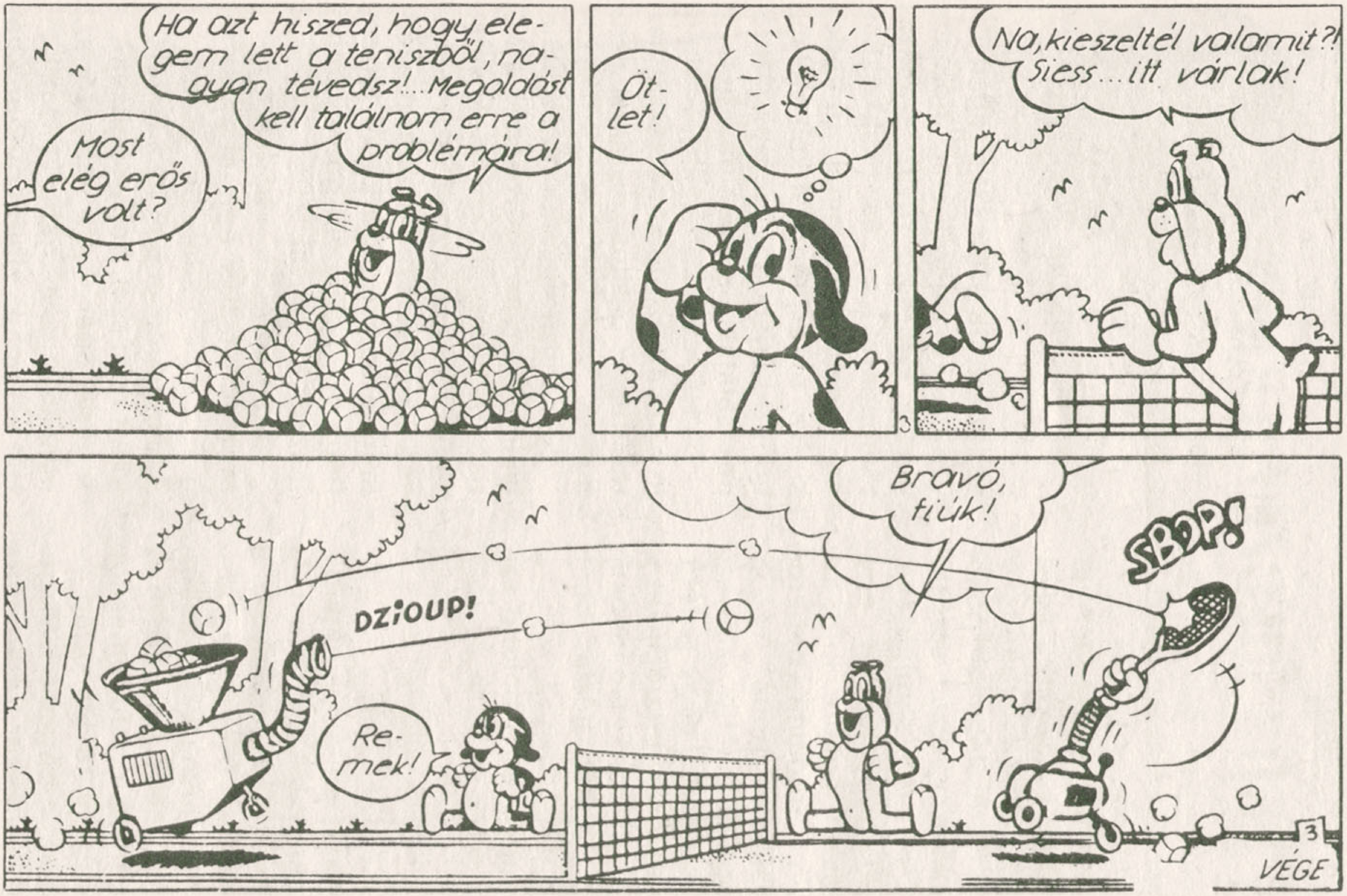

Most elég erős volt?
Ha azt hiszed, hogy elegem lett a teniszből, nagyon tévedsz!...Megoldást kell találnom erre a problémára!
Öt-let!
Na, kieszeltél valamit?! Siess... itt várlak!
DZ¡OUP!
Re-mek!
Bravó, fiúk!
SBOP!
3
VÉGE

CSAK ERŐS IDEGZETŰEKNEK!

Mindenekelőtt szeretném leszögezni, hogy a naplóírás egyéniségemtől merőben idegen tevékenységére kizárólag az utókor megmentésének vágya sarkallt. Tehát nem a henye semmittevés tetteket és gondolatokat egyaránt sorvasztó légköre, még kevésbé holmi irodalmi babérok megszerzésének mohó vágya. Feljegyzéseimet inkább velőtrázó sikolynak szánom, hogy eltérítsem a következő generációkat a kátyútól, amelyben magányosan ugyan, ám annál hősiesebben vergődök.

Egyszer úgyis az a bolond szívem visz a sírba . . .

*

Szeptember elején elhatároztam, hogy engedek a bennem lakozó tehetség kényszerítő erejének, és hátralévő éveimet a tudománynak szentelem. Ezt a kultúrtörténeti szenzációt elsősorban az öcskösnek hoztam a tudomására.

— Ide figyelj, te kis őrült! — mondtam neki barátilag. — A gőgicsélő gyermekkor számomra véget ért, de azért fel a fejjel! Továbbra is beszélhetsz hozzám, persze kizárólag rövid, szabatos tőmondatokban, és csak akkor, ha megszólításommal tüntetlek ki. Na, tűnés, mert el kell mélyülnöm a kőrisbogár idegrendszerének sajátságos működésében . . .

— Hát ez meghülyült! — vonta le a következtetést mérsékelt tisztelettel az öcskös, de azért elvonult.

De sehogyan sem tudtam elmélyülni. Egyrészt azért, mert a kőrisbogár idegrendszerének sajátságos működése csak igen kevéssé villanyozott fel, másrészt azért, mert a szemem sarkából láttam, hogy az öcskös építget valamit a fészkes kockáival.

Kőrisbogár . . . kőrisbogár . . . Mi a fenét akar építeni ez az ürge?. . . Az ízeltlábúak idegei . . . Az idegeimre megy ez a fráter . . . Miért nem szól, hogy segítsek?. . . A kőrisbogár, Lytta vesicatoria, a nünükék családjába tartozik . . . Hát ezt nehéz kibírni röhögés nél-

kül, ráadásul az öcskös építménye is összedőlt, hehe . . . Szóval a megfogott bogár térdízületeinél olajos váladékcseppek jelennek meg, hát ez óriási, ezek szerint újra kell olajozni a térdízületeit, háhá, bemegy szépen a szervízbe . . . na nem, ebből elég!

— Na, mi van, nünüke, összedőlt? — fordultam a nagy emberekre jellemző közvetlenséggel az öcsköshöz. — Bénák vagyunk, mi?

— Nem vagyunk bénák. Nem dőlt össze. Felrobbantottam. Katasztrófást játszok — válaszolt rövid, szabatos tőmondatokkal. És közben jelentős adag gúny sugárzott a pofozni való képéről, amely egy kőrisbogár idegrendszerét talán hidegen hagyta volna, én azonban nem vagyok kőrisbogár.

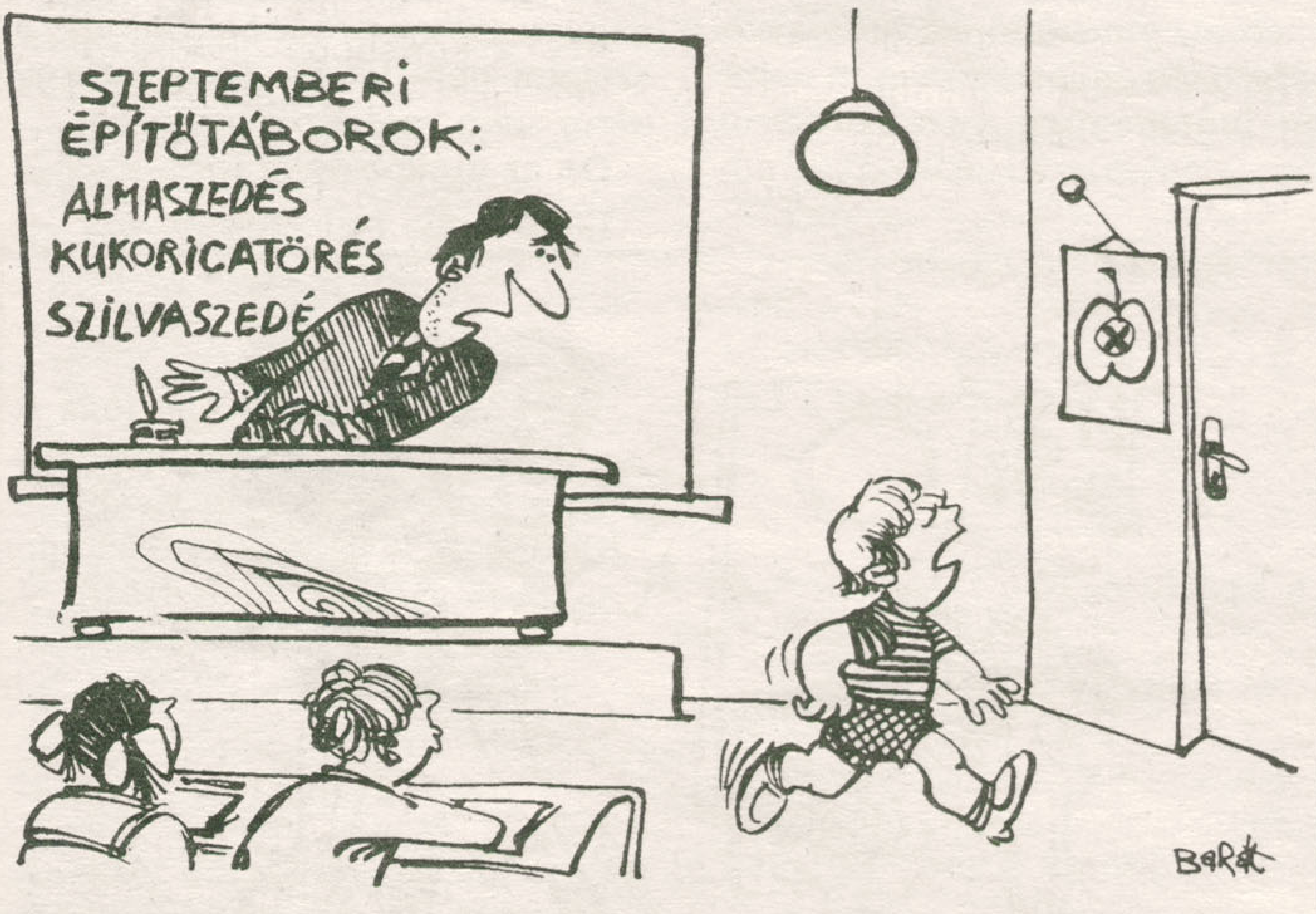

— Nekem egy kezdő pedagógus ne tartson előadást a társadalmi munkáról!

Tehát felkaptam a fejesvonalzót, és egy véres húson nevelkedett hongkongi bérgyilkos csatakiáltását hallatva a szoba közepére perdültem.

Az öcsköst szemmel láthatóan meglepte a kőrisbogarak sajátságos idegrendszerének ilyetén tanulmányozása, de ez nem akadályozta meg őt abban, hogy partvist ragadjon.

— Oké — mondta higgadtan. — Játszhatok éppen szamurájosat is!

Késő délutánig verekedtünk önfeledten, mire eltörött a fejesvonalzóm, és emiatt csak igen nehezen tudtam meggyőzni őt arról, hogy alapjában véve én győztem.

*

A suliban aztán bebizonyosodott, hogy a nagy fordulat még várat magára. Morczos tanár úr természetesen továbbra is üldöz, mert természetesen engem feleltetett elsőként, és természetesen a kőrisbogárból. Feleletem rövid volt, még egy szabatos tőmondat sem kerekedett ki belőle.

Elégtelen érdemjegyet kaptam, de a vak is láthatja, hogy áldozat vagyok, és nem bűnös. Sajnos, a szüleim nem látják, és ezért egy ideig nem mehetek bringázni . . .

De az utókor ítélni fog!

— Annyi csúsztatásom összejött, hogy a vakációig már be sem jövök . . .

Viccözön

SKÓT VICCEK

A skót belép a pékségbe, és azt mondja:

— Kérek egy kenyeret, és csomagolja be a mai újságba! . . .

*

Megy a skót az erdőben, rátámad egy bandita:

— Pénzt vagy életet!

Mire a skót:

— Egy fontból tud visszaadni?

*

A skót új kalapban megy haza. A felesége megjegyzi:

— Ejnye, de lötyög a fejeden a kalap! Miért nem vettél kisebbet?

— Azért, mert a nagy számokat is annyiért adták, mint a kicsiket . . .

*

A skót meglátogatta londoni barátját. Sorra járták a vendéglőket. Amikor az utolsót is elhagyták, a skót megszólalt:

— Öregfiú, te már ötvenhatszor fizettél. Legközelebb rajtam a sor . . .

*

A három skót testvér közül az egyik elhatározza, hogy elutazik Amerikába. A másik kettő kikíséri a kikötőbe. Évek múlva hazalátogat a harmadik testvér. Az otthonukban két hosszú szakállas férfi fogadja. Kérdőn néz rájuk:

— Ti vagytok a testvéreim?

— Persze.

— Miért nem vagytok megborotválkozva?

— Hát nem emlékszel, hogy elvitted a borotvát!? . . .

*

A skót csapat edzője oktatja a csapat tagjait:

— Aztán a labdán legyen a szemetek!

— Sose féljen, mester! – nyugtatja a csapatkapitány. — Tudjuk, hogy kilenc fontba került!

*

— Papa! — mondja a skót kis-

fia. — Azt álmodtam az éjjel, hogy egy hatost adtál nekem.

— Oké, fiam! — válaszolja nagylelkűen az apa. — Megtarthatod . . .

*

A skót felháborodva rohan a szomszédjához:

— Uram, rájöttem, hogy alagutat fúrt a szenespincémig, és rendszeresen lopja a szenet.

— Fantasztikus! — sopánkodik a szomszéd. Én azt hittem, hogy egy szénbányát találtam!

*

A skót vendégségbe hívja a barátját.

— Szereted a gesztenyével töltött pulykát? — kérdezi.

— Ó, az csodálatos étel! Amikor az ember megkóstolja a piros, ropogósra sült húst, azt hiszi, nincs annál finomabb, pedig még csak azután jön a java: a tökéletesen fűszerezett töltelék, amit . . .

— No, egy ilyen kiadós ebéd után most biztosan jól fog esni egy pohár ásványvíz!

ABSZOLÚT

— Ki az abszolút türelmes?

— Aki kivárja, míg a fogatlan fésűnek új foga nő . . .

— Mi az abszolút felesleges kérdés?

— A fáradt olajtól megkérdezni, hogy hány mérföldet gyalogolt . . .

*

— Kinek abszolút veszélyes forró lábfürdőt venni?

— A hóembernek . . .

*

— Mi az abszolút kaktuszhamisítvány?

— A cserépbe ültetett sündisznó . . .

*

— Mi az abszolút felelőtlenség?

— Ha az ébresztőóra elalszik . . .

*

— Ki az, aki abszolút nem szeret zongorázni?

— Az, aki a zongoraóráról hazakéredzkedik a vonóért . . .

*

— Ki az abszolút gyenge?

— Aki a palacsintából a lekvárt csak harapófogóval tudja kihúzni . . .

VIDÉKI RANGADÓ

A NAGY LÖVÉS

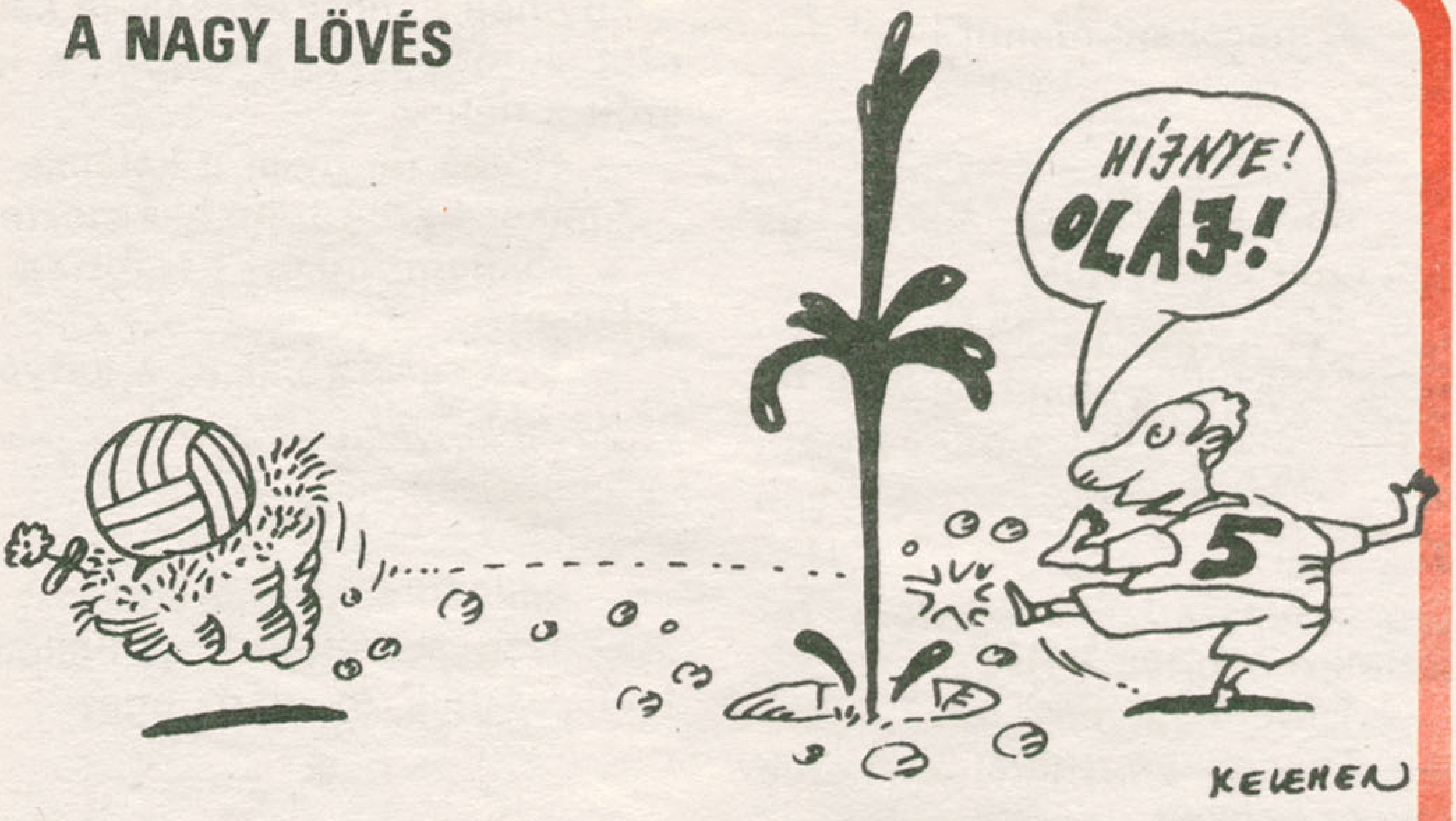

— Ki az abszolút fizikatanár?

— Aki úgy kezdi az órát: „Hol volt, hol nem volt, volt egyszer 220 volt."

KUTYÁK VAGYUNK!

— Semmi haszon abból a kutyából, amelyet magától vettünk.

— Hogyhogy semmi haszon, hiszen kiváló házőrző.

— Hát, kérem, a múlt éjjel anynyira ugatott, hogy nem hallottuk, amikor betörtek hozzánk . . .

*

— Beee. Az én kutyám beszélni is tud! . . .

— Tudom.

— Honnan?

— A macskám mondta . . .

*

— Bocsánat, nem harap és nem ugat a kutyájuk?

— Nem. Jöjjön csak be bátran.

— Köszönöm, majd holnap, ha nem lesznek itthon . . .

*

— Szomszéd, miért nem fegyelmezi a kutyáját?

— Történt valami?

— Tegnap vonyított, amikor a lányom énekelt.

— Szóval a lánya kezdte . . .

A tanítónő azt mondja az egyik gyereknek:

— A kutyáról írt dolgozatod nagyon hasonlít a nővéredére!

— Nem tehetek róla, ugyanarról a kutyáról írtunk . . .

*

— Jóska, itthon van már a bátyád?

— Azt 'hiszem, bár még nem láttam őt, de a kutyája már az ágy alatt van.

*

Jancsi fáradhatatlanul idomítja a kutyáját. Többek között arra is megtanítja, hogy amit kér tőle, a kutya odavigye.

Egy nap Jancsi édesanyja kalácsot sütött. Boltba indult, s így szólt a fiához.

— Hozzá ne nyúlj a kalácshoz!

Amikor hazaért, megkérdezte:

— Kisfiam, nem bántottad a kalácsot?

— Szó sincs róla! — a kutyám hozta ide . . .

*

— Milyen az új kutyátok?

— Nagyszerű! Ha zajt hallunk, felébresztjük, és máris ugat . . .

*

— Ne simogasd a kutyámat!

— Miért?

— Mert kopik a szőre.

*

— Tudod milyen tanulékony kutyám van? Megtanítottam arra is, hogy ugatni kell, amikor éhes.

— És jól megtanulta?

— Persze! Most már semmi szín alatt nem kezd addig enni, amíg én nem ugatok . . .

*

— Az én kutyám jó matematikus.

— Miért?

— Ha megkérdezem tőle, hogy mennyi öt mínusz öt, egyet se ugat!

SULIVICCEK

Kémiaórán:

— Mondd meg, hogy milyen színű lesz a lakmuszpapír, ha lúgos és ha savas oldatba mártjuk?

— Az attól függ, hogy milyen évszakban . . . — hangzik a válasz.

— Ez érdekesen kezdődik. És mi köze ennek az évszakokhoz?

— Mert minden évszakban mások a divatszínek!

*

— Pisti, miért van idézőjelben a fogalmazásod?

— Mert Peti füzetéből másoltam.

*

A tanárnő észreveszi, hogy Béla dolgozatírás közben a padtársa füzete felé pislog.

— Már harmadszor nézed a szomszédod füzetét? Mire jó ez?

— Nehezen boldogulok, mert a Bandi írása szinte olvashatatlan.

*

Az elsős Jencit megkérdezi a nagymamája, hogy melyik tantárgyat szereti a legjobban.

— A fizikát.

— De hát ti még nem is tanultok fizikát?

— Éppen azért!

*

— Mondjátok meg nekem, kit nevezünk képmutatónak?

— Képmutató az a gyerek, aki reggel mosolyogva jön az iskolába . . .

*

Az osztály a közlekedőedényről tanul. A tanár felszólítja Tímeát, hogy mondjon egy példát.

— Repülő csészealj — hangzik

a lány válasza. — A szomszédéknál már többször láttam . . .

*

— Mit csináltatok ma az iskolában?

— Semmi különöset, vártuk, hogy mikor jöhetünk haza . . .

*

— Mi a szív feladata? — kérdezi a biológiatanár.

— Hogy dobogjon, ha megijedünk.

Zolit felelteti a matektanár.

— Miből áll a háromszög?

Zoli gondolkodik egy ideig, majd így válaszol:

— Vonalakból . . .

Két barát beszélget:

— Volt már az életedben nagy tévedésed?

— Igen. Egyszer tévedésből délelőtt és délután is elmentem az iskolába . . .

*

Az órán a tevékről van szó. A tanító elmondja, hogy kétféle teve van: egypúpú és kétpúpú.

Pisti jelentkezik:

— Tessék mondani, a púp nélküli teve nyomorék?

*

Sohasem szeretett valami nagyon gyalogolni. Idős korában pedig már azt is sokallta, ha végig

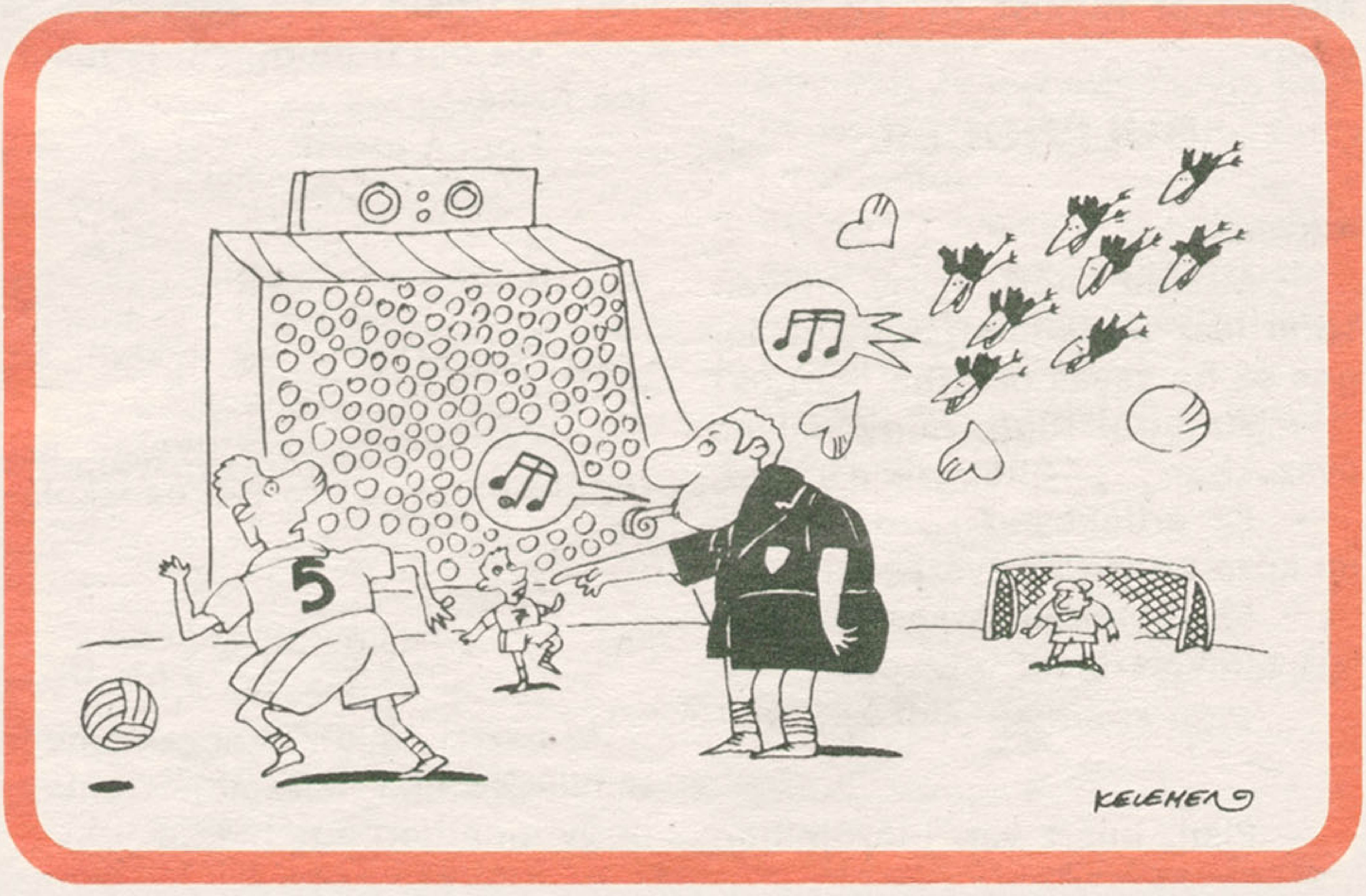

kell menni a szálloda folyosóján vagy udvarán. Az orvos tanácsára könnyedén leszokott az italról, abbahagyta a dohányzást, étkezésében is óvatosabb lett, afelett azonban, hogy mindennap fél órát kelljen gyalogolnia, nem tudott napirendre térni.

— Miért haragszik rám ennyire, doktor? Az alkoholistát az ital, engem a gyaloglás öl és butít!

*

— Tanár úr, honnan tudjuk, hogy a Föld gömbölyű?

— Micsoda kérdés! Még nem láttál földgömböt?

— Szeretném, ha a fiamból tanár lenne.

— Megvannak hozzá a képességei?

— Nincsenek, de nagyon szereti a szünidőt!

*

— Ebben a buktában nincs semmi lekvár!

— Ilyen vékonyban nem is lehet.

— Akkor miért ilyen vékony?

— Mert különben kellene bele lekvár!

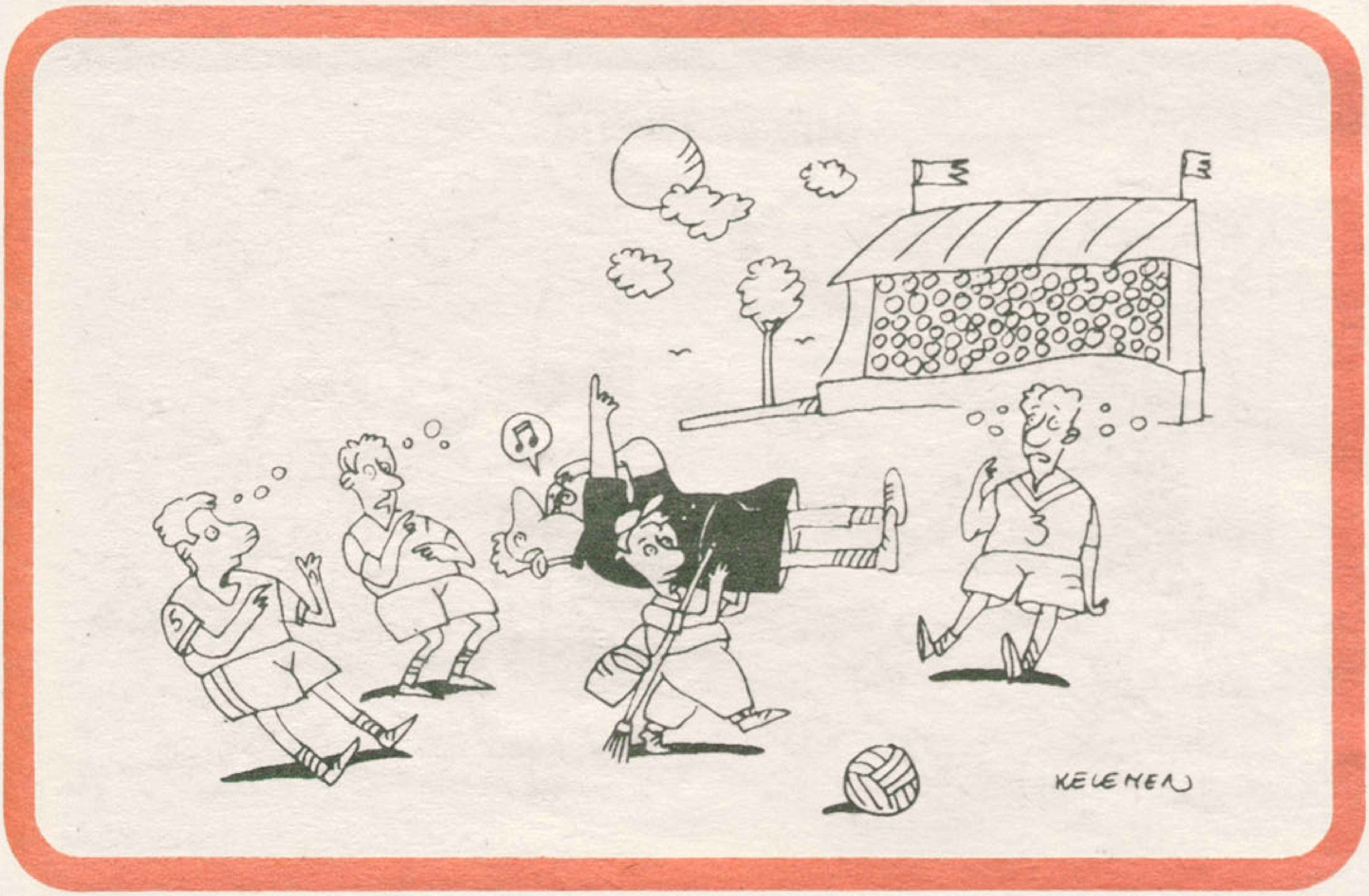

— Gyerekek, ki magyarázza el, hogy mi a fegyelem?

A fegyelem az, amikor a tanító bácsi ránk kiabál, és nekünk nem szabad visszakiabálni.

*

— Mit eszel?
— Egy szendvicset.
— Mivel?
— Mivel éhes vagyok.

HAJSZESZT NEKI!

Az utcán megy két Ó betű. Találkoznak az O-val. Azt mondja az egyik Ó a másiknak:

— Nézd, milyen kopasz!

*

ÜGYES!

Bandi úgy gondolta, hogy mire hazaérkeznek a szülei, meglepetésül megfürdeti a kisöccsét.

— Ugye, Jancsika, nem csinálom rosszabbul, mint a mama?

— Nem, nem, de a mama mindig leveszi a cipőmet . . .

DILETTÁNSOK

ÉLELMISZERBOLTBAN

— Kérek 25 dkg vadászt!

— Puskával vagy puska nélkül tetszik?

*

ÍGY ÉRHETŐ

— Kaptam történelemből egy egyest.

— Nem tanultad meg a leckét?

— De, csak a tanár mindig olyan korból feleltet, amikor én még nem is éltem.

*

TERMÉSZETES

— Mondd, fiam, kik laknak Jugoszláviában?

— Jugoszok meg szlávok . . .

*

EJNYE!

Egy oroszlánkölyök egy embert kerget a fa körül. Az anyja rászól:

— Hányszor mondjam, hogy ne játssz az ennivalóval!

*

ENYHE CÉLZÁS

— Apu, tudod-e, hogy melyik vonat késik legtöbbet? — kérdezi édesapjától Peti.

— Melyik?

— Az, amelyiket tavaly ígértél a születésnapomra! . . .

ÖNVÉDELEM

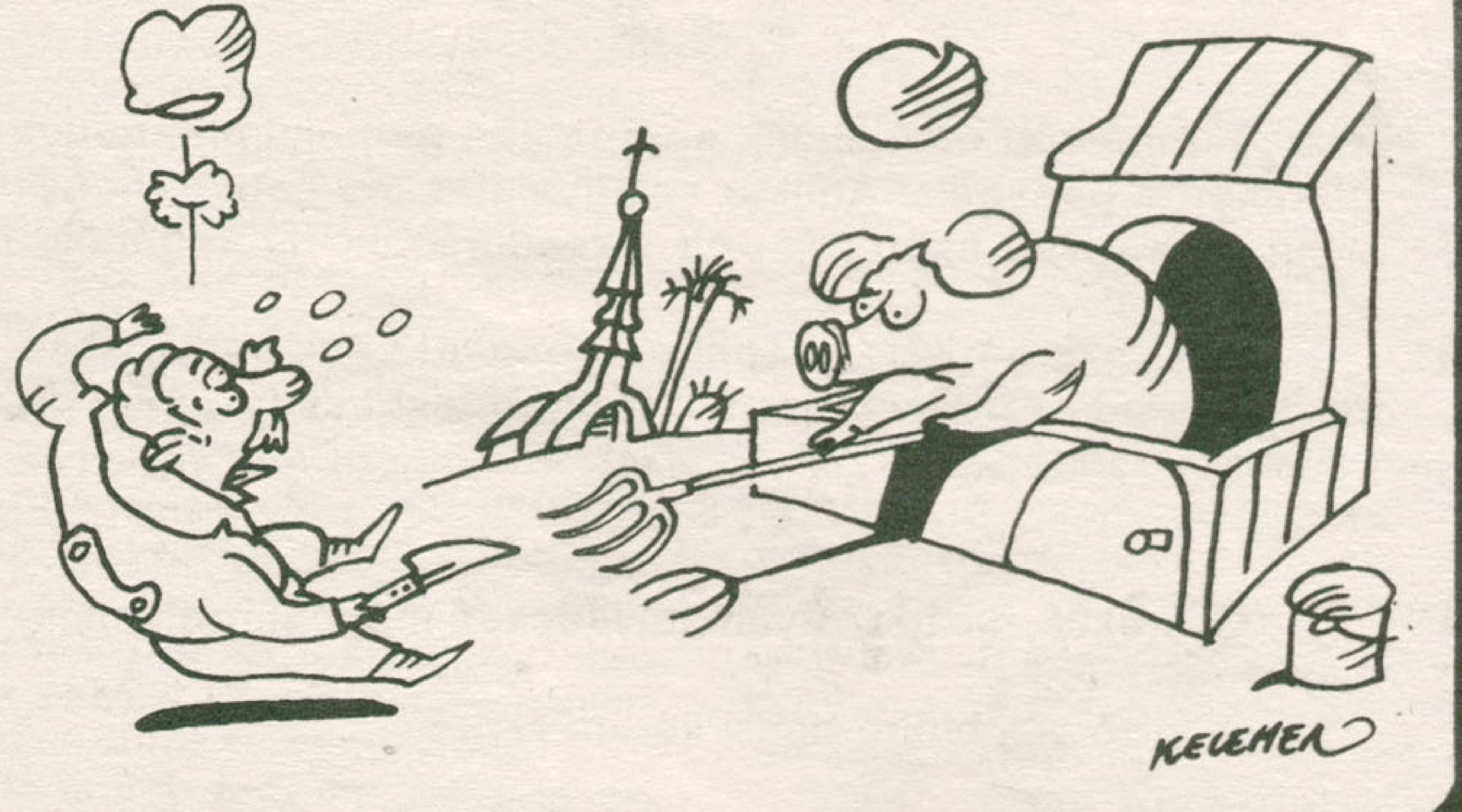

Vegyes felvágott

— Milyen volt az út? — kérdezik a hegymászótól.
— Nyaktörő! De szerencsére csak a lábamat törtem el.

* * *

— Nem tudod, miért tették ki Bélát a sziklamászó csoportból?
— De tudom. Rajtakapták, amikor liften ment fel a hatodik emeletre.

* * *

A francia paraszt hajnalban bekapcsolja a rádiót, és hallja, hogy Mireille Mathieu énekel.
— Szegényke — sóhajt fel —, hát neked is ilyen korán kellett felkelned?

* * *

A rendőrőrsön megjelenik egy polgár, és bejelenti, hogy elszökött a papagája. Amikor az ügyeletes megjegyzi, hogy ilyen csekélység miatt kár volt a rendőrséget háborgatnia, így válaszol:
— Nem akarom visszakapni a papagájt! Csak annyit szeretnék mondani, hogy más politikai nézeteket vallok, mint ő!

* * *

— Gyerekek, ki tud olyan folyadékot mondani, amelyik nem fagy meg?
— A forró víz, tanító bácsi kérem . . .

Tabi László:

MEGMAGYARÁZOM!

Mit mondasz, Benőke? Hogy magyarázzam meg neked a rádiót, ha én értem? Hehehe . . . Izé . . . Nézd, Benőke, én megmagyarázom neked, de tudd meg, hogy a bácsi mindent ért, s ezért illetlenség azt mondani, hogy „ha értem”. És vedd tudomásul Benőke, hogy a bácsi örül, ha az olyan kis gyermekeknek, mint te vagy, Benőke, valamit megmagyarázhat. Csak szépen és illedelmesen kell kérni a bácsit, Benőke, és nem szemtelenül és kihívó hangon, mint ahogyan te kérted, mert akkor a bácsi, mielőtt megmagyarázná neked a rádió működését, előbb illemre tanít. Nagyon szép és derék dolog, Benőke, hogy téged a rádió működése érdekel, és nem csodálom, hogy nem érted, mért tud zenélni az a doboz itt az asztalon, de máskor így mondd: bácsi, kérem szépen, tessék szíves lenni megmagyarázni nékem, hogyan működik a rádió, hiszen a bácsi mindenhez ért. Na látod, Benőke, így már egészen másképpen hangzott volna a te kérésed, és ha így mondtad volna, akkor a bácsinak nem kellett volna téged kioktatni, mielőtt megmagyarázza, hogy hogyan is működik a rádió. Mert hidd el, kisfiam, hogy sokkal szebb, ha egy ilyen kisfiú — mint te vagy, Benőke — mindenkivel szépen, udvariasan beszél, mert akkor csak barátokat szerez, s az udvarias kisfiúnak a bácsi is sokkal szívesebben magyarázza meg, hogy hogyan is működik a rádió, mert hidd el, kisfiam, nem olyan boszorkányos dolog az, megvan annak a maga magyarázata. Csak persze az kell hozzá, hogy a bácsinak kedve legyen megmagyarázni, de hát hogyan is lehetne kedve, amikor elszomorítod őt az udvariatlanságoddal. Majd ha felnősz, kisfiam, látni fogod, hogy illedelmes magaviselettel mindent el lehet érni — nemcsak az ilyen csekélységet, mint a rádió megmagyarázása —, az udvariatlansággal pedig semmit sem lehet elérni, ezt jegyezd jól meg magadnak, Benőke. Na, mármost kisfiam, ami a rádiót illeti — ne nézz rám, kisfiam olyan tágra meredt szemmel, aki kíváncsi, az hamar megöregszik, látod a bácsi sosem kíváncsi, te meg milyen kíváncsi vagy —, szóval ami a rádiót illeti, már régen tudnád, ha nem kellene folyton illemre nevelni. De hidd el, kisfiam, hogy bármennyire is érdekes a rádió működése — amit mindjárt megmagyarázok —, az illedelmes magaviselet is fontos, és hiába tudsz te bármlyen sokat bármiről, rossz modorod miatt semmire sem fogod vinni. Hogy micsoda? Hogy beszéljek már a rádióról? Még sürgetni merészelsz? Mars innen, haszontalan kölyök!

Állati...

Megbeszélte az elefánt és az egér, hogy együtt mennek nyaralni. El is indultak. Az elefánt valamivel előbb ért a vízpartra. Már javában lubickolt, amikor odaért az egér, és rászólt:

— Elefánt, gyere ki a vízből!

— Nem megyek!

— Elefánt, gyere ki a vízből!

— Nem megyek.

— Mondom, hogy gyere ki a vízből!

— Na jó, kimegyek. Mit akarsz?

— Csak azt akarom megnézni, hogy nem húztad-e fel a fürdőnadrágomat . . .

*

— Ma valami szerencsétlenség ér — mondja az egyik macska a másiknak.

— Honnan veszed?

— Reggel egy fekete autó száguldott el előttem . . .

*

— Mostanában nem látni téged a társaságban! — mondja az egyik hernyó a másiknak. — Mi van veled?

— Tudod, begubóztam . . .

*

— Papa, miért kukorékolnak olyan kora hajnalban a kakasok?

— Igyekezniük kell, mert ha a tyúkok felébrednek, már úgysem jutnak szóhoz.

*

— Rémes, hogy a papagájom egy szót sem szól, de az ajtó nyikorgását utánozza egész nap. Mit csináljak vele?

— Próbáltad már megolajozni?

*

A boltban egy férfi egérfogókat válogat. Már kiválasztotta a megfelelőt, amikor a boltos megkérdezi tőle:

— Becsomagoljam, kérem?

— Nem — mondja dühösen a vevő —, majd ideküldöm magának az egereket . . .

*

— Fiam! Egy békát találtam a zsebedben!

— Micsoda! — rémül meg a fiú. — Hát a két egér már nincs ott?

Videó

ÉLŐ ADÁS

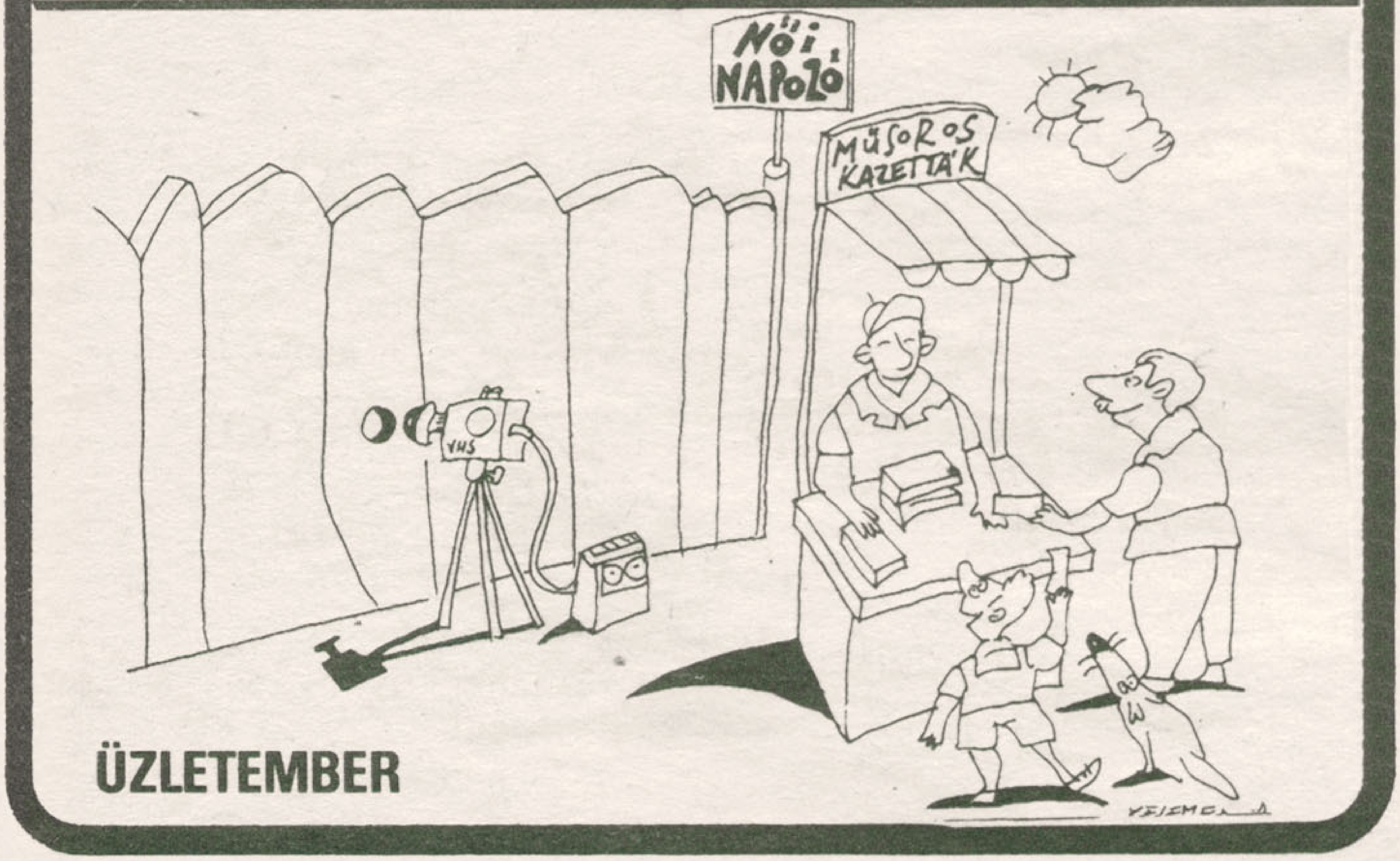

ÜZLETEMBER

MENŐ MANÓ

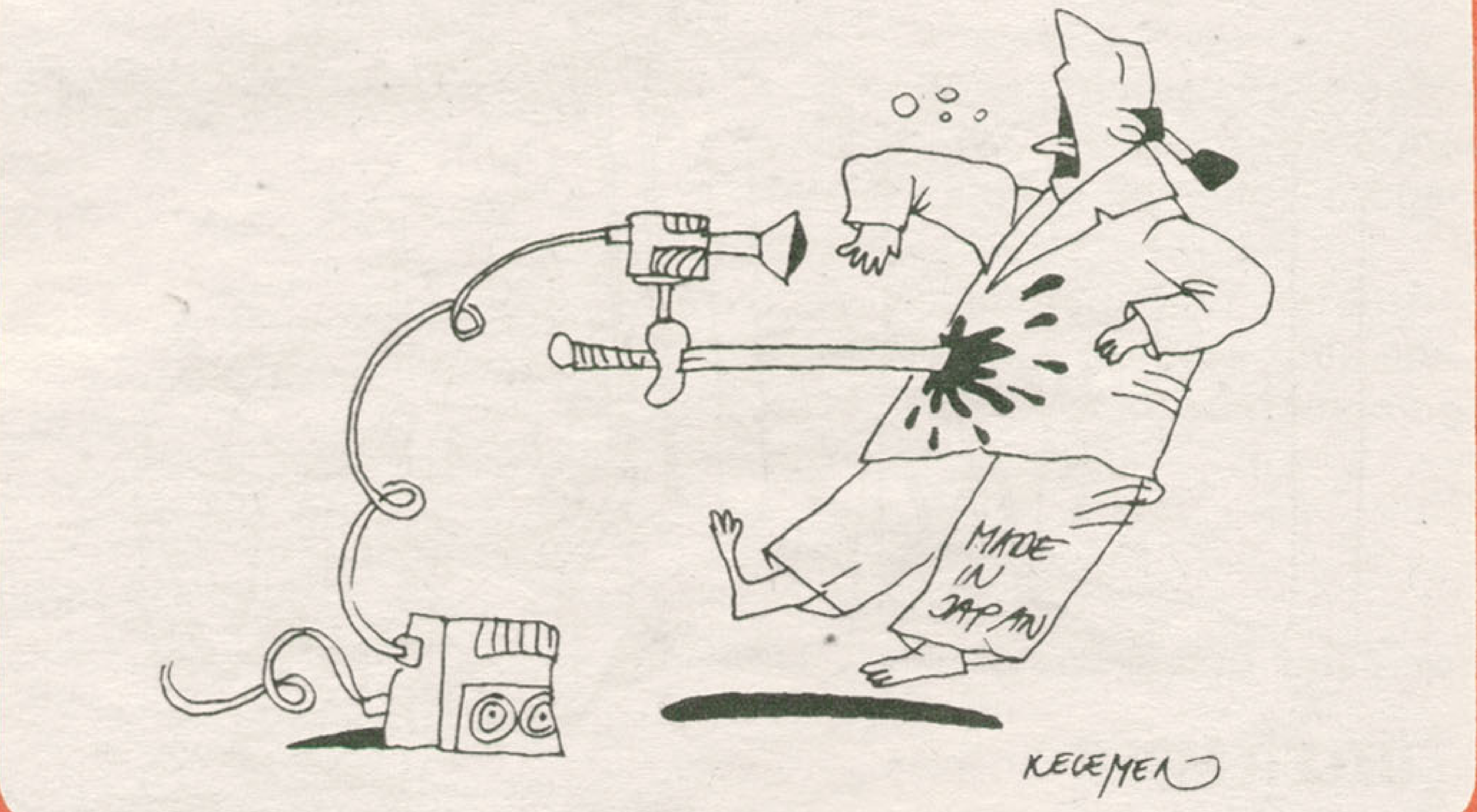

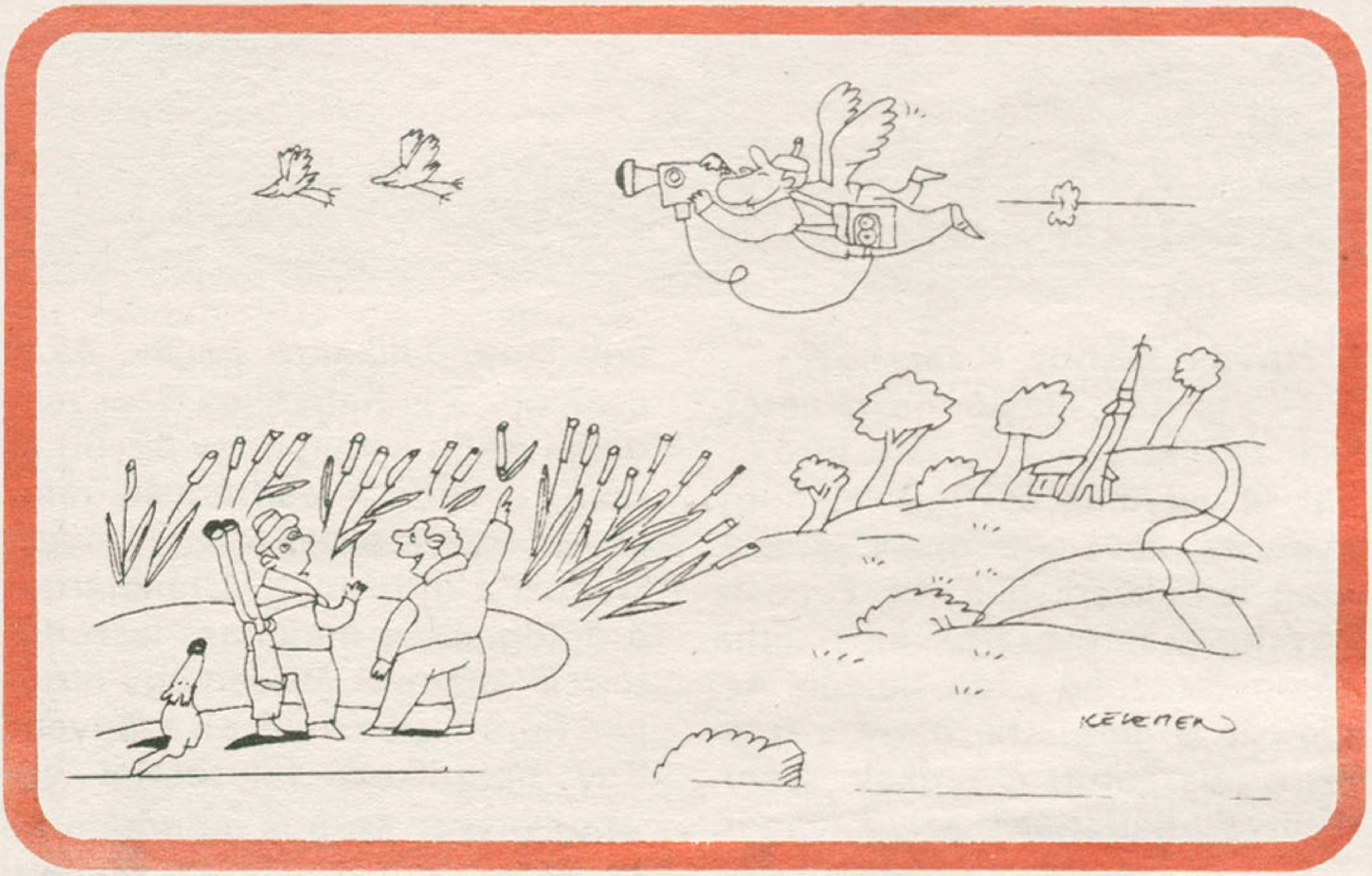
KELEMEN

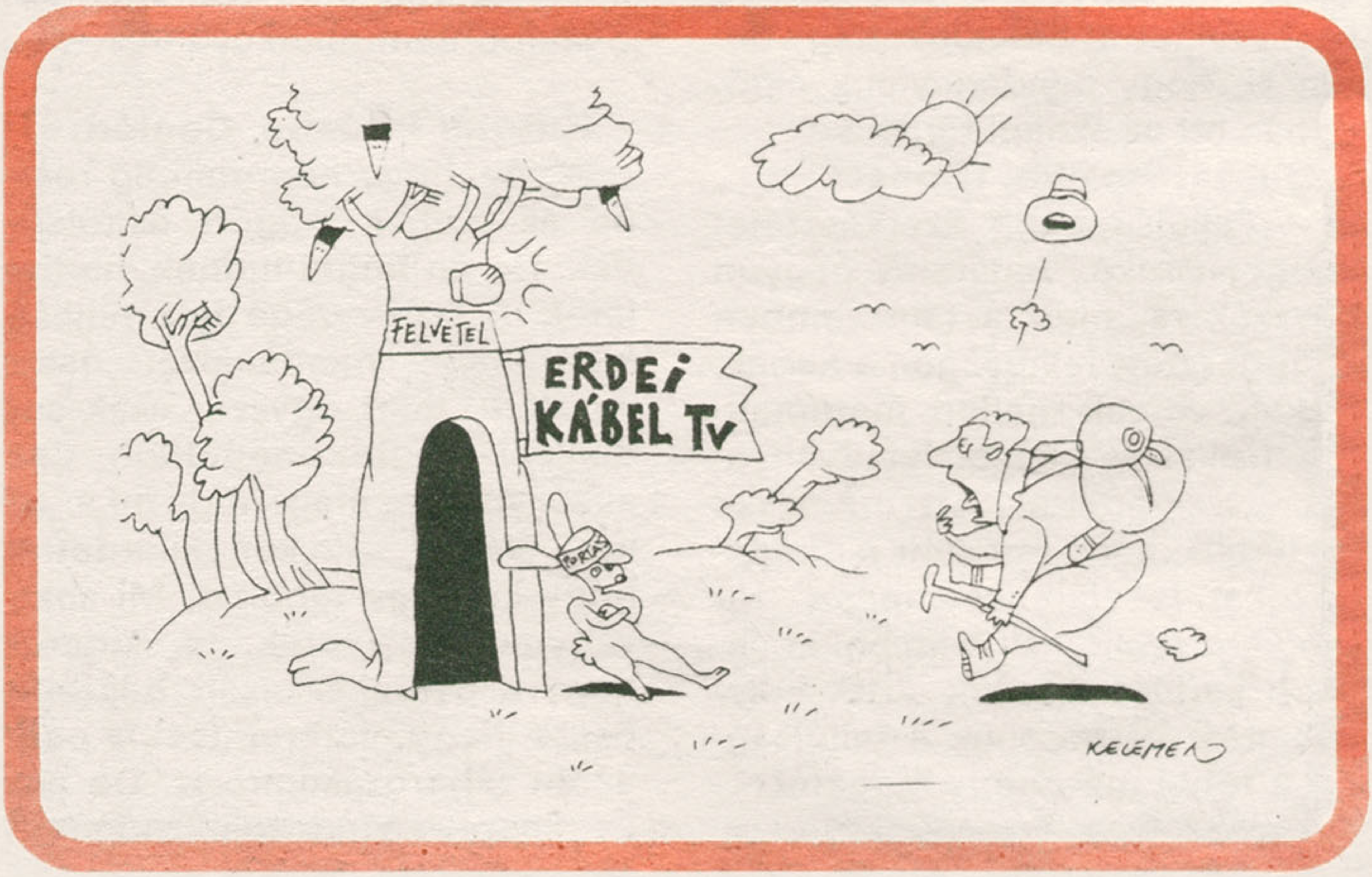
FELVÉTEL
ERDEI KÁBEL TV
KELEMEN

A HAHOTA KÉRDÉSE:

MI JUT ESZEDBE A SÚGÁSRÓL?

Havasi Gábor, Keszthely:

— Egy nap, amikor hasra vetette magát az egész osztály. Bíró tanár úr ugyanis észrevette, hogy gyanúsan sokat tudunk töriből. Még a bukásra álló Kis Fecó is úgy fújta az évszámokat, mintha komputer lenne a feje helyén. Aztán azt is meglátta, hogy a felelésre felszólított gyerekek, szemlesütve hadarják az anyagot. Ezért kivezényelt a padból, és hasra fektetett bennünket. Így derült ki, hogy mindannyiunk cipőtalpán ott az aznapi törilecke.

Huszár Rozika, Újpest:

— Faliújságunk szerkesztője: Pongor Gizike. Tanáraink nagyon büszkék rá, mert a tanteremben kifüggesztett faliújságon a képek, cikkek, versek mellett matematikai, fizikai és kémiai feladványokat is szerepeltet. Azt már csak mi tudjuk, hogy óra előtt a megoldásokat is alája csempészi. Ha táblához szólítanak bennünket, inkább kerülőt teszünk, csak hogy pillantást vethessünk a faliújságra. A többi már megy magától.

Tisza Péter, Eger:

— A szomszédunkban lakik egy lány. Julikának hívják. Akárcsak én, ő is hetedikes. Már mindenki elkönyvelte, hogy együtt járunk, amikor a padtársam megsúgta, hogy látta őt egy másik sráccal a mozi előtt. Utánajártam a dolognak, s majdnem leszédültem a lábamról. Hiszen egy ötödikes fiúról volt szó. Ilyen szégyent! Egy hetedikest felcserélni egy ötödikessel. Meg is mondtam neki, és mi volt a válasz: „Mellette legalább nem unatkozom!"

Katona Piroska, Cegléd:

— Az, hogy nem mindig rossz, ha az ember mögött összesúgnak. De én bőgni tudnék, ha ilyet látok. A tanév vége felé teljesen kiborultam, mindenkivel összevesztem, mert egyszer csak sugdolózni kezdtek mögöttem. Csak akkor tudtam meg, hogy mi a „bajuk" velem, amikor kihirdették, hogy ki megy táborba. Mi sokan vagyunk testvérek, s kiderült, hogy a gyerekek azért beszéltek össze, hogy előteremtsék a pénzt az én táborozásomra is. De amikor összevesztem velük, mindannyian visszakérték . . .

Szilágyi Kati, Miskolc:

— Az, hogy a tavasszal előre ittam a medve bőrére. A tesóm megsúgta, hogy anyuék születésnapomra egy ötezer forintot tartalmazó betétkönyvet akarnak átadni nekem. Azt csinálhatok a pénzzel, amit akarok. Kértem is gyorsan Banditól kölcsön egy százast, hogy a cukrászdában megünnepeljük a jó hírt. Az iskolában pedig a barátnőmet vágtam meg egy másik százasra, mert a tanár nénitől megvehettem a kedvenc könyvemet. Szó, ami szó, mire elérkezett a szülinap, már körülbelül egy ezressel tartoztam. A tesómnak jó füle volt, a betétkönyvet valóban megkaptam az ötezressel, de a pénzt csak 16 éves koromban válthatom ki.

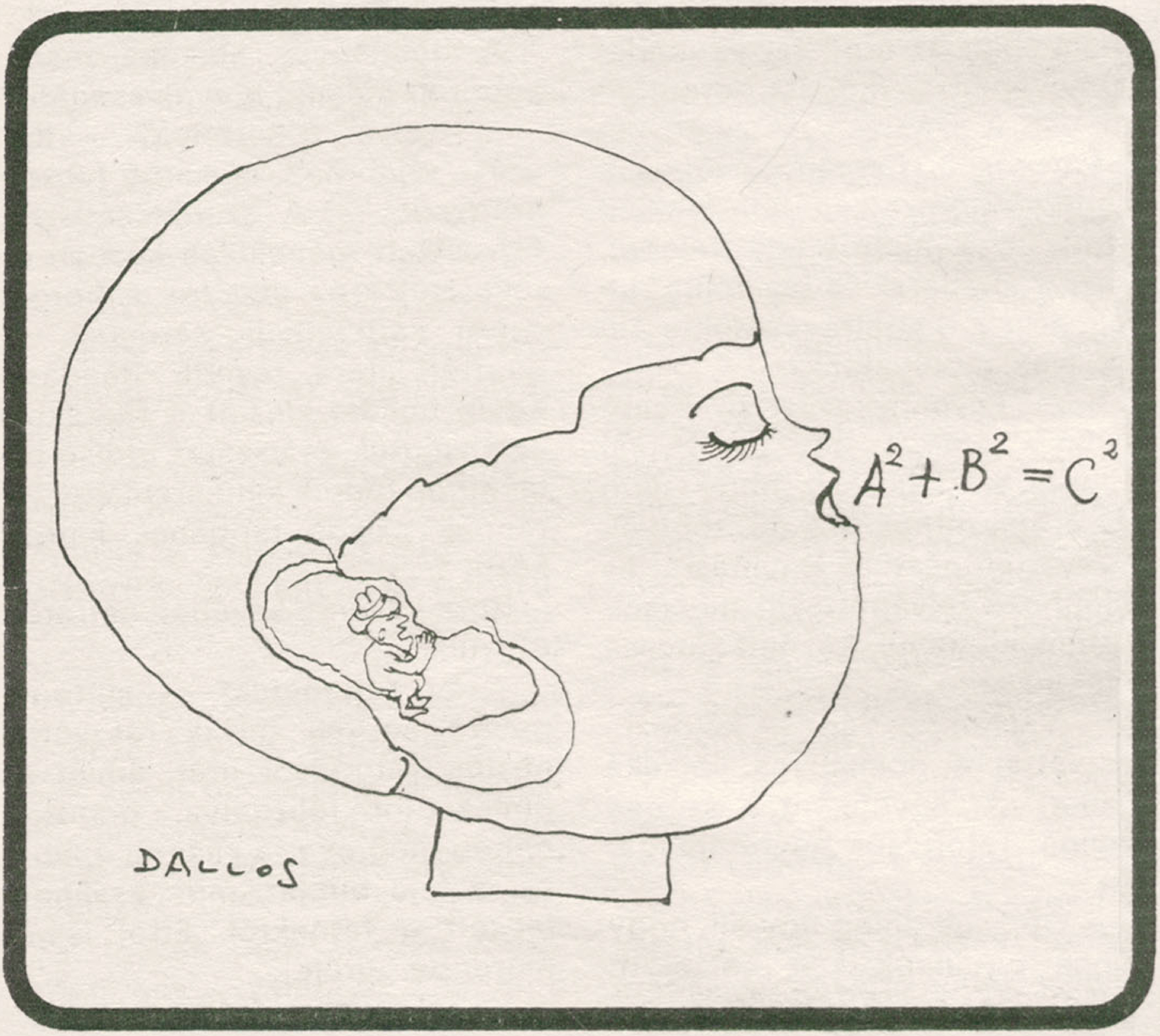

Erdei kaland

Kicsomagoltuk az elemózsiát, és éppen neki akartunk látni a falatozásnak, amikor nagy szárnysuhogással egy kacsa nagyságú, rendkívül tarka tollazatú madár ereszkedett közénk.

— Szeretettel köszöntelek benneteket az erdő fái és madarai nevében — mondta behízelgő hangon a szárnyas. — A nevem Tátottcsőr, a dolmányos libikóka madarak nemzetségéből. Nekem jutott az a megtisztelő feladat, hogy a „madarak és fák napja" alkalmával a rendelkezésetekre álljak. Nos, indulhatunk?

Rozs Levente zavartan csapkodta a tenyerét egy szál gyulai kolbásszal. Látszott, hogy nem ura a helyzetnek. De mi, többiek is zavartan néztünk egymásra, és különböző felvágottakat morzsolgattunk idétlenül. Kezdett kínossá válni a csend.

— Valami baj van? — kérdezte részvéttel a dolmányos libikóka madár, aki egyébként a szépen csengő Tátottcsőr névre hallgatott.

— Öö . . . a dolog úgy áll, hogy sajnos pirulnunk kell ön előtt, kedves izé . . . Tátottcsőr úr! — nyöszörgött végre a gátlástalan Dobrai. — Ugyanis az ősszel egy ízben üldözőbe vettük egyik rokonát, és több lövést is leadtunk rá . . . csúzlival! Reméljük, nem esett baja annak a derék embernek . . . vagy mi?

A dolmányos libikóka madár veszített valamit a nyájasságából.

— Szóval ti tettétek? — kérdezte szigorúan, és karba fonta a szárnyait. — A szerencsétlen a fejvesztett menekülés közben eltévesztette az utat, és a horgas csőrű karmantyús sármány vadászterületére tévedt. Ráadásul egyik fiókája kiesett a fészekből az éhségtől, és csak az utolsó pillanatban tudtuk kimenteni egy vérengző csíkos tappancs karmai közül . . .

Rozs Levente kezében kettétört a gyulai.

— Ez rettenetes! — suttogta megtörten, és mi is részvéttel néztük Tátottcsőr urat, amint az emlékektől felizgatva, gondterhelten meg akarta vakarni a lábával a feje búbját, mire csaknem leesett a fatönkről. Ettől ismét méregbe gurult.

— Jó! — csattogta a csőrével.

— Akkor felkeressük az erdő legöregebb lakóját, az Agg Topolyát. Gyerünk! . . .

— Egy pillanat! — pattant fel a szelíd Untermann, és messzire hajította a keményre dagasztott parizert. — Köztem és az Agg Topolya között valóságos szakadék tátong! . . .

— Miféle szakadék?! — kárált az erdő követe. Ilyen hangokat csak akkor bocsátanak ki magukból, ha párjukért küzdenek. — Arrafelé nincs semmiféle szakadék! Indulás!!

— Igazán nem akarom felbőszíteni önt — válaszolt hidegen a szelíd Untermann —, de egy apróságra mindenképpen tekintettel kell lennünk. Mintegy két héttel ezelőtt belevéstem az Agg Topolya kérgébe a Rúgkapa FC teljes csapatát, a tartalékokkal együtt. Az ilyesmi alkalmas arra, hogy elmérgesítse a viszonyt.

— Kezdem azt hinni — dohogott a dolmányos libikóka —, hogy tulajdonképpen büntetésből szemeltek ki erre a feladatra!

— Talán egy kis krémtúrót, kedves Tátottcsőr úr! — próbálkozott esetlenül a dagadt Puffer.

— Szolgálatban nem eszem! — vetette oda nyersen a haragos madár. — Inkább innék valamit. Úgyhogy most azonnal felkeres-

CSAK KERÜLNE A KEZEM KÖZÉ AZ A KARL MAY!
KELEMEN

FOGADJUNK TE MAMLASZ, HOGY KILÓMÉTERPÉNZT SE FIZET NEKED!
KELEMEN

sük mindannyiunk éltető elemét, a halkan csobbanó Vedelőke-patakot.

A vézna Paszomány Bandi kétségbeesetten tiltakozni próbált, de leintettük . . .

A halkan csobbanó Vedelőke-patak helyén valami sűrű, iszapos massza hömpölygött. Kísérőnk üveges tekintettel meredt a vigasztalan látványra.

— Ki tette ezt? — suttogta. — Ki tette ezt? . . .

— Én tettem — motyogta a vézna Paszomány Bandi. — Tegnap délután egy ügyes kis gáttal eltorlaszoltam a patakot . . . úgy látszik, megáradt . . .

Tátottcsőr úr elvesztette minden jólneveltségét. Dühösen a földhöz vágta a szemüvegét, toporzékolt, és közben egyre bántóbb hangon berregni kezdett . . .

. . . És akkor felébredtem. Az óra berregett.

* * *

. . . Kicsomagoltuk az elemózsiát, és éppen neki akartunk látni a falatozásnak, amikor nagy szárnysuhogással egy kacsa nagyságú, rendkívül tarka tollazatú madár ereszkedett a tisztásra. A gátlástalan Dobrai már emelte is a csúz-

ÉN EREDETILEG BABLEVESNEK AKARTAM ÖLTÖZNI!
GULP GULP
SNIFF
NINÓ
O_2
I LOVE YOU
NOS? TANÁR ÚR? MI VOLT AZ A MÚLTKORI MATEK KETTES?
BRAKE
KECSKEMÉTI

lit, de én szelíden lefogtam a kezét.

— Ne lőj, vandál lélek! — suttogtam. — Ez Tátottcsőr úr, a dolmányos libikókák családjából. Inkább kövessük őt, és rengeteg élményben lesz részünk!

— Ez hülye lett — közölte a többiekkel a diagnózist a gátlástalan Dobrai, és rálőtt a madárra.

Tátottcsőr úr elrepült, és közben szomorúan csóválta a fejét. De lehet, hogy csak én láttam így . . .

NAIV RÓKA

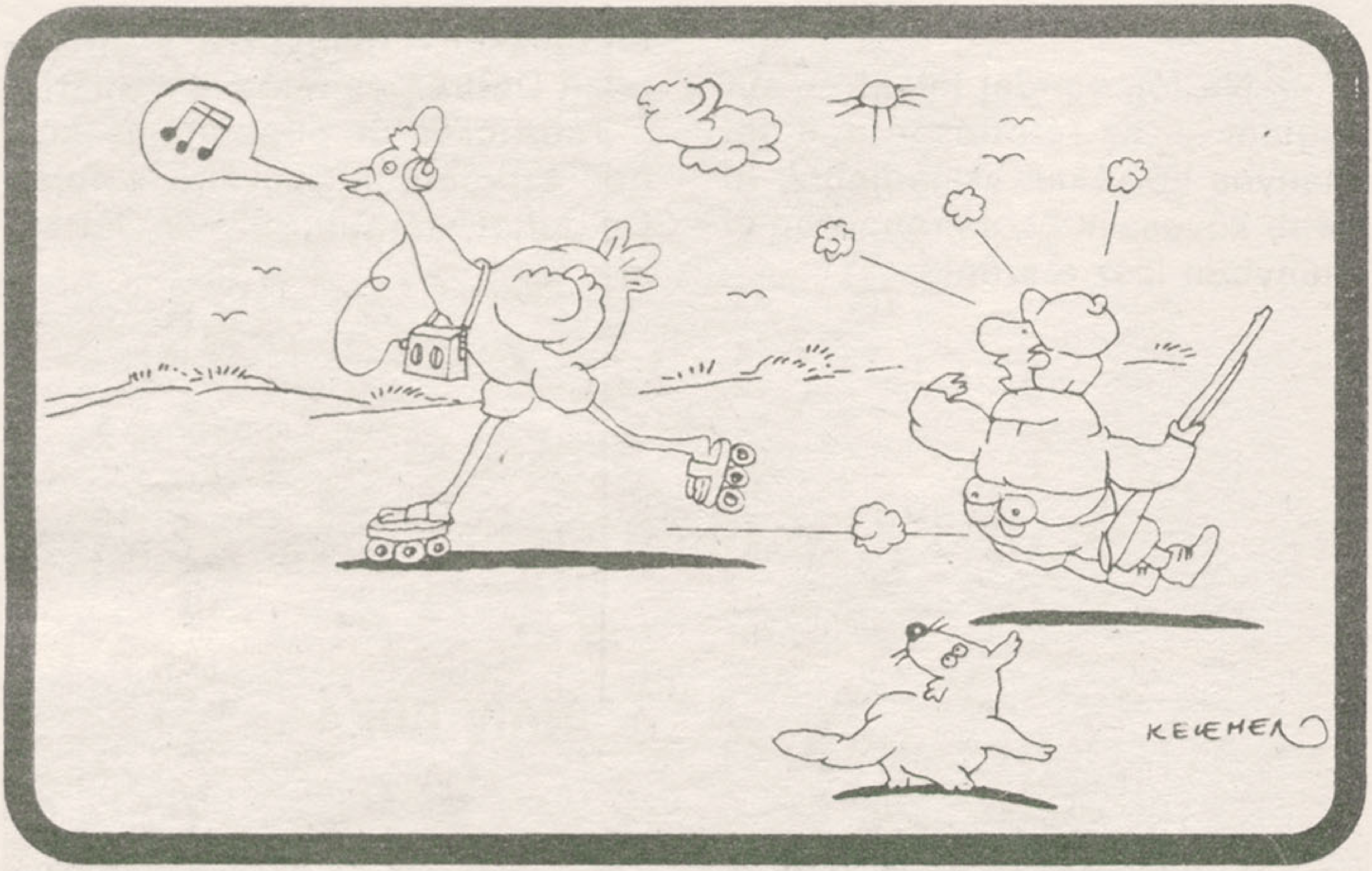
KELEMEN

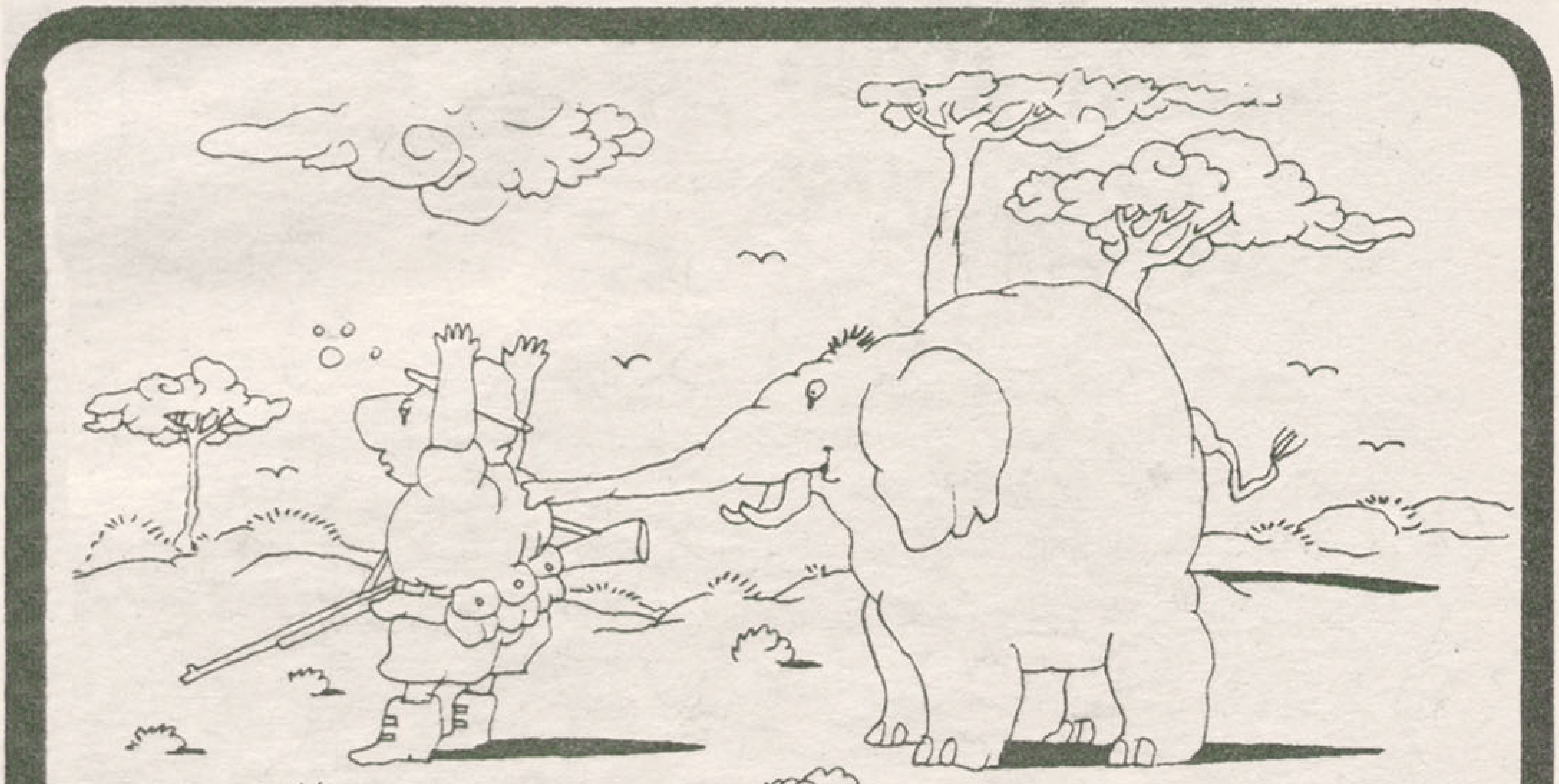
KELEMEN

PIF ● A TIZEDIK DIMENZIÓBAN

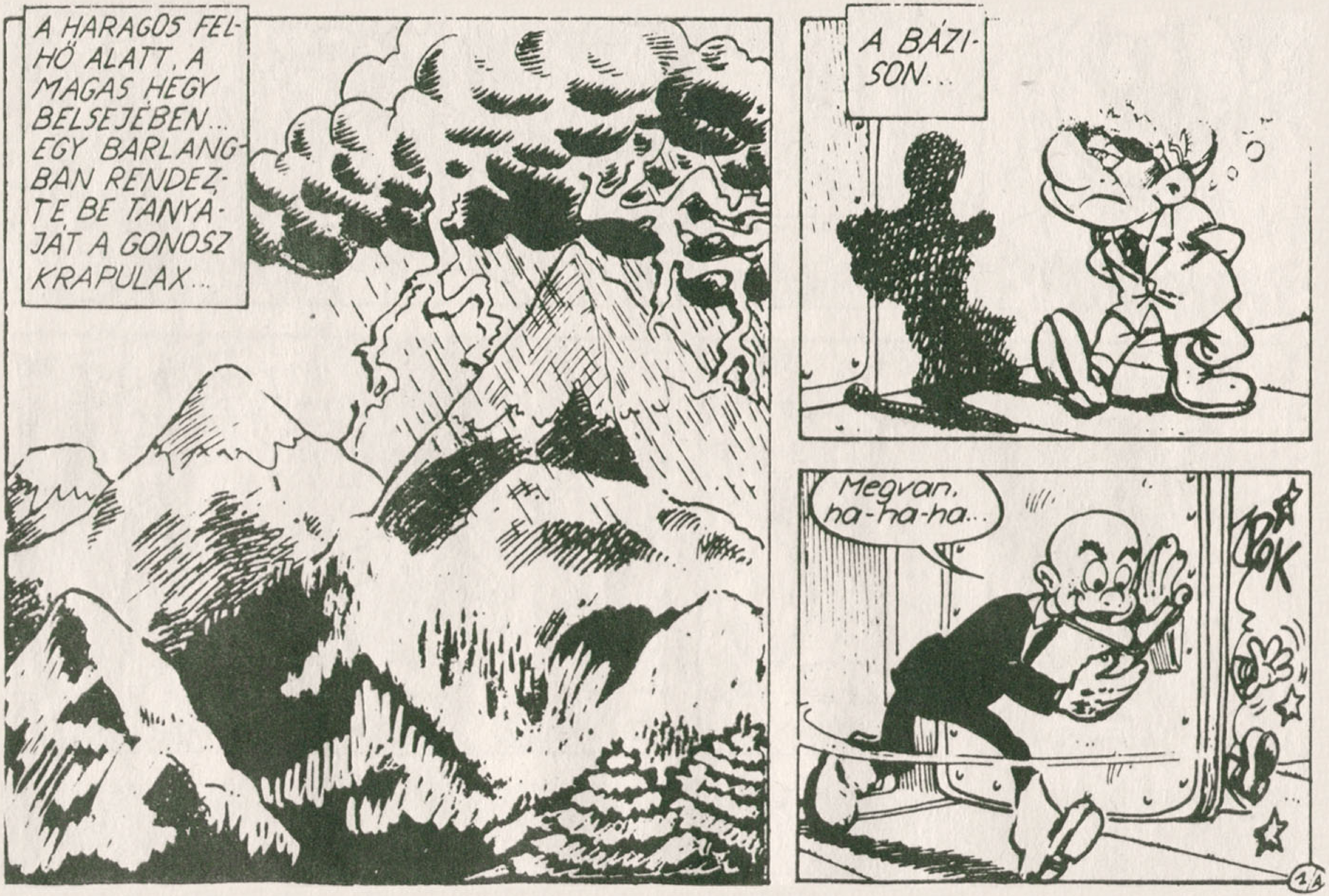

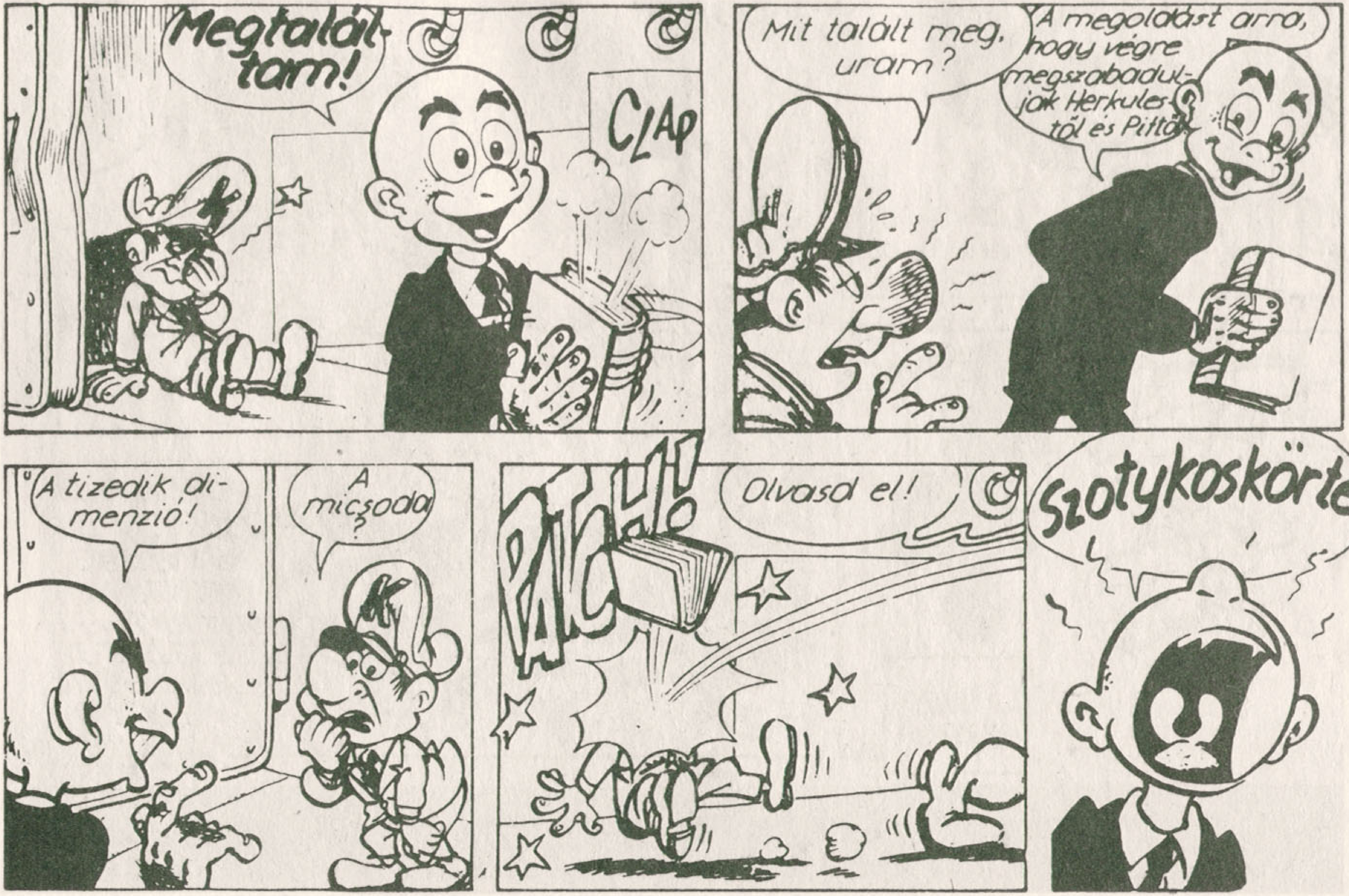
Megtaláltam!
CLAP
Mit talált meg, uram?
A megoldást arra, hogy végre megszabadul-jók Herkules-től és Piltó
A tizedik dimenzió!
A micsoda?
PATCH!
Olvasd el!
Szotykoskörte!

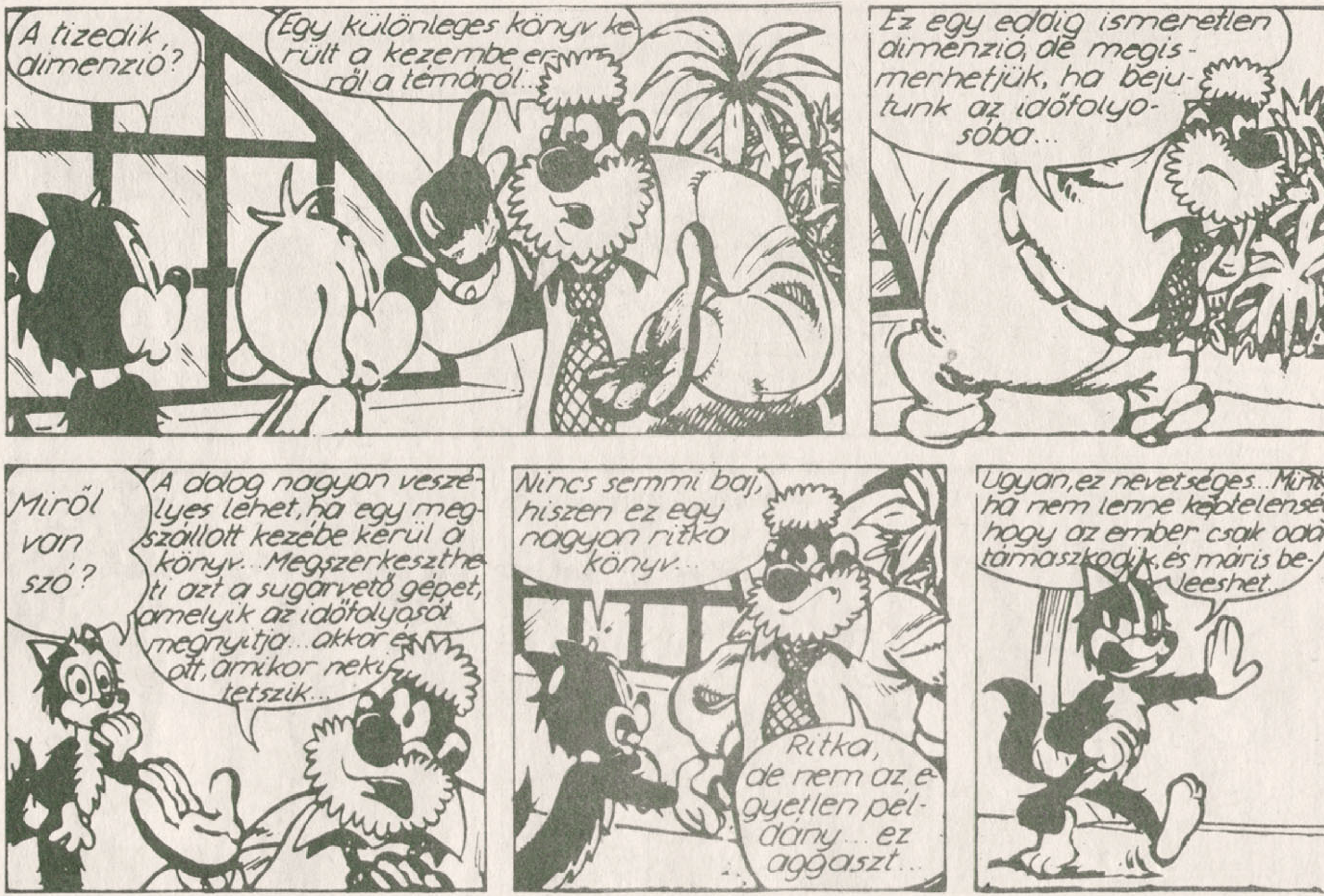
A tizedik, dimenzió?
Egy különleges könyv került a kezembe erről a témáról...
Ez egy eddig ismeretlen dimenzió, de megismerhetjük, ha bejutunk az időfolyosóba...
Miről van szó?
A dolog nagyon veszélyes lehet, ha egy megszállott kezébe kerül a könyv... Megszerkesztheti azt a sugárvető gépet, amelyik az időfolyosót megnyitja... akkor és ott, amikor neki tetszik...
Nincs semmi baj, hiszen ez egy nagyon ritka könyv...
Ritka, de nem az egyetlen példány... ez aggaszt...
Ugyan, ez nevetséges... Mintha nem lenne képtelenség, hogy az ember csak odatámaszkodik, és máris beleeshet...

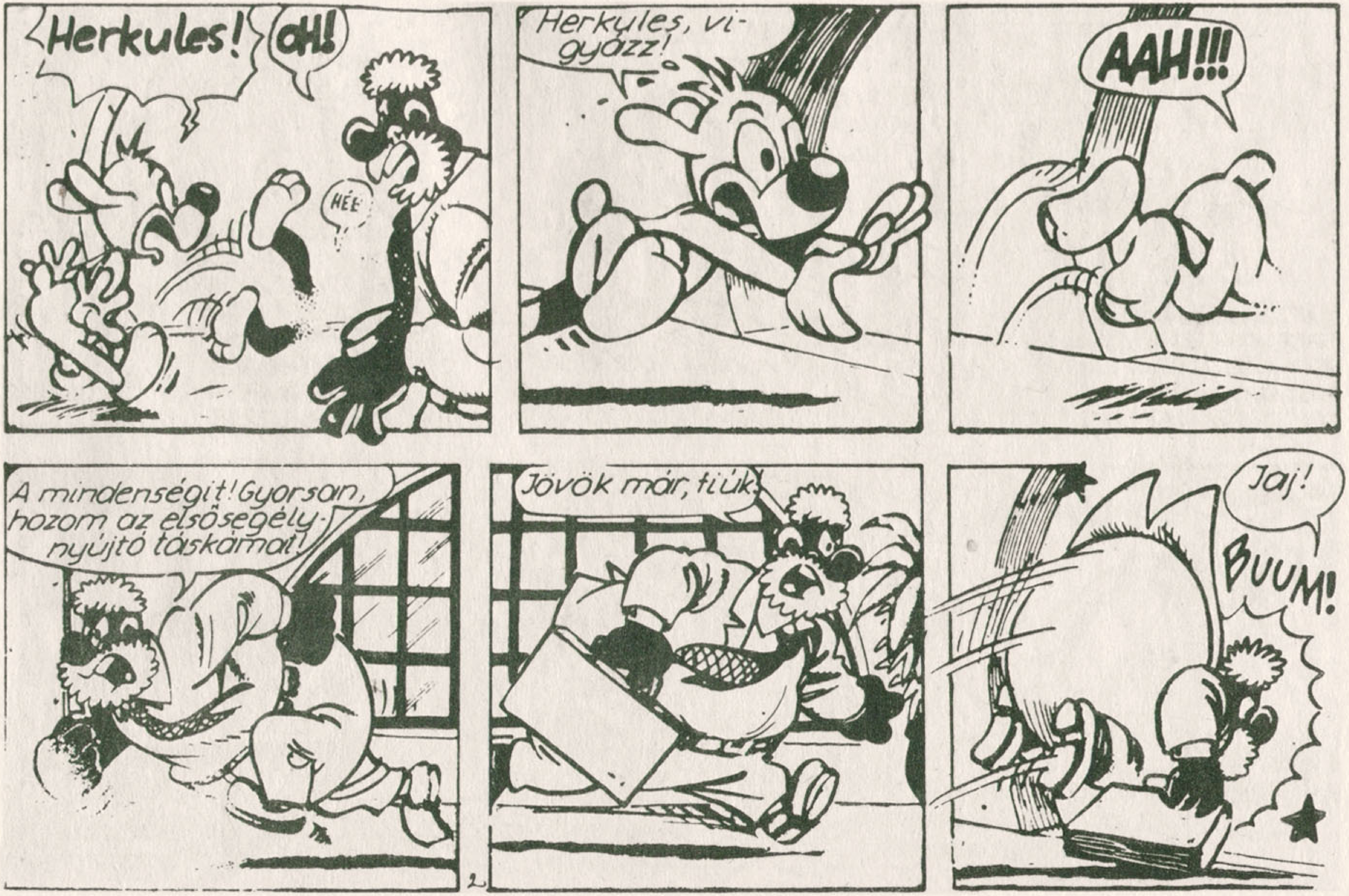
Herkules!
OH!
HÉE
Herkules, vigyázz!
AAH!!!
A mindenségit! Gyorsan, hozom az elsősegélynyújtó táskámat!
Jövök már, tiúk!
Jaj!
BUUM!

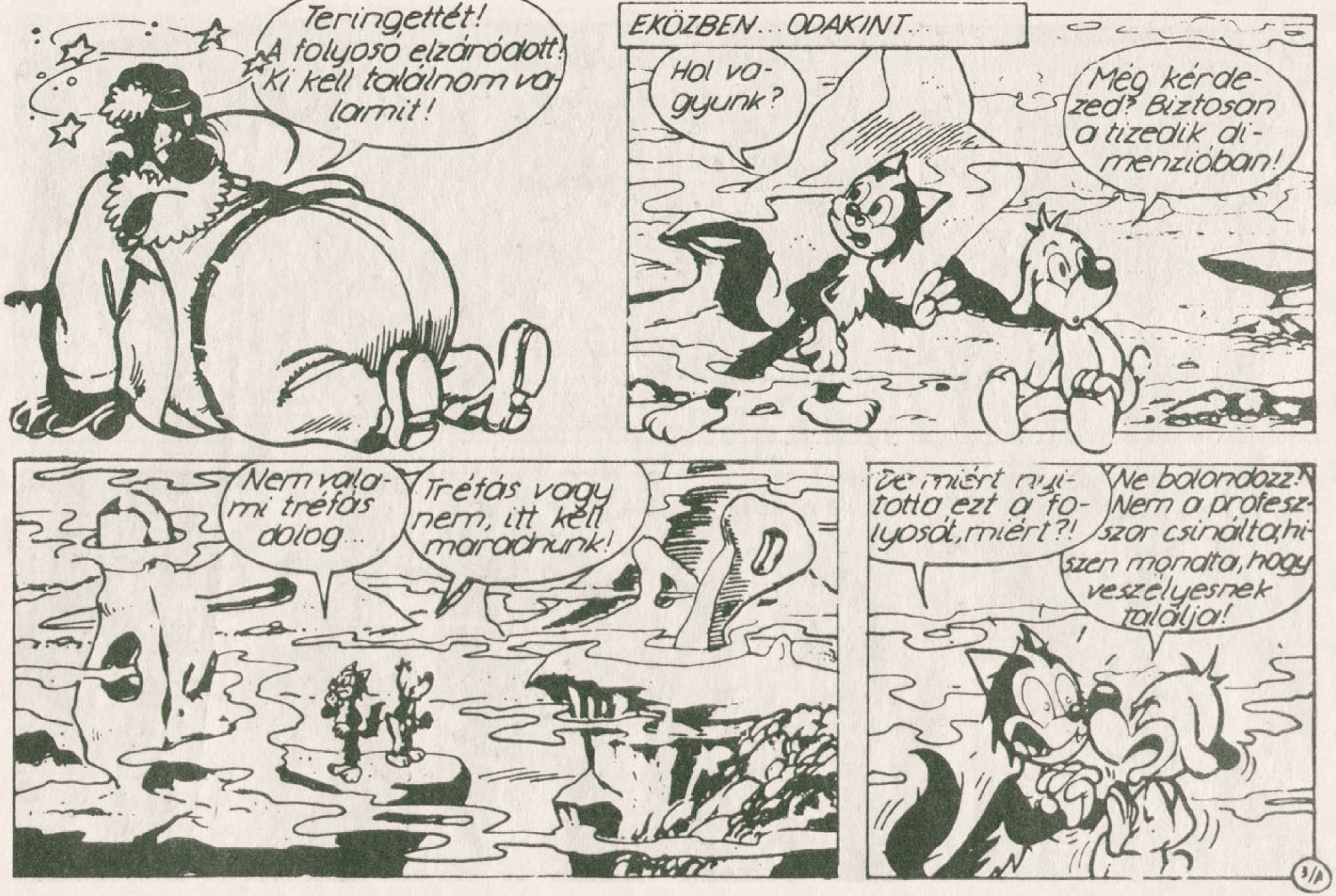
Teringettét! A folyosó elzáródott! Ki kell találnom valamit!
EKÖZBEN... ODAKINT...
Hol vagyunk?
Még kérdezed? Biztosan a tizedik dimenzióban!
Nem valami tréfás dolog...
Tréfás vagy nem, itt kell maradnunk!
De miért nyitotta ezt a folyosót, miért?!
Ne bolondozz! Nem a professzor csinálta, hiszen mondta, hogy veszélyesnek találja!

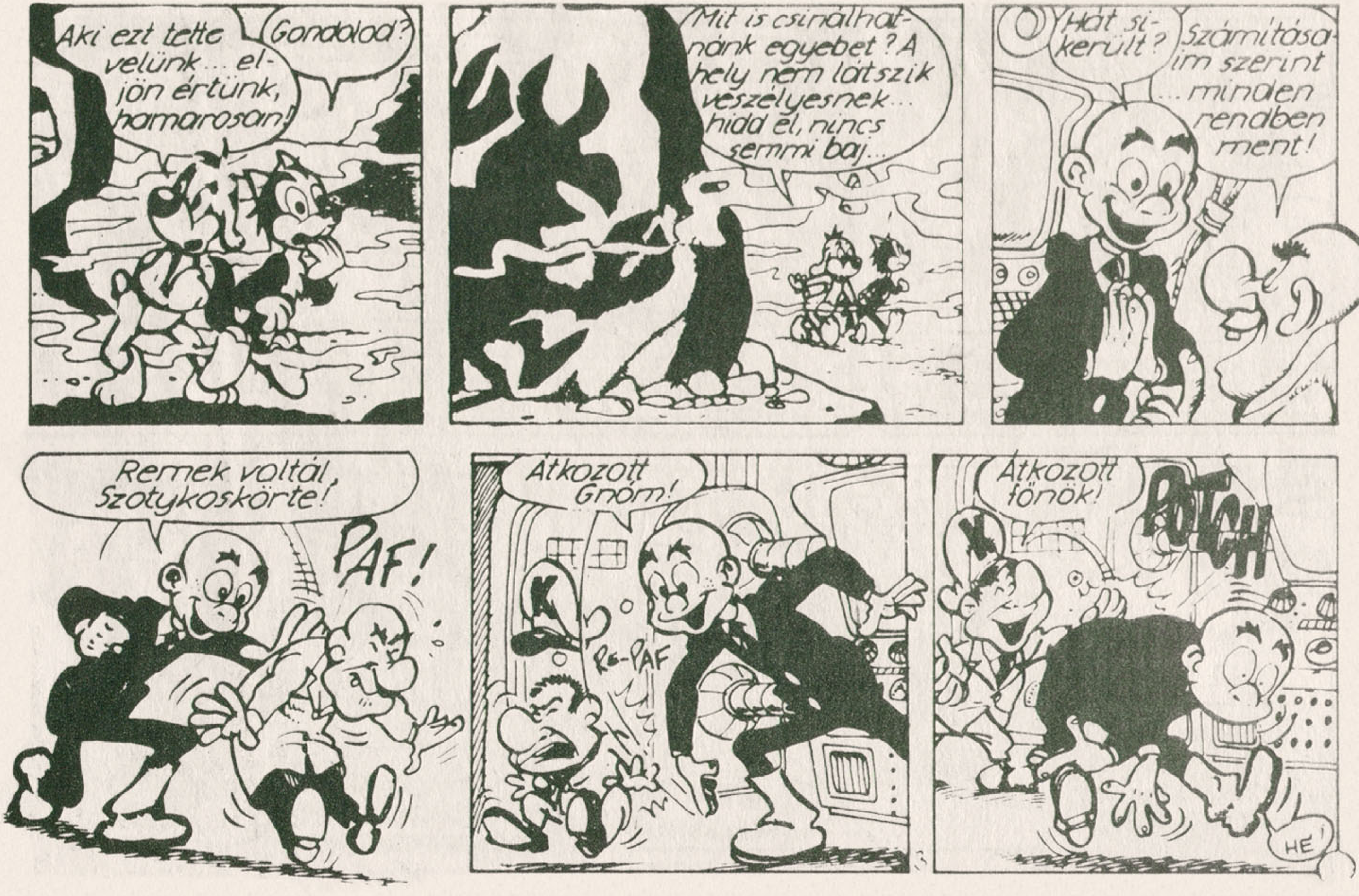
Aki ezt tette velünk... eljön értünk, hamarosan!
Gondolod?
Mit is csinálhatnánk egyebet? A hely nem látszik veszélyesnek... hidd el, nincs semmi baj...
Hát sikerült?
Számításaim szerint ...minden rendben ment!
Remek voltál, Szotykoskörte!
PAF!
Átkozott Gnóm!
RE-PAF
Átkozott főnök!
POTCH
HE!

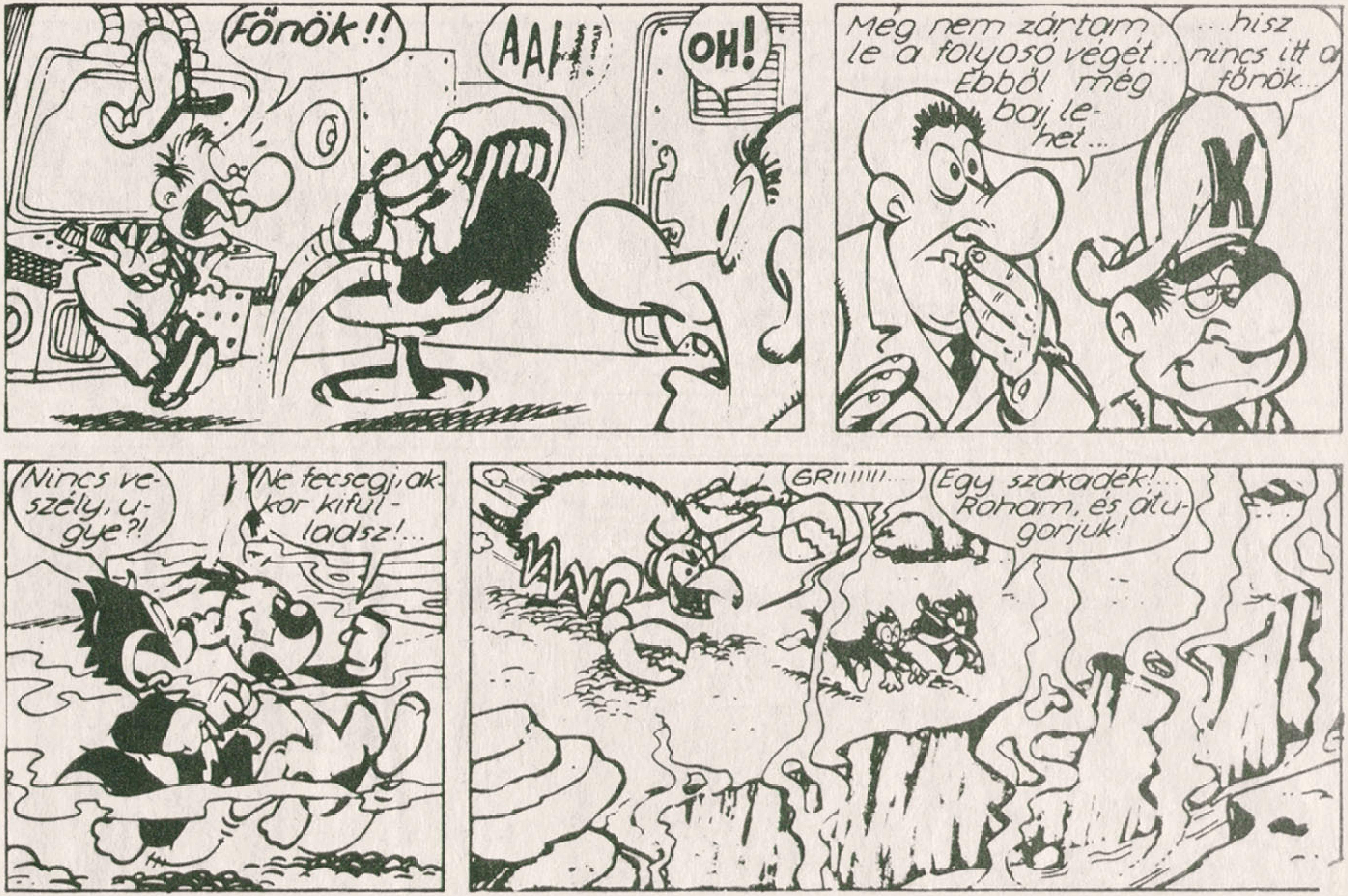
Fönök!!
AAH!
OH!
Még nem zártam le a folyosó végét... Ebből még baj lehet...
...hisz nincs itt a főnök...
Nincs veszély, ugye?!
Ne fecsegj, akkor kifulladsz!...
GRIIIIIII...
Egy szakadék!... Roham, és átugorjuk!

YAAAAA
YAAA!
Én is... neem... túl széles!
GASP!
PFIUU...
Te mondtad!
De megmenekültünk...
...meg-...me-...ne?
KICSIT TÁVOLABB...
Köszönöm, elég volt... Már háromszor vettem ebből a finomságból...
Nekem...

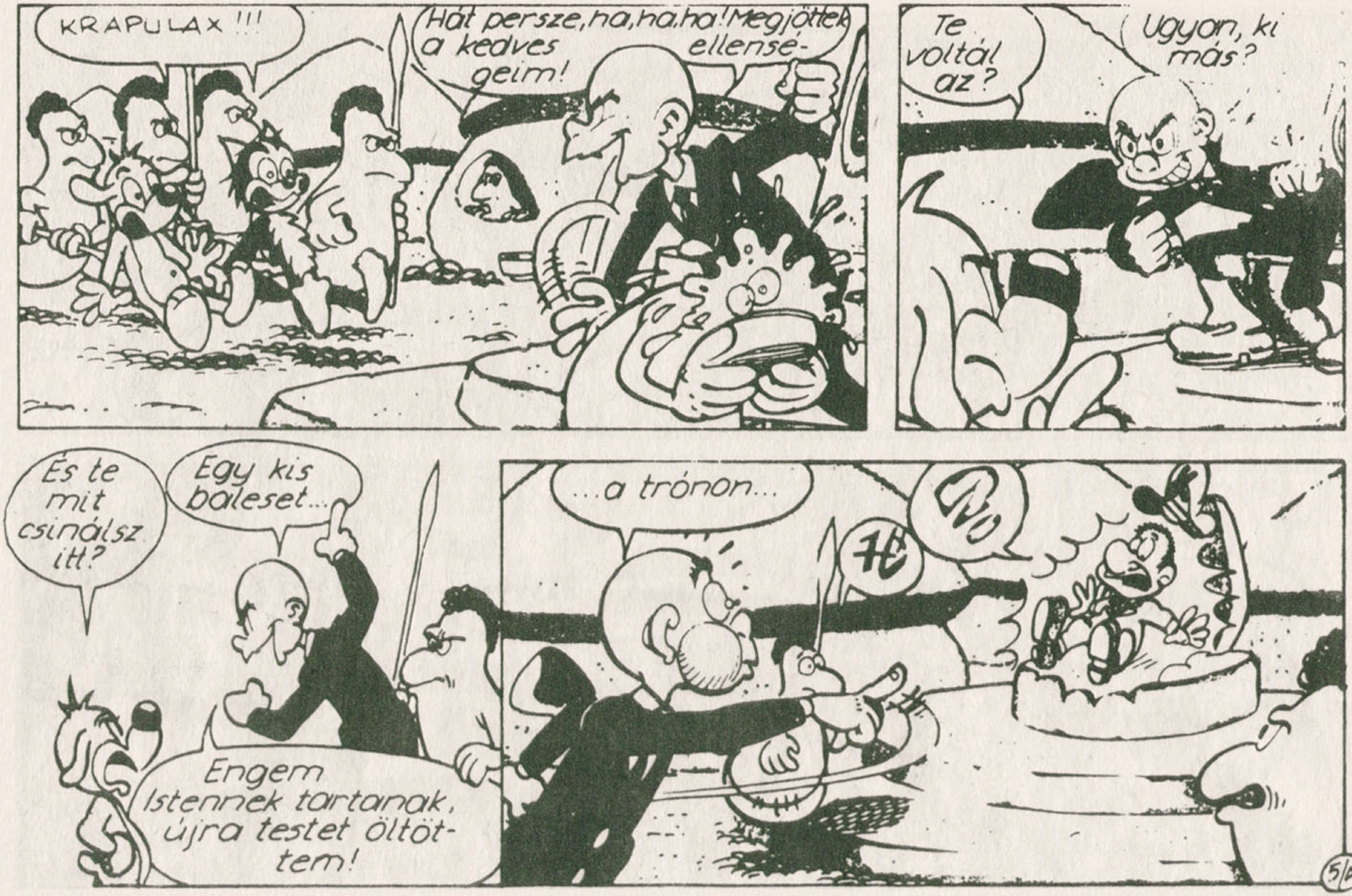
KRAPULAX!!!
Hát persze, ha, ha, ha! Megjöttek a kedves ellenségeim!
Te voltál az?
Ugyan, ki más?
És te mit csinálsz itt?
Egy kis baleset...
Engem Istennek tartanak, újra testet öltöttem!
...a trónon...
5/A

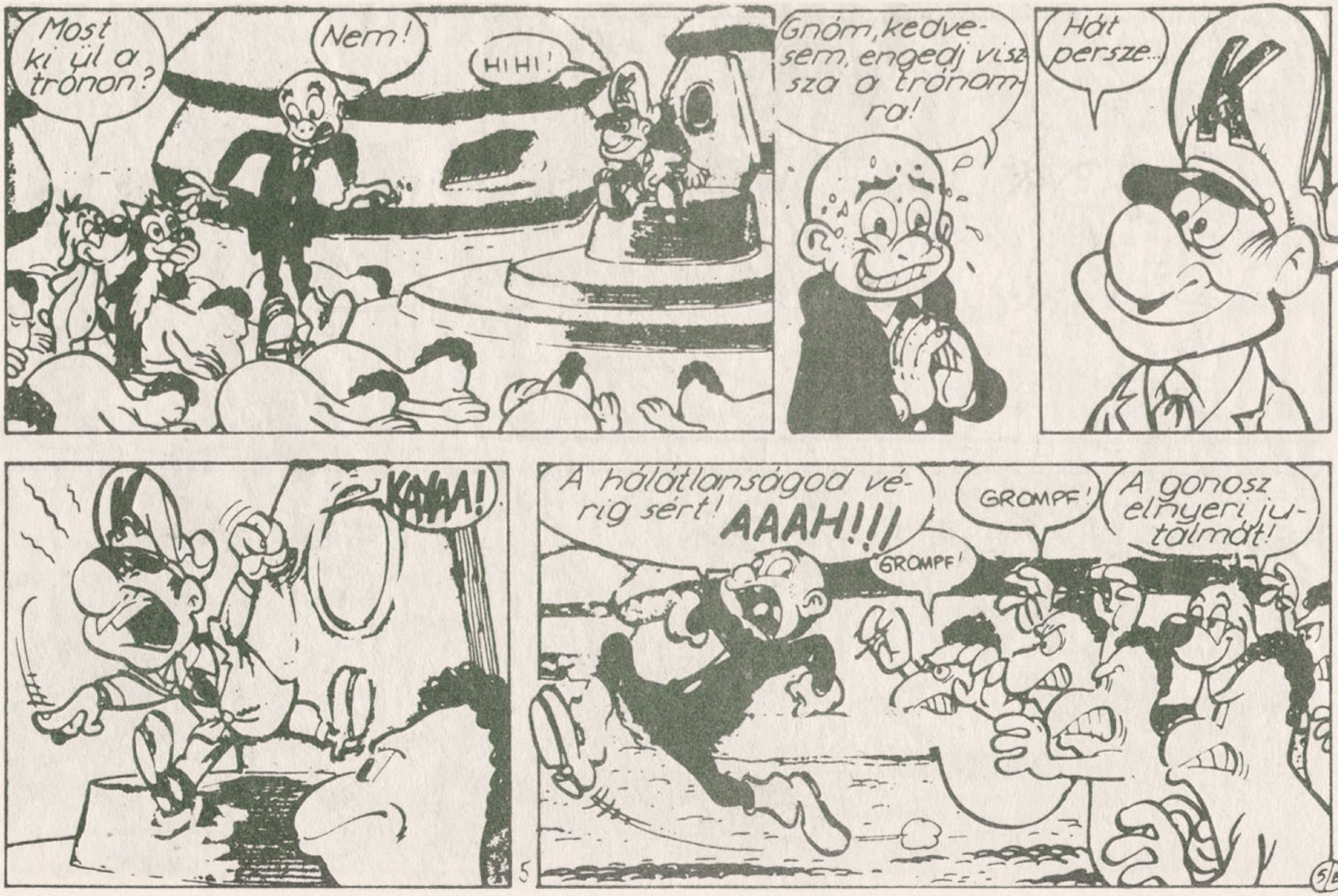
Most ki ül a trónon?
Nem!
HIHI!
Gnóm, kedvesem, engedj vissza a trónomra!
Hát persze...
KAHAA!
A hálátlanságod vérig sért!
AAAH!!!
GROMPF!
GROMPF!
A gonosz elnyeri jutalmát!
5B

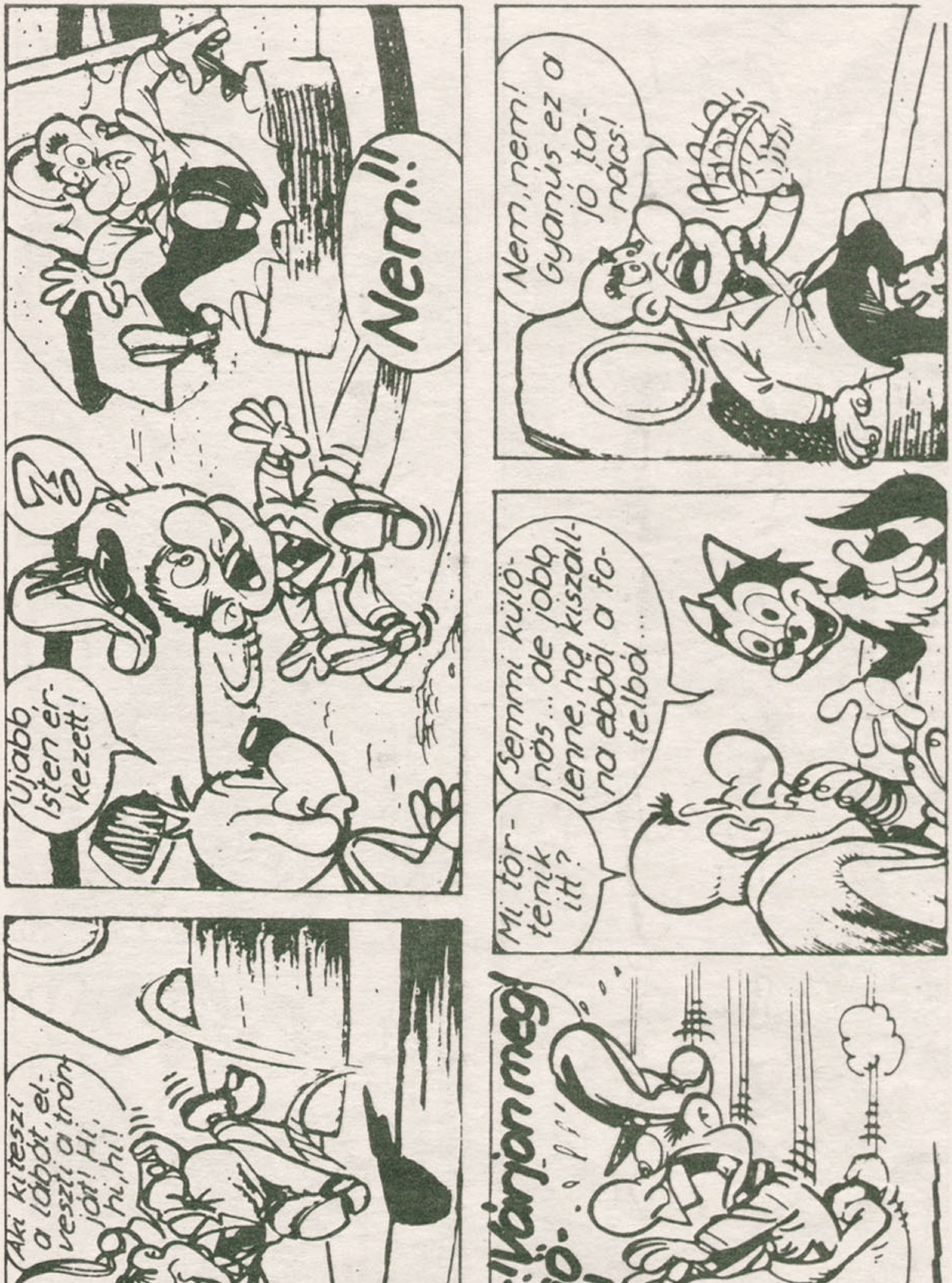
Aki kiteszi a lábát, elveszti a trónját! Hi, hi, hi!
Újabb Isten érkezett!
?
Nem!!
Főnök! Várjon meg! Én is jó vók!
Mi történik itt?
Semmi különös... de jobb lenne, ha kiszállna abból a fotelből...
Nem, nem! Gyanús ez a jó tanács!

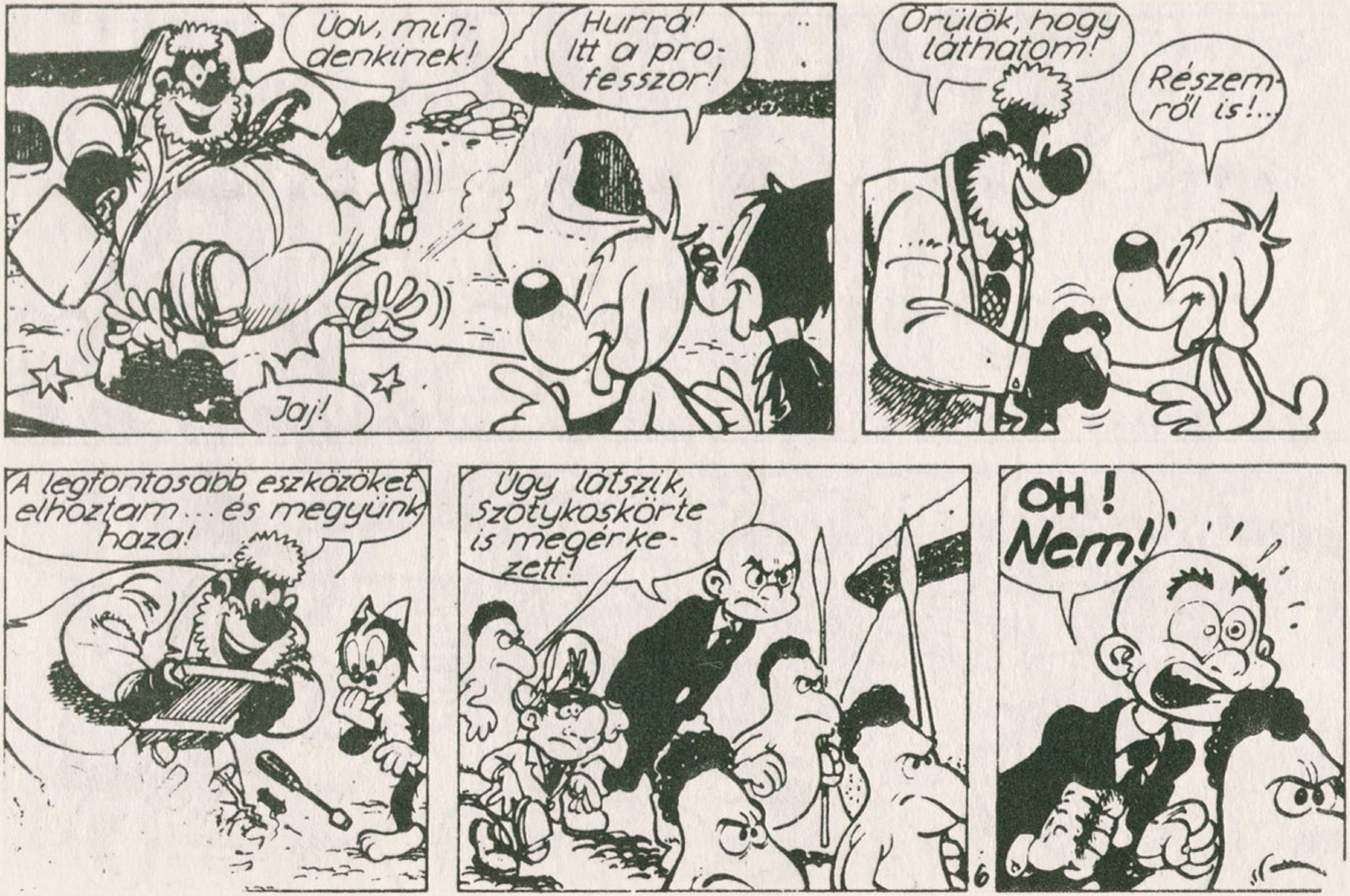
Üdv, mindenkinek!
Jaj!
Hurrá! Itt a professzor!
Örülök, hogy láthatom!
Részemről is!...
A legfontosabb eszközöket elhoztam... és megyünk haza!
Úgy látszik, Szotykoskörte is megérkezett!
6
OH! Nem!

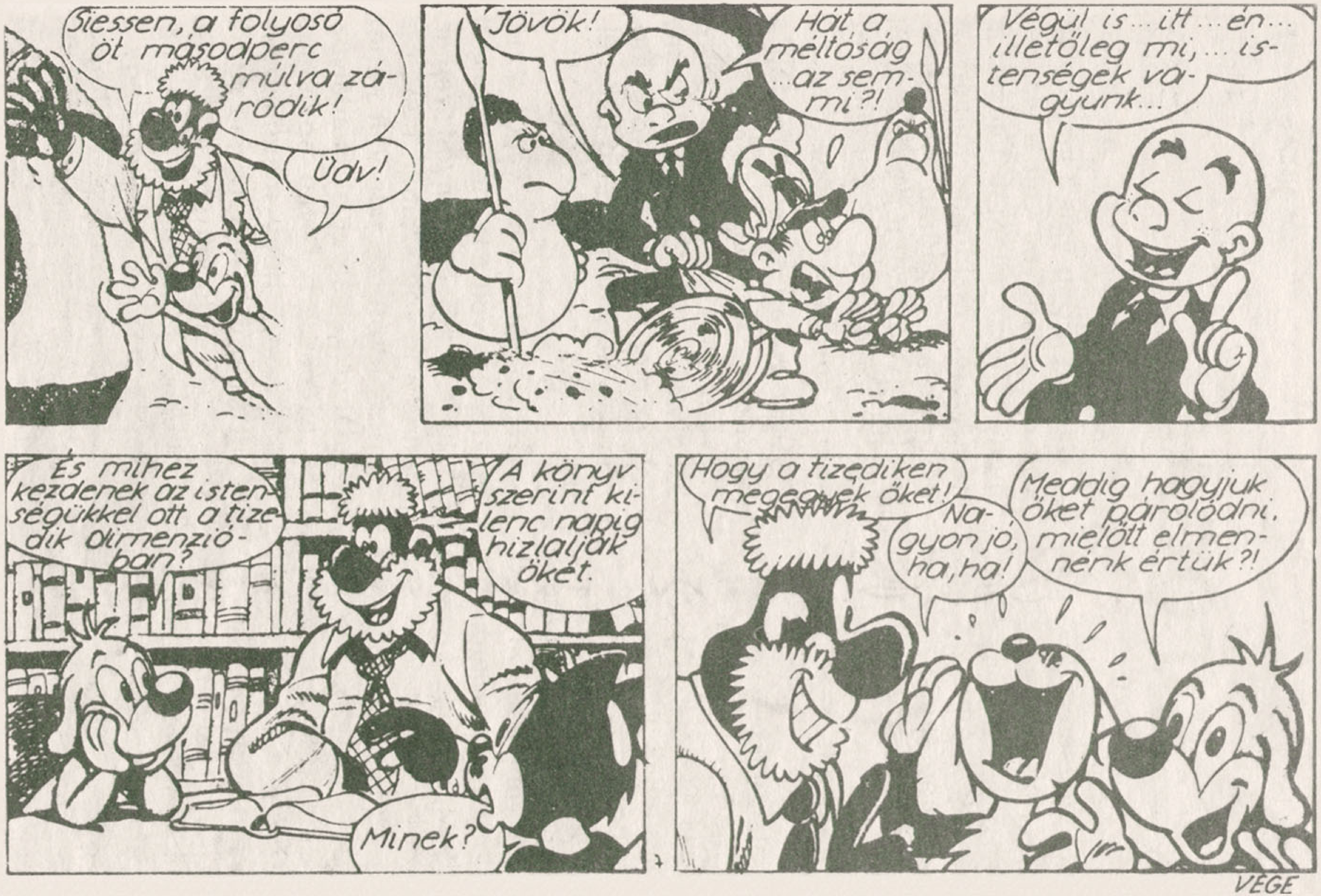
Siessen, a folyosó öt másodperc múlva záródik!
Üdv!
Jövök!
Hát a méltóság ...az semmi?!
Végül is... itt... én... illetőleg mi;... istenségek vagyunk...
És mihez kezdenek az istenségükkel ott a tizedik dimenzióban?
A könyv szerint kilenc napig hizlalják őket.
Minek?
Hogy a tizediken megegyék őket!
Nagyon jó, ha, ha!
Meddig hagyjuk őket párolódni, mielőtt elmennénk értük?!
VÉGE

NOVOBÁCZKY SÁNDOR:

KIFOGÁS

Tapasztalt versenyzőink és szakvezetőink elengedő érvvel rendelkeznek vesztett vagy balsikeres versenyek esetére. A kezdők azonban még tájékozatlanul tévelyegnek, és sokszor nem tudnak mit mondani, ha megkérdezik tőlük: no, mi történt, miért kaptatok ki?

Ezért az alábbiakban közreadjuk hézagpótló művünket: a Korszerű Kifogás-Katekizmust Kezdőknek. Használják egészséggel valamennyi sportág képviselői!

Futók: ellenszél volt, hátszél volt, orkán volt, tájfun volt. Hőség volt, kánikula volt, esett az eső, szárazság volt, légszomjunk volt, túl sok volt a levegőnk. Levált a cipőnk talpa, levált a cipőnk sarka, levált a cipőnk orra, kijött a szög a cipőből, nem jött ki a szög, az istennek se a cipőből. Laza volt a talaj, kemény volt a talaj, szikes volt a talaj, ingoványos volt a talaj. Meglöktek a kanyarban, beszorítottak a kanyarban, egyenes volt a kanyar, kanyargós volt az egyenes, csalt a célbíró, Pajtásgéppel csináltak a célfotót satöbbi.

Úszók: hideg volt a víz, meleg volt a víz, langyos volt a víz, kemény volt az ellenfél. Leesett a nadrágom, majdnem leesett a nadrágom, két nadrág volt rajtam. Túl korán kezdődött a verseny, túl későn kezdődött a verseny, ez nem is volt igazi verseny.

Dobók: fájt a derekam, fájt a lapockám, fájt a slusszkulcsom. Halvány volt a dobókör, négyszögletes volt a dobókör. Kemény volt az ágy, puha volt a föld, mérőszalag helyett lázmérőt használtak.

Öttusázók: rossz volt a ló, makrancos volt a ló, nem is ló volt az, hanem egy csökönyös szamár, nem is a ló volt szamár, hanem a zsűri. A futóterep tele volt nehéz akadályokkal, amelyek akadályozták az embert. Olyan egyhangú volt a terep, hogy majdnem elaludt az ember. Terepszínű volt a terep. Az erdőben sok volt a fa. Állandóan futni kellett, és az nagyon fárasztó. Helytelen, hogy a lovaglással kezdik, helytelen, hogy az úszással kezdik, egyáltalán minek kezdik?

Kerékpárosok: kilyukadt a tömlő, nem jött a szerelőkocsi. Jött a szerelőkocsi, de annak is kilyukadt a tömlője. Jött a pótszerelőkocsi, de annak is kilyukadt a tömlője. A pót-pótszerelőkocsinak is kilyukadt a tömlője. Nem forgott a kereke, visszafelé forgott a kereke, hiányzott egy kereke. Az ellenfél megelőzött, de nem tette ki az indexét. Üldözött a balszerencse, üldözött az ellenfél, mindenki üldöz, egyáltalán nem lehet ezt az egészet háromkerekű biciklin csinálni otthon, a ház előtt az Almásy téren, ha megengedi a házmester bácsi?

Ökölvívók: rossz volt a világítás, olyan gyenge volt a világítás, hogy nem találtam az ellenfelet, olyan erős volt a világítás, hogy az ellenfél mindig megtalált engem. Dohányoztak a teremben, szivaroztak a teremben, pipáztak a teremben, ócska kapadohányt szívtak a teremben. Az ellenfél

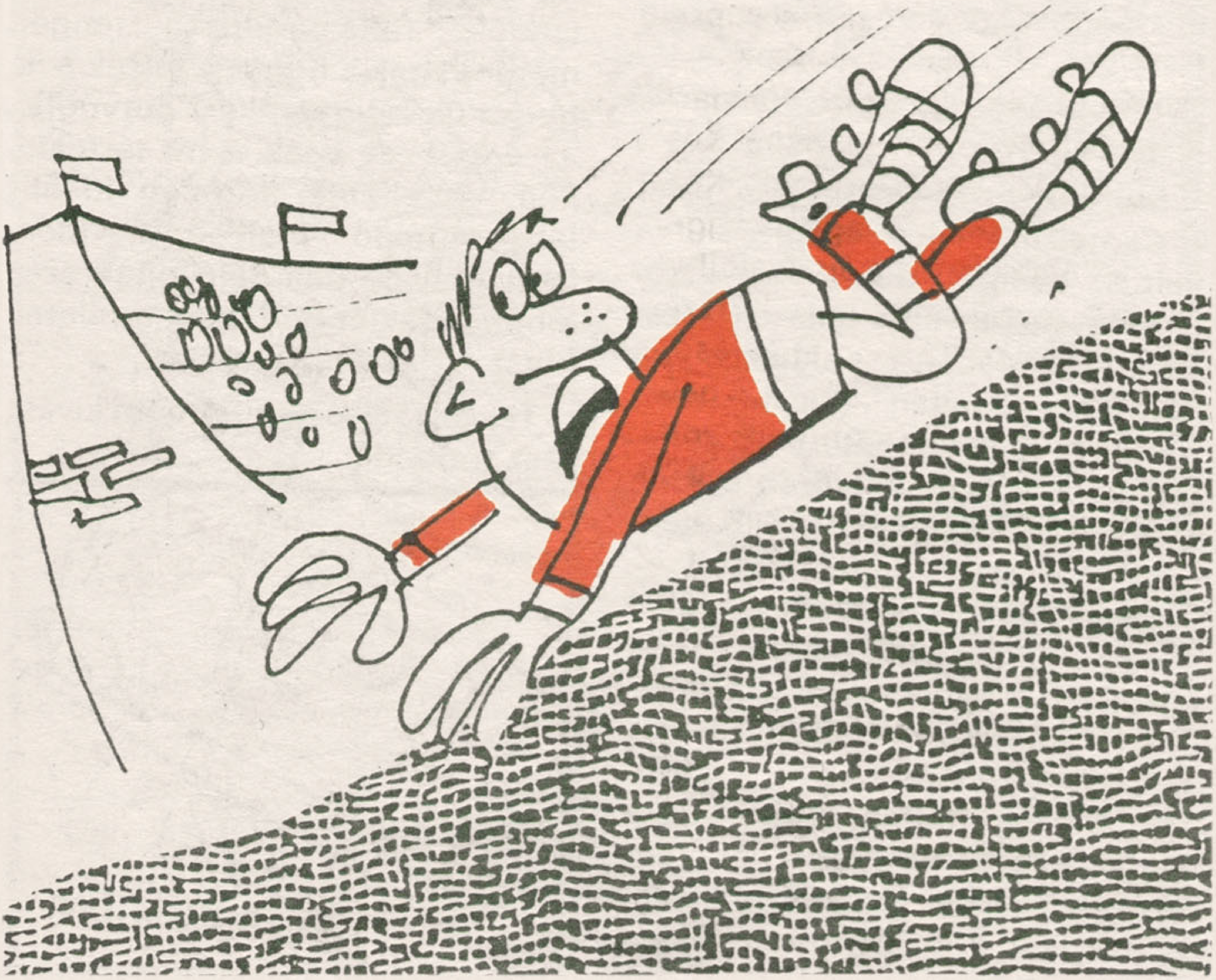

mindig dulakodott. Egy bácsi folyton ott ugrált a szorítóban, és bántott. Lepontoztak, mert nem vagyok nekik szimpatikus. A gongnak fals hangja volt. Nem tehetek róla, hogy az a fehér ruhás bíró csak tízig tud számolni, ha százig tudna, megnyertem volna . . .

Sízők: nehéz volt a terep, az ember folyton csúszott lefelé. Túl fehér volt a hó. Szokatlanul meredek volt ez a hegy a Hortobágyhoz képest. A hőmérséklet nulla alatt volt, fáztunk. Ők csak a lábukkal síztek, mi az orrunkkal is, mégis ők nyertek — disznóság!

Labdarúgók: csalt a bíró, csalt a partjelző, csal a látszat. Durva volt az ellenfél, durva volt a közönség, durva volt a takaró (éjszaka a szállodában!). Kakukkos óra volt a szállodában — a fiúk nem tudtak aludni, kongatott a toronyóra — a fiúk nem tudtak aludni, sok volt a Doxa óra — a fiúk nem tudtak aludni. Olajjal főztek — éhesen maradtak a fiúk, vajjal főztek — lefogytak a fiúk, zsírral főztek — meghíztak a fiúk. Az ellenfél centere bandzsított, zavarta a védelmet. Lejtett a pálya, pattogott a labda, túl gömbölyű volt a labda. Az első tíz kapott gól megzavarta a fiúkat. Nedves volt a fű, száraz volt a fű, nem volt fű, túl sok volt a fű, tücskök ciripeltek a fűben, csomós volt a fű. (Előző este kivezényelték az iskolásokat, csomót kötni.) A fiúk nem tartották be a taktikai utasításokat, a fiúk betartották a taktikai utasításokat, csak nem úgy, ahogy kellett volna, a fiúk nem értették meg a taktikai utasításokat, a fiúk legyet fogdostak, amikor közöltem velük a taktikai utasításokat, a fiúk pontosan betartották az ellenfél taktikai utasításait, a fiúk csak a markukat tartották, nem a taktikai utasításokat. Dörgött, villámlott, feltámadott a tenger, megindultak a hegyek, jöttek a legyek, cigánygyerekek potyogtak az égből, de csak a mi térfelünkön, az ellenfél térfelén ideális labdarúgóidő uralkodott, időnként gyenge déli-délnyugati szél, a hőmérséklet Budapest területén plusz . . . satöbbi, satöbbi.

Tessék választani! A nem kívánt rész törlendő.

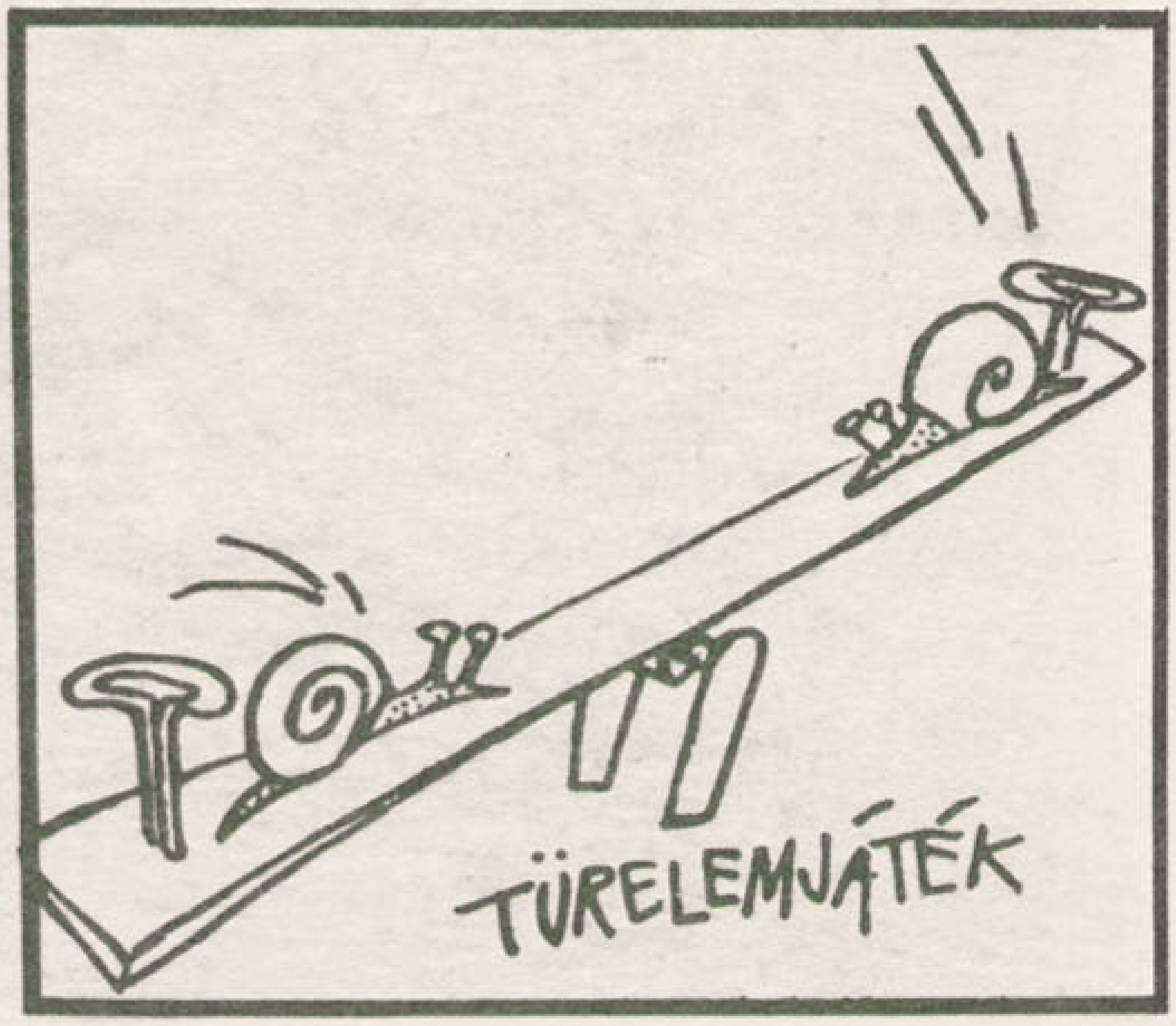

A SZTÁR

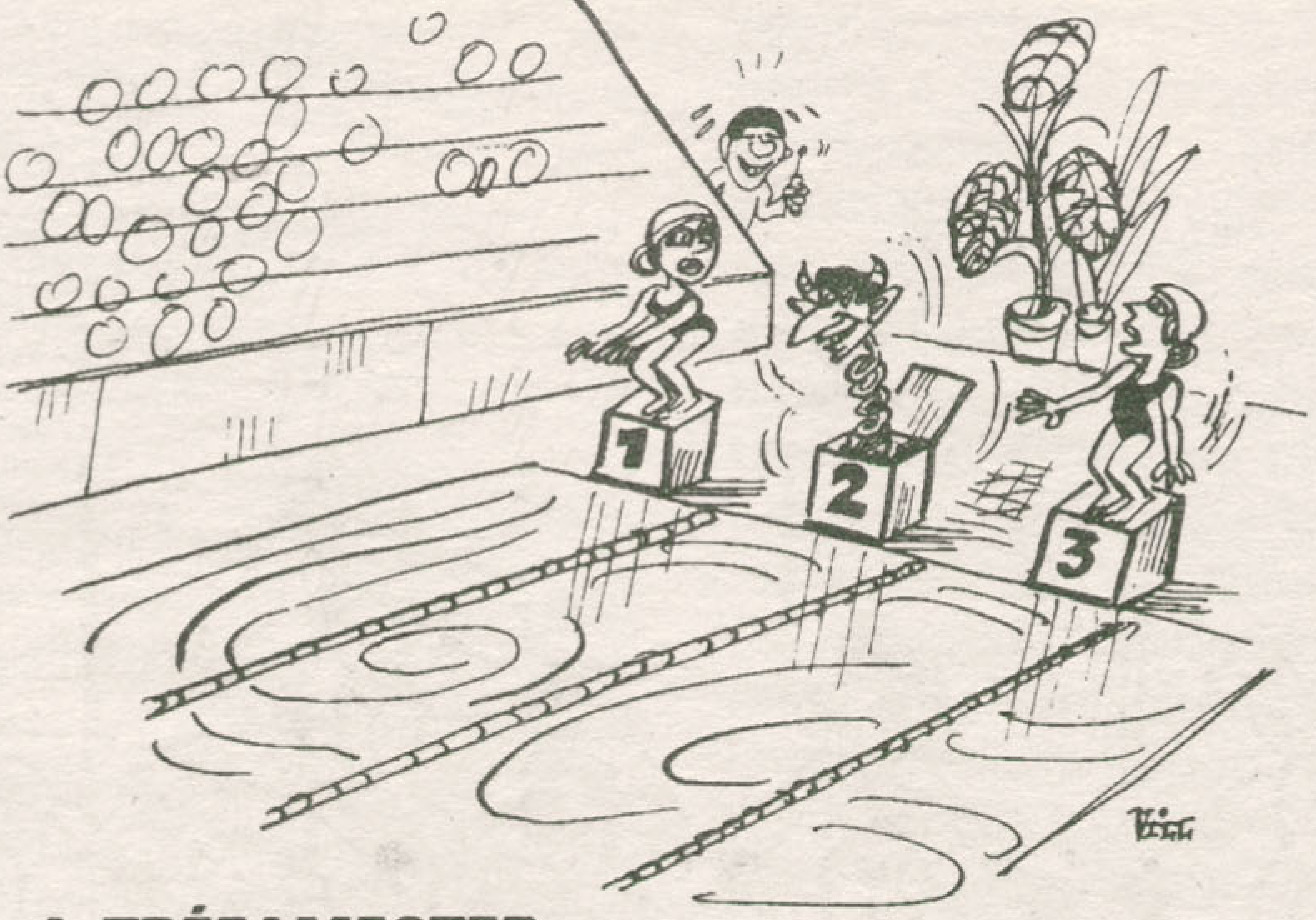

A TRÉFAMESTER

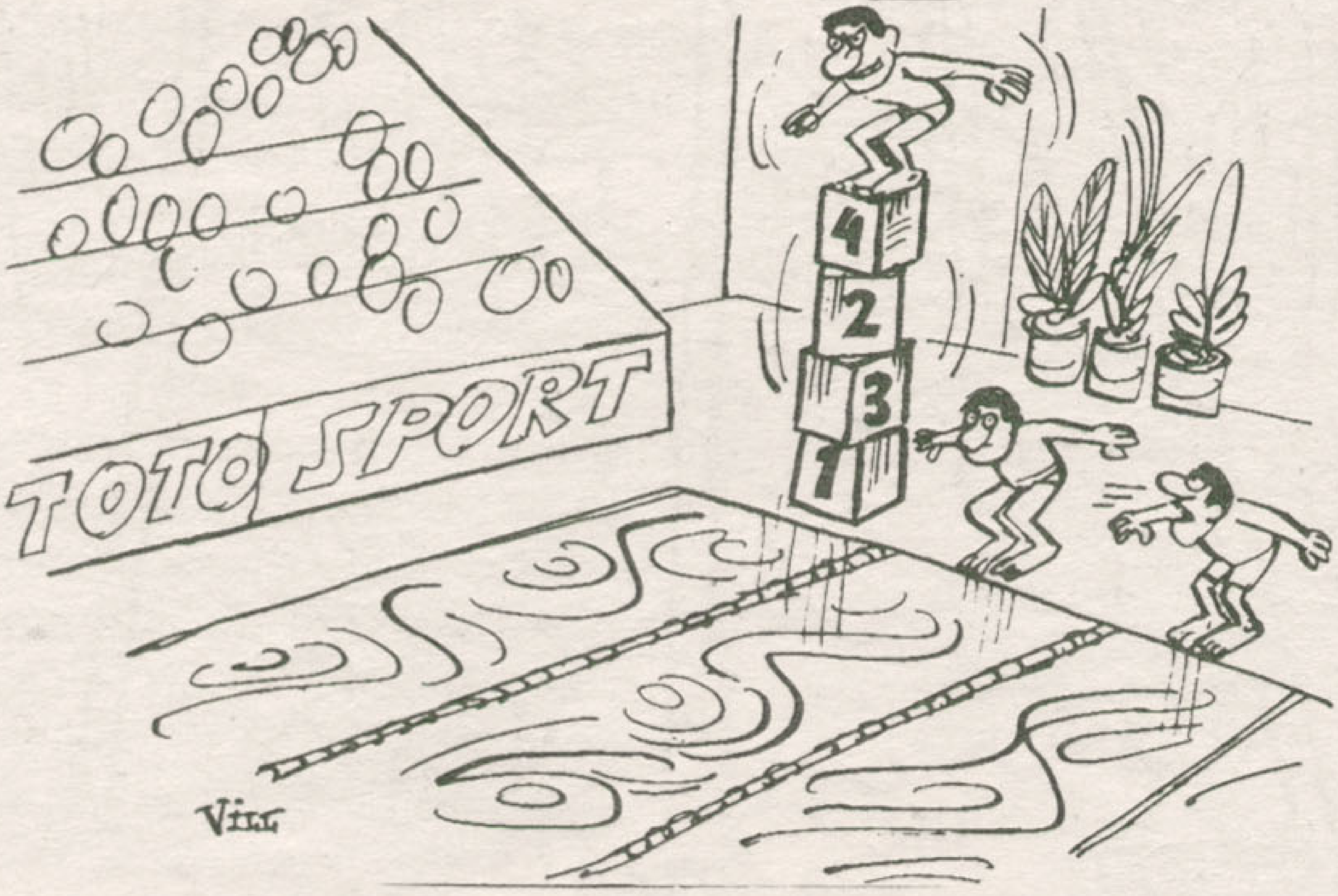

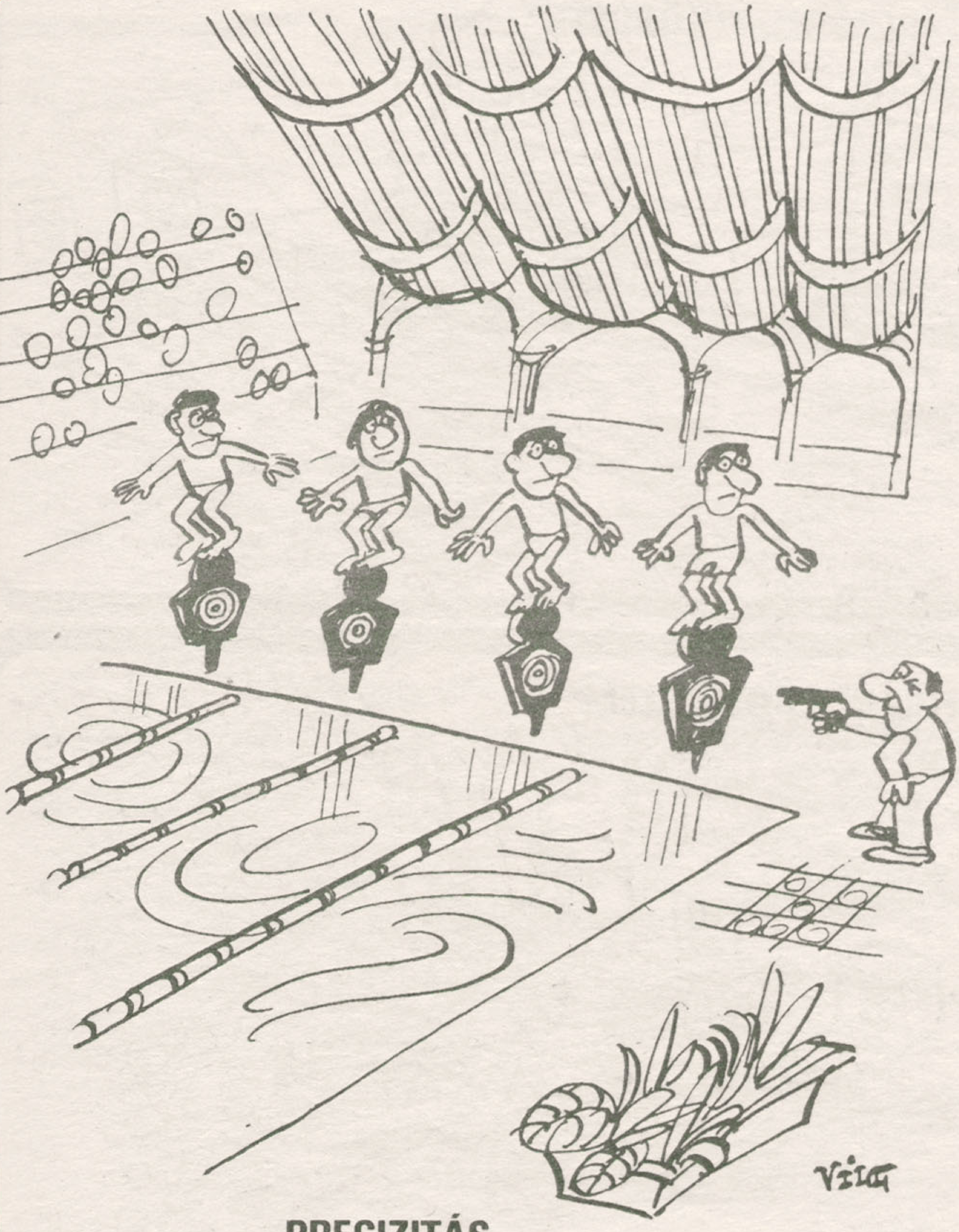

PRECIZITÁS

KLASSZISKÜLÖNBSÉG
1
2
3
VITTI

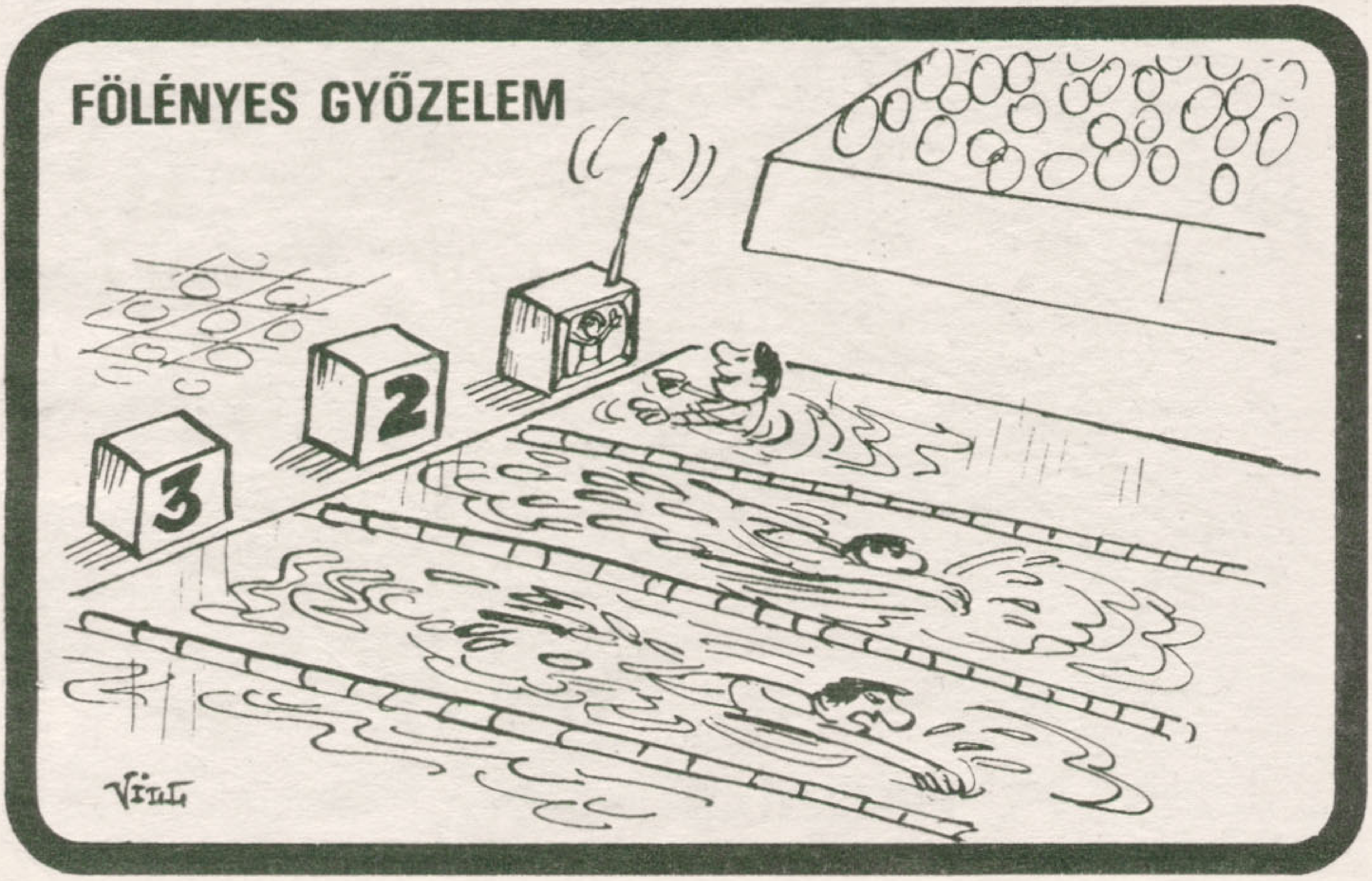

FÖLÉNYES GYŐZELEM
2
3
VITTI

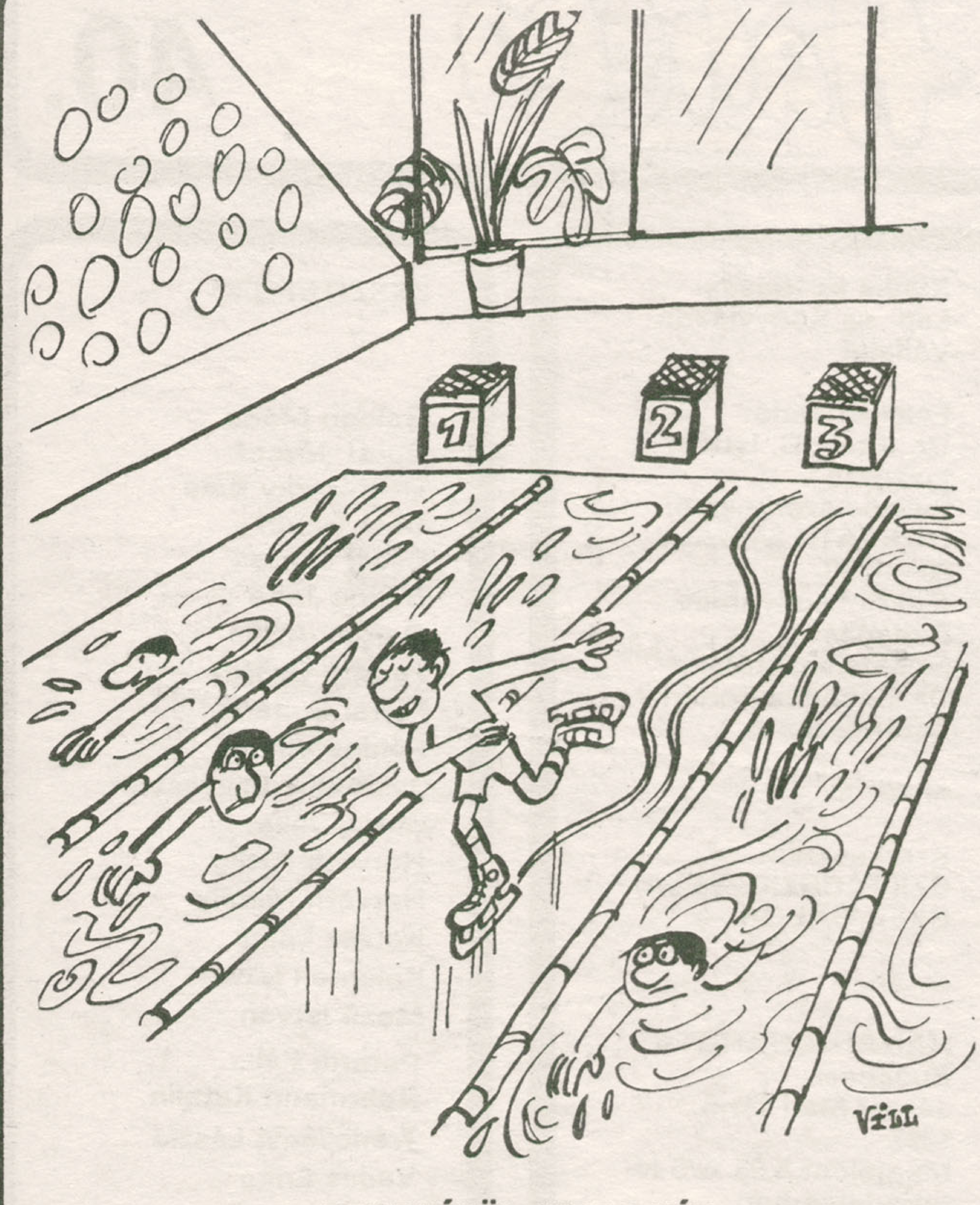

RENDKÍVÜL HIDEG VÍZ

Hahota 40.

Kiadja az Ifjúsági
Lap- és Könyvkiadó
Vállalat

Felelős kiadó:
Dr. Király G. István
igazgató
Felelős szerkesztő:
HORVÁTH MIHÁLY
90—1773
Szikra Lapnyomda,
Budapest
Felelős vezető:
Dr. Csöndes Zoltán
vezérigazgató

* * * * *

Szerkesztők:
CZIFFERSZKY BÉLA
CSER GÁBOR

* * * * *

NANÁ! — HAHOTA
Budapest,
Jászai Mari tér 5.
1397
Megjelent 5,95 A/5 ív
terjedelemben.
ISSN 0230—1636

KÉSZÍTETTÉK:

Balogh Mária
Barát József
Czifferszky Béla
Cser Gábor
Csuzi Zsuzsa
Dallos Jenő
Dargay Attila
Faragó György
Forrai G. János
Földes Vilmos
Galambos Szilveszter
Görög Júlia
Horváth Attila
Horváth Mihály
Karasz Lajos
Kelemen István
Mező István
Peterdi Pál
Rohrmann Katalin
Trencsényi László
Vadas Erika

ÁRA:
23 Ft